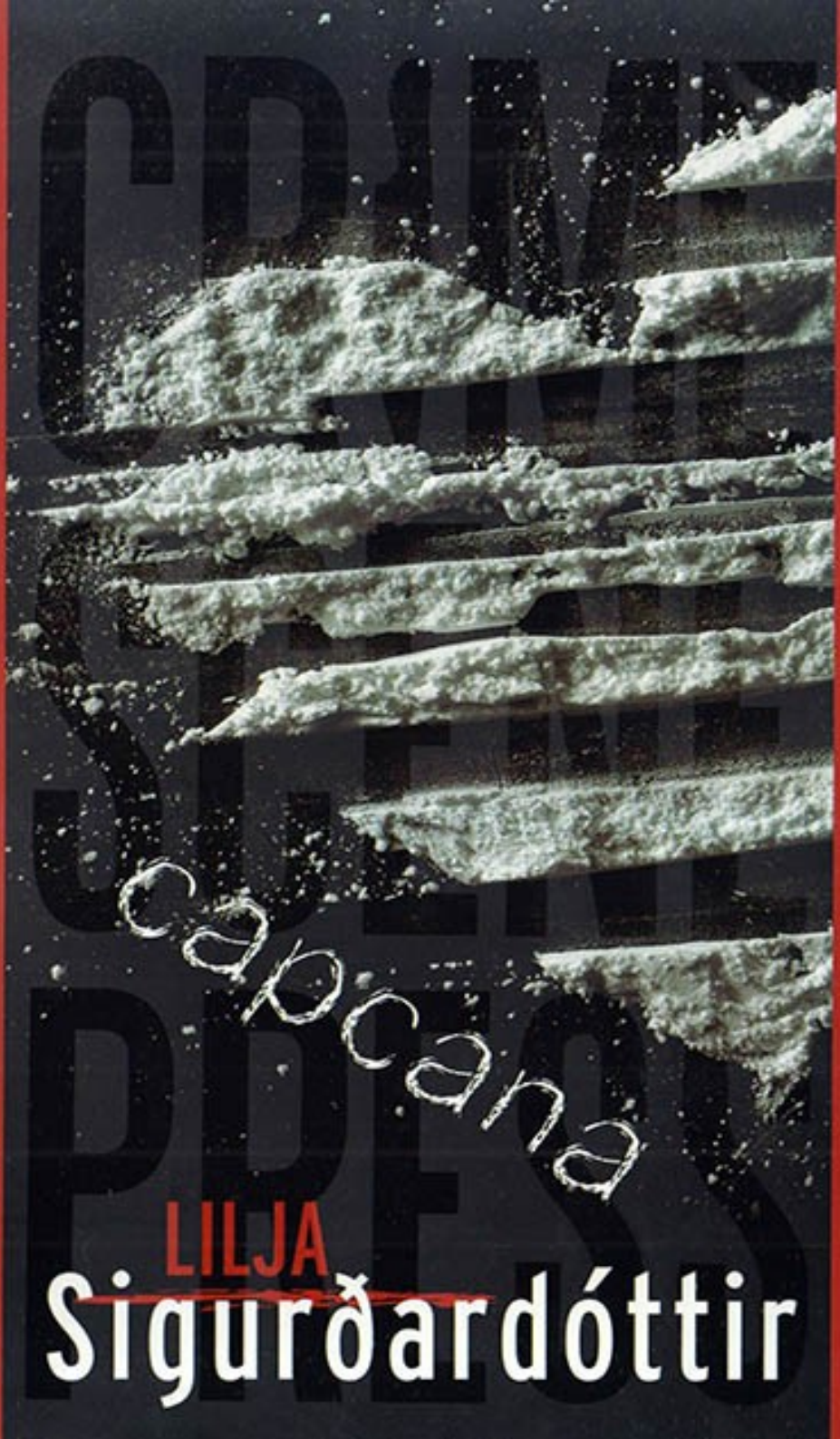

„Un roman tensionat, original, care oferă multe răsturnări de situație neașteptate."
Sunday Times

virtual-project.eu

LILJA SIGURÐARDÓTTIR

CAPCANA

(Reykjavík Noir Trilogy #2)

Original: *Netið* (2016)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2021 —

Lilja Sigurðardóttir s-a născut în Islanda, la Akranes, în 1972, şi a crescut în Mexic, Suedia, Spania şi Islanda. Operele de dramaturgie ale Liljei au fost răsplătite cu premii, dar a scris până acum şi şapte romane poliţiste.

Laţul, primul dintr-o serie nouă, a devenit bestseller internaţional, iar drepturile de ecranizare au fost cumpărate de Palomar Pictures din California.

În 2018, Lilja a primit „Drop of Blood”, premiul islandez pentru literatură poliţistă, pentru romanul *Cage (Búrið),* al treilea din seria Reykjavík Noir. În 2019 a primit acelaşi premiu pentru *Betrayal (Svik).*

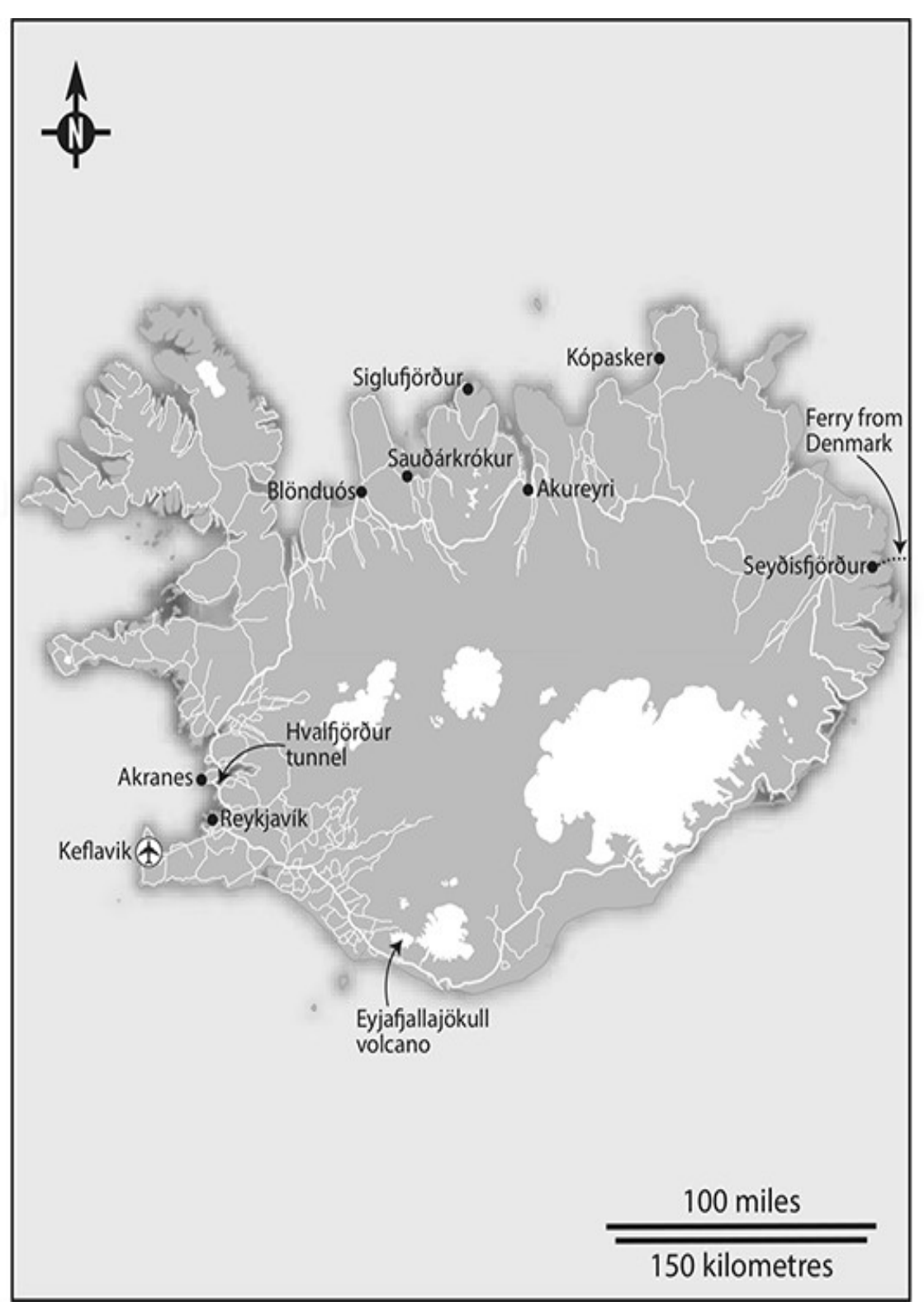
N
Kópasker
Siglufjörður
Ferry from Denmark
Sauðárkrókur
Blönduós
Akureyri
Seyðisfjörður
Hvalfjörður tunnel
Akranes
Reykjavík
Keflavik
Eyjafjallajökull volcano
100 miles
150 kilometres

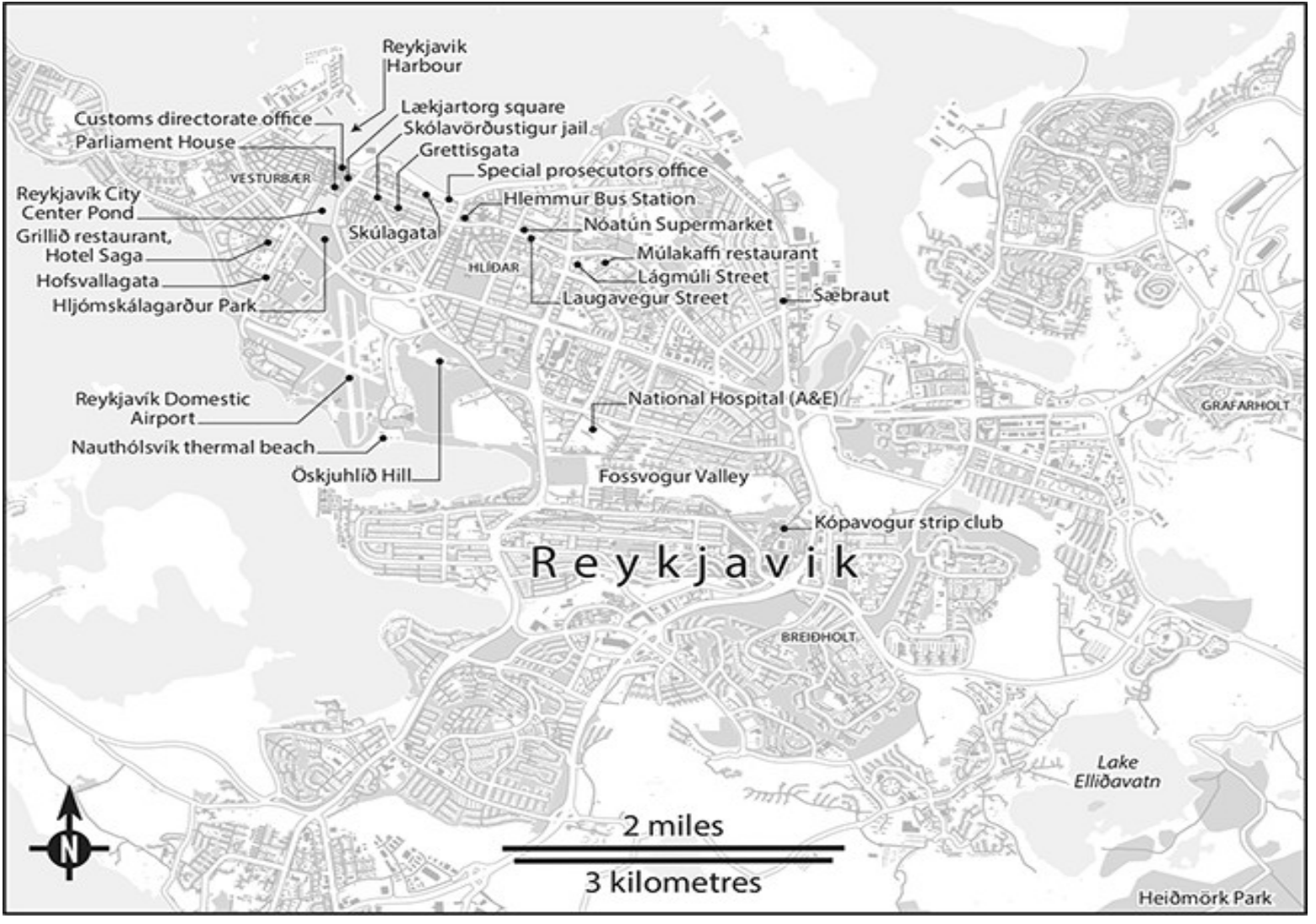
Reykjavik Harbour
Lækjartorg square
Customs directorate office
Skólavörðustigur jail
Parliament House
Grettisgata
Special prosecutors office
VESTURBÆR
Reykjavík City Center Pond
Hlemmur Bus Station
Skúlagata
Nóatún Supermarket
Grillið restaurant, Hotel Saga
Múlakaffi restaurant
HLÍÐAR
Lágmúli Street
Hofsvallagata
Laugavegur Street
Sæbraut
Hljómskálagarður Park
Reykjavík Domestic Airport
National Hospital (A&E)
GRAFARHOLT
Nauthólsvík thermal beach
Öskjuhlíð Hill
Fossvogur Valley
Kópavogur strip club
Reykjavik
BREIÐHOLT
Lake Elliðavatn
2 miles
3 kilometres
Heiðmörk Park

APRILIE 2011

1.

Sonja fu smulsă, tremurând, dintr-un somn adânc. Se ridică în şezut în pat şi se uită la termometrul instalaţiei de aer condiţionat; în rulotă erau treizeci de grade. Închisese ochii pentru un pui de somn de după-amiază şi adormise imediat, în vreme ce Tómas ieşise să se joace împreună cu Duncan – un băiat cam de aceeaşi vârstă cu el, care locuia în rulota de alături. Cât dormise ea, soarele făcuse să crească temperatura din mica lor locuinţă până la treizeci de grade, punct în care aparatul de aer condiţionat se trezise la viaţă şi începuse să împrăştie un vânt rece ca gheaţa.

Visase sloiuri de gheaţă plutind spre ţărm de-a lungul parcului de rulote şi, oricât de stupidă era ideea gheţii în apropiere de coasta Floridei, visul fusese atât de real că Sonja avu nevoie de câteva secunde bune pentru a scăpa de imaginea ameninţătoarelor aisberguri ce se tot apropiau de plajă. Şi, deşi ştia foarte bine că visul fusese doar în imaginaţia ei şi că răceala gheţii fusese de fapt aerul condiţionat dinăuntru, senzaţia de nelinişte tot nu o părăsea. Un vis cu o mare de gheaţă nu e ceva tocmai plăcut.

Sonja coborî din pat şi, de îndată ce păşi pe podea, se lovi tare cu degetul mare de la picior de o scândură neprinsă cum trebuie în cuie. Rulota asta începea s-o calce de-a binelea pe nervi. Dar oricum nu mai conta, căci deja sosise vremea să pornească iar la drum. Stăteau aici deja de trei săptămâni, iar asta însemna un interval periculos de lung. Mâine avea să împacheteze discret tot ce aveau şi noaptea, fără să-şi la revedere de la vreun vecin, la adăpostul întunericului, aveau să plece în vechiul lor hârb pe care-l cumpărase cu banii jos. Chiria rulotei oricum o plătise cu o lună în avans, aşa că proprietarul acesteia n-avea de ce să se plângă.

De data asta, ea şi Tómas aveau să călătorească spre nord, spre Georgia, unde urmau să găsească o locuinţă pe

care s-o închirieze pentru o săptămână sau două; apoi aveau să se pună iar în mişcare – către un alt loc, unde aveau să mai petreacă o vreme dar din care urmau să plece înainte să apuce să prindă rădăcini. Aveau să plece înainte să-i observe cineva, înainte ca Adam să le poată da de urmă. Adam, tatăl lui Tómas; Adam, fostul ei soţ; Adam, traficantul de droguri. Adam, negustorul de sclavi.

Într-o bună zi, după ce vor fi călătorit suficient de departe ca să-şi ascundă urmele îndeajuns de bine iar Sonja să se simtă în sfârşit în siguranţă, aveau să se aşeze la casa lor. Într-un loc liniştit, poate în SUA, poate altundeva. De fapt, nu prea conta unde se va afla acest loc, atâta timp cât era unul în care să poată dispărea în mulţime şi unde să nu trebuiască să arunce permanent priviri peste umăr.

Sonja se chiorî în cuptorul cu microunde – în ultima vreme devenise un obicei. Înăuntru, oferindu-i o senzaţie de siguranţă prin simplul fapt că se afla acolo, se vedea o cutie pentru sandvişuri plină cu bani gheaţă. Era o cutie albă cu capac albastru, ticsită cu dolari şi euro pe care-i strânsese de-a lungul ultimului an în care fusese prinsă în capcana lui Adam. Teancul de bani era colacul ei de salvare în această nouă existenţă, în care nu mai îndrăznea să aibă încredere în nimeni. Făcuse rost de un Walmart MoneyCard preplătit pe care depusese o sumă suficientă ca să se poată întreţine amândoi timp de câteva luni, însă nu îndrăznise să ceară să i se emită un card de credit standard; nu voia să rişte ca Agla, care avea acces la sistemul bancar, să-l folosească pentru a-i urmări orice mişcare.

Inima îi tresăltă când se gândi la Agla. Amintirea mirosului părului şi a căldurii pielii ei sub aşternuturi o făcu pe Sonja să simtă în gât un nod ce refuza să se lase înghiţit. Cu cât trecea mai mult timp de la despărţirea lor, cu atât mai greu îi era să se abţină să o sune. Islanda era lăsată de mult în urmă şi aşa aveau să rămână lucrurile. Aceasta era acum viaţa ei alături de Tómas, şi fusese din capul locului perfect conştientă că va fi una marcată de

singurătate. Însă singurătatea nu era cea mai mare problemă a ei; ceea ce o preocupa cel mai mult era propria lor siguranţă – mai cu seamă a lui Tómas. Dacă îşi îngăduia luxul să o contacteze pe Agla, exista o şansă însemnată ca Adam să le adulmece legăturile şi să le folosească pentru a-i da de urmă.

Sonja deschise uşa rulotei şi se aşeză pe treaptă. Aerul de afară era mai fierbinte decât înăuntru şi soarele de după-amiază proiecta umbre prelungi dinspre copacii de dincolo de fâşia de teren sterp pe care se afla pâlcul de rulote. Sonja trase adânc în piept aerul de afară şi încercă să-şi alunge neliniştea provocată de vis. Bătrânul ştirb de vizavi îşi făcea de lucru cu grătarul lui, care începuse să trimită în sus vălătuci de fum după ce fusese aprins focul. Mama lui Duncan stătea într-un scaun pliant lângă uşa rulotei vecine, ascultând radioul. Locul acesta avea o anumită linişte, care, însă, avea să fie curând spulberată de zgomotul traficului şi al claxoanelor de pe autostradă, atunci când navetiştii urmau să-şi înceapă drumul de la serviciu spre casă.

Duncan ieşi în fugă din rulota sa, aducând cu el o minge de baschet cu care făcea tot timpul driblinguri. Se aplecă uşor deasupra ei, făcând-o pe Sonja să zâmbească în barbă. Ea şi Tómas observaseră că această bizară tehnică de-a dribla nu-i afecta deloc acurateţea aruncărilor la coş. Abilitatea sa cu mingea de baschet era incredibilă, iar după câteva zile în care se jucaseră împreună, pasiunea lui îl molipsise şi pe Tómas.

Tómas…

— Duncan! Unde-i Tómas? strigă ea, iar băiatul se răsuci în aer, lăsând să cadă mingea prin coşul prins de trunchiul unui palmier şi, când picioarele îi atinseră pământul, ridică din umeri. Unde-i Tómas? repetă ea.

— Nu ştiu, răspunse Duncan, continuând să dribleze mingea. A coborât chiar acum pe plajă, dar apoi au venit nişte tipi care-l căutau.

— Tipi? Ce tipi?

Dintr-o săritură, Sonja ajunse lângă Duncan.

În cele din urmă, băiatul lăsă să-i cadă mingea din mână.

— Nişte tipi, atât, zise Duncan. Doar nişte tipi.

— Spune-mi, Duncan! Unde s-au dus?

Duncan arătă în direcţia pădurii care se întindea între parcul de rulote şi plajă.

— Care-i treaba? strigă mama lui Duncan din scaunul ei pliant, însă Sonja nu mai zăbovi ca să-i răspundă.

Sprintă spre plajă, gândurile alergându-i nebuneşte prin cap. Imaginea gheţii pe plajă, geamătul sloiurilor pe care valurile le împingeau pe nisip şi frigul pe care stratul alb îl aducea odată cu el îi înceţoşaseră mintea, ca şi cum visul devenea deja realitate. Se blestemă în gând pentru că nu cumpărase pistolul pe care îl văzuse în talciocul din weekend.

Nu e niciodată de bine când un islandez visează o mare de gheaţă, cugetă ea. Asta înseamnă că vine o iarnă grea, iar gheaţa aduce cu sine urşii.

2.

Tómas sări de pe o piatră pe alta – unele pe jumătate îngropate la marginea pădurii, unde acestea formau un fel de trepte ce urcau pe o coastă şi se terminau în nisipul din vârful plajei. Era desculţ, pentru că-şi lăsase sandalele acasă la Duncan. Dar n-avea importanţă; nisipul de pe plajă era moale sub tălpile lui şi oricum îşi putea lua sandalele când se întorcea, înainte ca mama lui să afle că şi le dăduse jos.

Nu voia decât să adune câteva cochilii – de preferat, unele negre, care erau cele mai rare şi cele mai interesante. Majoritatea cochiliilor de pe această plajă erau galbene, maro sau ruginii, însă din când în când mai găsea şi negre, iar acestea erau cele care îi erau cu adevărat utile pentru ceea ce făcea. La mijloc fusese o sugestie venită din partea mamei lui. Aceasta spunea că era o activitate pe care o făcea când era mică, iar în momentul în care cutia pentru trabucuri aproape se umpluse, Tómas îşi dăduse seama că avea să arate

impresionant. Cutia provenea de la tipul în vârstă care locuia vizavi şi Tómas avusese de gând s-o folosească pentru a strânge în ea imagini cu fotbalişti. Iar apoi venise mama lui cu sugestia că ar trebui să o acopere cu cochilii, aşa că Tómas petrecuse trei seri lipindu-le conform unui model anume pe exteriorul cutiei. Acum mai avea nevoie doar de încă un rând de cochilii negre pentru a termina treaba. Nu se îndoia nici măcar o clipă că urma să devină cea mai tare cutie din lume în care să fie păstrate imagini cu fotbalişti.

Era flux, aşa că plaja era atât de îngustă, încât avea să-i fie tare greu să mai găsească vreo cochilie. Trebuia să revină când marea avea să se retragă. Tómas îşi îngropă degetele de la picioare în nisip, cu atenţia concentrată acum la intrarea într-un muşuroi de furnici. În Islanda nu existau furnici, aşa că era ceva complet nou pentru el, ceva ce i se părea deosebit de fascinant. Muşuroiul furnicilor nu era decât o simplă groapă în pământ, însă zeci de furnici umblau în sus şi-n jos într-un unic şir perfect ordonat. Erau atât de hotărâte în ceea ce făceau, că trebuia să fie ceva cu totul special – un soi de şantier de construcţii pentru furnici, probabil. Tómas luă un băţ şi îl vârî în gaură, sperând să ajungă până la fundul muşuroiului, însă acesta părea mai adânc decât crezuse iniţial. Furnicile dădeau deja semne de agitaţie, iar preţ de câteva clipe începură să alerge în toate direcţiile. Însă se dovediră incredibil de iuţi când veni vorba să-şi regăsească vechea disciplină ce părea să le mâne, aşa că începură imediat să repare stricăciunile pe care le suferise intrarea în muşuroiul lor.

— Tómas?

Băiatul ridică privirea de la muşuroiul de furnici ca să-l vadă pe cel care-i strigase numele de pe celălalt şir de trepte ce coborau pe plajă dinspre parcarea pentru maşini. Doi bărbaţi îi făceau vesel cu mâna. Oare ce voiau? Porni şovăitor în direcţia lor, oprindu-se la o distanţă bunicică de locul unde aşteptau ei. Păreau mexicani, iar Duncan îi spusese că trebuie să se ferească de genul acela de oameni. Tómas nu cunoştea motivul – în Islanda nu existau

mexicani şi nimeni altcineva nu-i mai spusese de ce erau atât de dubioşi.

— Poftim? le strigă el bărbaţilor, care îi zâmbeau cu amabilitate.

Nu păreau deloc periculoşi. Unul dintre ei se aşeză pe o piatră şi celălalt porni în direcţia unei maşini.

— Vrei să cumperi un căţeluş? întrebă tipul care stătea pe piatră.

Aşadar, erau vânzători ambulanţi. Toată Florida era plină de oameni care vindeau diverse chestii, iar o bună parte dintre ei erau mexicani.

— Deja am un câine, replică Tómas, dar curiozitatea îi fusese deja stârnită.

— Atunci, unde e? întrebă bărbatul, ridicând dintr-o sprânceană.

Tómas clătină din cap.

— Acasă, în Islanda. Dar îmi ajunge un câine. Mama nu m-ar lăsa să mai iau încă unul. Suntem aici pentru o vacanţă lungă.

Bine, cam asta spera el să spună. Engleza îi devenise deja destul de bună, însă tot mai folosea uneori cuvinte greşite, făcându-l pe Duncan să râdă.

Însă bărbatul acela nu râse.

— Păi, zise el şi oftă, atunci nu ştiu ce să fac cu căţeluşul din maşină. Bănuiesc că nu-mi rămâne decât să-l înec.

— Nu! ţipă Tómas, apropiindu-se de bărbat.

— Atunci, ce crezi c-ar trebui să fac cu el? întrebă tipul. Cunoşti pe cineva care ar fi dispus să-l ia?

— E mare? întrebă Tómas.

— Nu. E micuţ. Aproape nou-născut.

Pe Tómas îl durea sufletul. Poate că ar putea lua el căţeluşul, iar mama lui să aibă grijă de el câteva zile, până să-i găsească un adăpost. Cu siguranţă n-avea să se înfurie dacă venea acasă cu un căţeluş nou-născut pe care îl salvase de la înec, nu?

— Nu vrei să-i arunci o privire? întrebă bărbatul, ridicându-se în picioare. E chiar aici, în maşină.

Bărbatul se îndepărta deja şi Tómas îl urmă pe duna de

nisip până în parcare, chiar dacă deja începea să se simtă vinovat pentru Teddy, câinele pe care îl lăsase în Islanda şi pe care nu-l mai văzuse de o groază de timp. Celălalt bărbat stătea pe locul şoferului, fumând. Tómas se înfurie că individul fuma atât de aproape de un căţeluş nou-născut. Toată lumea ştia că fumatul e nesănătos.

Însă în vreme ce primul bărbat deschidea portiera din spate, băiatul încremeni când înţelese ce se petrecea.

— Mi-ai spus Tómas, zise el, uitându-se la bărbat. De unde ştii cum mă cheamă?

3.

Agla se trezi cu o durere atât de puternică în piept, încât fu sigură că are un atac de cord.

Se rostogoli pe burtă, căznindu-se să respire, şi-şi dădu seama că se află în mijlocul sufrageriei. Lângă ea era o sticlă de rom care se răsturnase, vărsând lichidul închis la culoare pe covorul turcesc din mătase. Mai trase de câteva ori aer în piept, însă durerea nu ceda – acum i se răspândea în valuri, către burtă. Nu era un atac de cord. Era doar suferinţă. O visase pe Sonja.

Agla se târî în patru labe până la canapea şi se săltă pe ea. Oare chiar să se fi terminat de tot? Oare Sonja chiar să fi dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului? Oare chiar să fie adevărat că nu îi va mai atinge niciodată pielea goală, că n-o va mai cuprinde niciodată în braţe şi n-o să-i mai vadă scânteia de viaţă ce-i apărea în ochi ori de câte ori zâmbea?

Agla privi de jur-împrejurul sufrageriei. Draperiile erau trase şi camera era cufundată în semiîntuneric, chiar dacă, potrivit ceasului, era trecut de prânz. Practic, nu-şi mai amintea nimic din seara precedentă, doar că stătuse mult timp în maşină în faţa apartamentului Sonjei, într-o bizară încercare de-a se simţi aproape de ea. Restul nopţii era învăluit în ceaţă. Privirea i se opri la o punguliţă cu cocaină aflată pe masă. Lângă ea se vedeau două liniuţe ce aşteptau să fie trase pe nas, iar blatul de sticlă era

presărat cu alte câteva, deci pesemne că petrecuse câteva ore acolo. Mai bine ar fi tras chiar acum acele două liniuţe, pe urmă să facă un duş şi să se apuce de ceva util. Două liniuţe i-ar fi oferit energia necesară. Ar fi făcut-o mai veselă şi mai optimistă, debordând de încredere în sine, şi poate că avea să găsească şi dispoziţia necesară să-şi întâlnească avocatul care o apăra. Poate că urma să facă şi niscaiva cumpărături pentru o masă adevărată. Asta era bucuria oferită de cocaină – îţi schimba nu doar dispoziţia de moment, ci tot aspectul general, făcându-te să crezi că totul va începe să funcţioneze aşa cum trebuie. Agla se aplecă în faţă, rulă o bancnotă de cinci mii de coroane, formând un tub, şi trase pe nas prima liniuţă.

Însă în vreme ce un zumzet fierbinte îi dădu năvală prin vene, dezamăgirea îi inundă tot corpul. Durerea din inimă nu cedă niciun pic, ba mai mult, crescu pe măsură ce inima i-o lua la galop şi, brusc, se simţi ca şi cum ar fi fost deja încuiată în celulă, singură şi izolată, şi începu să asude. Nu avea niciun rost să discute cu avocatul – câteva idei noi n-aveau să schimbe absolut nimic. Era prea târziu. Inima ameninţa să-i ţâşnească afară din piept, şi simţi o nevoie copleşitoare să scoată un urlet; să urle şi să ţipe şi să spargă lucruri.

Însă nu făcu nimic din toate astea. Epuizarea o copleşi de-a dreptul, atât de zdrobitoare încât simţea că nu se mai putea urni din loc. Apoi începu să se simtă ameţită şi, deşi era scăldată în sudoare, începu să tremure de parcă i-ar fi fost frig. Afurisita de cocaină doar înrăutăţise lucrurile; cu siguranţă exagerase în ultima vreme.

Agla avu senzaţia că începe să-şi lase trupul în urmă, ridicându-se până în tavan, de unde se uită în jos, la propriul sine ce stătea îmbrăcat doar cu un tricou şi nişte colanţi jerpeliţi, cu ambii obraji mânjiţi de rimel şi cu părul ca o căpiţă de fân prost alcătuită. I se părea atât de ireal totul, atât de incredibil că versiunea asta dezastruoasă a unei fiinţe umane putea fi ea, încât, preţ de o clipă, se simţi ca şi cum ar fi călătorit înapoi în timp, că era iar o tânără plină de speranţă şi că acum se uita la viitorul sine

şi se întreba, cuprinsă de teamă şi de uluire, ce anume mersese atât de prost de ajunsese aşa.

În vreme ce Agla revenea în propriul corp, durerea din inimă preluă controlul. Rămase împietrită: realitatea cruntă era că se terminase totul – era gata să intre la închisoare, acuzată de manipularea pieţei, iar Sonja plecase de tot din ţară. Existau toate şansele să nu o mai revadă niciodată. Pierduse singurul lucru care îi făcea viaţa mai uşor de suportat de la marea criză financiară încoace. Şi, deşi ştiuse încă din prima clipă a acelui prim sărut că această dulce şi arzătoare pasiune a lor era doar temporară, faptul că acum se terminase era mai dureros decât şi-ar fi închipuit vreodată. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi inima păru ori să-i sară din piept încă o dată, ori să se frângă acolo, înăuntru.

4.

De data asta, plaja i se părea incredibil de lungă, iar nisipul era moale sub tălpile ei, astfel încât picioarele i se scufundau în el la fiecare pas. Efortul de-a se mişca era de-a dreptul dureros atunci când nu înainta pe cât de mult şi-ar fi dorit. Se simţea ca într-unul dintre coşmarurile ei recurente, în care alerga şi tot alerga, rămânând de fapt în acelaşi loc.

Plaja era pustie, sau măcar zona în care se afla ea, cea dintre stânci, era goală, dar în parcarea aflată de cealaltă parte era o maşină – îi putea vedea partea de sus peste dună. Însă în vreme ce instinctul îi spunea că acolo se află şi Tómas, altceva insista că nu acela era drumul pe care ar fi trebuit să o apuce. Îşi înfipse cu putere picioarele în nisip şi continuă să înainteze, până ce în sfârşit ajunse la treptele ce duceau la parcarea de deasupra dunei, cu plămânii arzând de la efort. Îşi pierduse încălţările în nisip, însă în loc să încetinească se căţără pe trepte în patru labe, până ajunse în vârf şi se ridică iar în picioare. O luă uşor la fugă, gâfâind din greu, spre maşină. Când se apropie, se deschise o portieră şi un bărbat ieşi afară.

— Fiul meu e aici? strigă ea chiar când văzu că Tómas stătea în maşină.

Nu şovăi deloc. Se repezi direct la bărbat. Deşi era minionă şi ştia bine că n-are nicio şansă să doboare un tip atât de masiv cum era cel din faţa ei, tot trebuia să încerce. Fiecare nerv din corp îi cerea să o facă. Se izbi de el cu toată puterea, mai întâi cu umărul, şi reuşi să-l dezechilibreze pentru moment. Bărbatul se clătină şi păşi îndărăt ca să-şi recapete echilibrul, prinzând-o, în aceeaşi clipă, pe Sonja în strânsoare. După care o răsuci complet, fără să-i elibereze încheieturile. Când fu răsucită, avu senzaţia că are un partener de dans. Însă acest dans, într-o parcare din Florida, era al naibii de serios – mortal, chiar –, şi ea ştia că totul are legătură cu trecutul ei din Islanda.

Bărbatul, care părea mexican după aspect, îi legă mâinile la spate cu ajutorul unei benzi adezive, apoi îi aşeză o mână pe cap, exact ca un poliţist, şi o împinse şi pe ea în maşină. Vrând să opună o oarecare rezistenţă, Sonja se zbătu, însă ceea ce voia ea, de fapt, era să se afle în aceeaşi maşină în care se afla şi Tómas. *Trebuia* să fie alături de el. Se lăsă să cadă lângă băiatul ei, care plângea. Avea şi el mâinile legate la spate, la fel ca ea, iar o bucată de bandă adezivă îi fusese lipită peste gură, însă Sonja îi vedea buzele mişcându-se pentru a forma cuvântul „mamă”.

„Mamă”, rostiră iar buzele lui prin bandă, iar lacrimile i se scurgeau în continuare pe obraji.

Sonja se aplecă spre el, îşi lipi capul de al lui şi-i şopti aproape neauzit:

— Sunt cu tine, scumpule. Mami e cu tine.

Voia să-l ia în braţe, dar deocamdată trebuia să se mulţumească cu asta, să stea cu capul lipit de al lui, înainte ca bărbatul să întindă o mână spre ea, în maşină, şi să o smucească spre el. Acesta rupse apoi o fâşie de bandă adezivă de pe o rolă şi dădu să-i astupe şi ei gura.

— Te rog, nu… mai izbuti ea să spună înainte ca banda cenuşie să-i acopere gura, iar acum tot ce mai putu să facă fu să respire pe nas.

5.

Cei doi bărbaţi aflaţi pe scaunele din faţă ale maşinii vorbeau unul cu altul în spaniolă, aşa că Sonja nu le înţelegea discuţia. Păreau liniştiţi, un lucru bun, îşi închipuia ea. Nu se comportau ca şi cum ar fi fost nebuni, ci doar ca şi cum ar fi dus la bun sfârşit un comision. Şoferul coti la stânga pe drum şi opri vizavi de intrarea în parcul de rulote, după care cel de pe scaunul pasagerului sări afară. Sonja se întinse ca să vadă unde se duce. Acesta porni în fugă drept spre rulota ei, se strecură pe uşă şi o închise în urma lui. Ce făcea acolo? Oare îi căuta banii gheaţă? Oare căuta cu totul altceva? Şi cum de ştia care e rulota ei? Se cutremură la gândul că aceşti doi indivizi îi urmăriseră fără îndoială de ceva vreme pe ea şi pe Tómas.

Sonja mormăi ceva pe sub bandă, încercând să transmită mesajul că doreşte să spună ceva. Poate că şoferul avea să-i smulgă banda ca să afle ce vrea să spună. Le putea zice despre banii din cuptorul cu microunde în schimbul eliberării ei şi-a lui Tómas, însă şoferul se răsuci doar pe jumătate în scaun şi şuieră la ea să facă linişte. Panica prinse puteri noi în privirea lui Tómas şi lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji, aşa încât Sonja se hotărî că mai bine încearcă să rămână calmă.

O clipă mai târziu, celălalt bărbat sări din rulotă şi alergă spre maşină, îndesându-şi ceva în buzunar. În mâna cealaltă ţinea o cutie albă cu capac albastru: cutia cu bani. Poate că până la urmă cuptorul cu microunde nu fusese chiar ascunzătoarea ideală.

— *Vamonos*[1]*!* rosti bărbatul în clipa în care se aşeză iar pe locul pasagerului, iar pneurile scârţâiră când şoferul întoarse maşina şi porni în direcţia autostrăzii.

Sonja se aplecă într-o parte şi-şi lăsă obrazul pe capul lui Tómas. Băiatul tremura de spaimă şi ea tânjea să-l cuprindă în braţe şi să-i şoptească în ureche cuvinte liniştitoare, însă singurul lucru pe care îl putea face era să rămână aproape de el, astfel încât băiatul să aibă parte de

[1] *Să mergem,* în lb. spaniolă, în orig. *(n. trad.).*

un oarecare sentiment de siguranţă oferit de căldura ei, la fel cum se întâmpla când era bebeluş. Pe atunci, locul lui preferat de dormit era pe burta ei, ca să-i simtă căldura trupului şi să-i audă bătăile inimii.

Sonja începu să facă nişte exerciţii de respiraţie. Îşi umplu plămânii cu aer, numără până la patru şi expiră. Îi relaxau corpul şi îi venea mai uşor să absoarbă suficient oxigen doar pe nas. N-avea să-i fie de niciun folos lui Tómas dacă urma să aibă un atac de panică şi să-şi folosească toată energia zbătându-se în zadar. Trebuia să-şi păstreze calmul, de dragul lui. Toate astea erau şi-aşa suficient de îngrozitoare pentru el şi fără să mai fi nevoie să facă faţă spaimei ei.

La următoarea joncţiune intrară pe autostradă, îndreptându-se către sud. Sonja urmărea indicatoarele pe măsură ce treceau pe lângă ele, încercând să-şi dea seama încotro mergeau. Toată situaţia asta i se părea atât de ireală încât, dacă n-ar fi fost durerea care-i chinuia braţele, ar fi zis că visează, că e doar unul dintre coşmarurile acelea stupide.

Bărbaţii aflaţi în faţă rămâneau tăcuţi, în vreme ce maşina se hurduca pe autostradă, trecând pe lângă nenumărate păduri ce acopereau terenul de pe margine precum un pâlc dens de nori, transformând priveliştea într-una monotonă. Prin comparaţie cu ce era aici, Islanda era aproape cheală, fără copaci la vedere şi cu toate secretele neprotejate. Singurul lucru care se schimba, totuşi, erau indicatoarele rutiere; Sonja le citea cu atenţie, fără să-şi desprindă obrazul de pe capul lui Tómas. Băiatul părea ceva mai liniştit acum, asta dacă modul în care răsufla putea fi interpretat în acest fel.

Apoi Sonja văzu un indicator către Aeroportul Internaţional Orlando şi inima ei rată câteva bătăi. Dacă într-acolo se îndreptau, atunci urmau să fie expediaţi undeva cu avionul. Oare îi putea trimite cineva înapoi în Islanda? Urmări, extrem de tulburată, cum indicatoarele pentru aeroport deveneau tot mai dese, iar când maşina ieşi de pe autostradă chiar la ultimul, oftă şi simţi un val de

dezamăgire amestecată cu uşurare.

Toate lucrurile rele pe care şi le închipuise în această stranie călătorie pe care o făcuseră amândoi o părăsiră dintr-odată: criminali în serie nebuni, hoţi de organe şi răpitori, cu toţii deveneau tot mai puţin probabili, pe măsură ce aeroportul şi realitatea se apropiau tot mai mult de ei. Şi, odată cu ele, şi vechea şi mizerabila ei existenţă. Când maşina trase în parcarea aeroportului şi portiera fu deschisă brusc, toate suspiciunile ei de până atunci se transformară în realitate.

6.

Când Agla reuşi să revină cât de cât la normal, era aproape miezul nopţii şi chipul îi era umflat de suferinţă. De ani de zile nu mai plânsese aşa. De fapt, nici nu-şi mai amintea cât timp trecuse de când nu mai vărsase o lacrimă. Ciudata combinaţie dintre durere psihică şi efectele cocainei rămăsese cu ea toată după-amiaza, timp în care ea umblase aiurea prin tot apartamentul precum o fantomă, aruncându-se când şi când pe pat şi urlând în pernă. Acum, după un duş, se simţea în sfârşit ceva mai bine şi gândurile începeau să i se limpezească. Îşi aplică un pic de machiaj, îşi pieptănă părul, îşi trase pe ea pantaloni şi o cămaşă, îşi luă pantofi în picioare, fără să se mai sinchisească să-şi mai ia şi şosete, şi se îmbrăcă şi cu o geacă. Aerul de seară de afară era muşcător de rece şi frigul îi înţepa pielea, care rămăsese sensibilă după duş. Îşi strânse geaca şi mai bine în jurul corpului. Ce bine că hotelul era destul de aproape! O masă ca lumea cu siguranţă avea s-o mai înveselească.

— Bucătăria e închisă, o anunţă cu răceală tânărul de la recepţie.

Agla îi întrerupsese jocul pe calculator – vedea bine cum îl pusese pe pauză pe ecranul din faţa lui.

— Nu aveţi room service? întrebă ea. Pot comanda ceva de mâncare prin room service şi să mănânc aici?

Făcu semn cu mâna către canapeaua care ocupa un colţ

al holului de la intrare, însă tânărul clătină din cap.

— Room service-ul e pentru oaspeţi în camerele lor, rosti el şi rânji. De aceea se numeşte room service.

— Atunci vreau o cameră, replică Agla, scoţându-şi portofelul din buzunarul gecii.

— Poftim?

— Dă-mi o cameră! repetă ea, pescuind un card din portofel şi făcându-l să alunece pe tejgheaua din faţa tânărului. Dacă de asta e nevoie ca să primesc ceva de mâncare de aici.

El îi luă cardul cu o expresie de îndoială pe faţă.

— Sunteţi sigură? Vreţi să închiriaţi o cameră doar ca să puteţi comanda room service?

— Exact, răspunse Agla. Şi la fel de bine mi-ai putea lua şi comanda, dacă tot mă cazezi. Vreau friptură, *medium rare*[2], cartofi prăjiţi şi o bere.

Abia închisese uşa în urma ei când sosi şi mâncarea. Se aşează fericită la masă, inspirând aroma când ospătarul săltă capacul tăvii. Friptura era prea arsă, dar nu avea chef să se plângă. Îi era prea foame. O tăie în bucăţele şi o înmuie pe fiecare în sosul cocktail care însoţea cartofii prăjiţi, lucru care compensa pentru faptul că era prea rumenită. Se întinse după telecomandă şi porni televizorul, nu neapărat pentru că voia să se uite la ceva anume, ci mai mult ca să obţină ceva de pe urma faptului că plătise preţul unei camere ca să primească o masă aproape decentă.

În lift scoase o bancnotă de cinci mii de coroane din portofel şi, când ajunse jos, o trânti pe tejgheaua recepţiei.

— A fost foarte bună, mulţumesc foarte mult!

Tânărul se ridică din spatele calculatorului şi o urmări până ieşi din clădire. Agla era sigură că expresia lui trebuie să fi fost una ruşinată. I-ar fi fost destul de uşor să se abată de la reguli, să o lase să comande room service şi să-şi mănânce mâncarea într-un colţ al holului de la intrarea în hotel, dar asta ar fi însemnat să-l smulgă de la

[22] Etapa intermediară de frigere a cărnii de vită, între „în sânge” *(rare)* și „friptă bine” *(medium) (n. trad.).*

jocul pe calculator. Tânărului ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru ce făcuse, iar ea nu avea obiceiul să-i lase pe bărbaţi, cu regulile lor meschine, să-i stea în cale.

Acum, că ajunsese acasă, simţea că parcă se apropie de forma ei obişnuită. După ce trase adânc aer în piept, îşi adună energia necesară ca să verifice cum stau lucrurile. Se aşează cu laptopul la masa din bucătărie şi se loghează la pagina cu extrasele de cont ale AGK-Cayman. Avocatul ei, Elvar, îi spusese că acum, că se încheiase ancheta, biroul Procurorului Special nu va mai continua să-i urmărească telefonul şi calculatorul. Cu îndelungile amânări dintre anchete, proceduri judiciare şi momentul în care în sfârşit se va pronunţa o sentinţă, ea fusese de fapt liberă să se ocupe şi de propriile investiţii timp de câteva săptămâni, însă pur şi simplu nu avusese energia necesară să o facă. Sosise vremea să se ocupe cu adevărat de banii din insulele Cayman. Cu toate că porcăriile alea nu făcuseră decât să-şi piardă valoarea. Iar să le lase să tot coboare aşa nu era cu adevărat o opţiune, deşi pe moment chiar nu vedea ce altă alegere mai avea. Realist vorbind, în ultima vreme era aproape un miracol dacă-ţi lăsai banii să aibă singuri grijă de ei şi nu pierdeai niciunul. Dar pentru ea era departe de-a fi suficient. Trebuia să se menţină ocupată şi să găsească o metodă de-a produce mai mulţi. Însă tot acest proces cu Procurorul Special îi scăzuse enorm încrederea în propriile puteri. Chiar şi aşa, nu putea nega faptul că, pentru ea, lucrurile ieşiseră mult mai bine decât s-ar fi aşteptat. Normal că avea să petreacă ceva timp după gratii – bănuiala lui Elvar era că va primi mai mult de un an de închisoare – şi normal că, înainte de asta, vor trebui plătite şi nişte cheltuieli de judecată şi aşa mai departe. Însă adevărul era că biroul Procurorului Special abia dacă zgâriase puţin suprafaţa a ceea ce se întâmplase cu adevărat. Erau siguri că de fapt câştigaseră potul cel mare, însă, practic, ei nici măcar nu izbutiseră să pună întrebările care ar fi trebuit. Dacă le-ar fi pus, abia atunci ar fi văzut adevărata dimensiune a afacerii. Şi era groaznică. Ea datora o mulţime de bani şi avea nevoie ca

investiţiile pe care le făcea să meargă mult, mult mai bine.

Agla schiţă o grimasă în vreme ce citea extrasul. Dacă AGK-Cayman arăta rău, atunci existau toate şansele ca şi celelalte fonduri să se comporte la fel. Avea senzaţia că pur şi simplu intra într-o casă în flăcări iar acelea erau ruinele, rămăşiţele făcute scrum care nu mai fuseseră îndepărtate de luni de zile. Agla nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă aceste fonduri să arate din nou bine. Avea să se transforme într-o bătălie. Dar acum regreta că inspectase fondul chiar în clipa asta, atât de târziu în noapte – cu siguranţă avea s-o ţină trează.

Închise laptopul şi, de îndată ce se ridică de la masă, simţi. Nu auzise niciun zgomot. Nu observase nicio mişcare cu coada ochiului. În schimb, avea senzaţia că fiecare celulă din corpul ei ştia: nu mai era singură în apartament.

7.

Adam deschise portiera pentru Sonja de parcă ea ar fi fost o vedetă de film sosită la premieră. Dar surâsul jucăuş de pe faţa lui se evaporă cu totul când văzu că Tómas era legat şi că gura îi era astupată cu totul de bucata de bandă adezivă.

— Nu trebuia să legaţi şi băiatul! se răsti el la cei doi mexicani, care începură imediat să-i explice că micuţul se luptase ca un tigru şi că ei chiar nu avuseseră de ales.

Adam începu să desprindă banda care îi acoperea gura lui Tómas, însă şoferul se întinse prin faţa lui şi o smulse brusc. Băiatul ţipă din cauza durerii subite şi Adam îi aruncă o privire urâtă bărbatului, care râse ca şi cum ar fi fost ceva amuzant, după care scoase un briceag şi se lăsă pe vine în spatele lui Tómas pentru a-i tăia banda care îi lega încheieturile. Băiatul plângea în continuare, însă de îndată ce mâinile îi fură eliberate se năpusti în braţele tatălui său şi-l îmbrăţişă strâns.

Apoi şoferul tăie şi banda din jurul mâinilor Sonjei şi dădu să o ajute cu banda de la gură, însă ea îl plesni peste

mână şi o desprinse singură; părea să fi prins rădăcini acolo. În timp ce trăgea de ea, îi trecu prin minte să încerce să fugă, să se repeadă afară din această parcare şi să caute pe cineva care ar putea s-o ajute şi s-o ducă la poliţie, unde i-ar putea acuza pe aceşti indivizi de răpire. Însă era mai bine să dea uitării o asemenea idee. Adam ar dispărea din ţară în secunda doi şi, strict vorbind, din punct de vedere legal, el încă mai avea custodia lui Tómas. Ea era adevărata infractoare. Ea era adevăratul răpitor. În timp ce se căznea să-şi desfacă banda de pe faţă, mexicanul care stătuse pe locul pasagerului scoase două carneţele albastre din buzunar şi i le înmână lui Adam: le luase paşapoartele din rulotă. Iar rezerva ei de bani era doar un bonus. Adam le scutură mâinile celor doi bărbaţi la plecare şi le ceru să-i transmită domnului José cele mai calde salutări. Iar acum înţelese şi Sonja. Îl întâlnise pe domnul José la Londra, cu câteva luni înainte – o întâlnire pe care ar fi preferat s-o dea uitării. Din ce-şi dădea ea seama, Adam lucra pentru domnul José, care avea ochi şi urechi în State, desigur, la fel cum fără îndoială îşi făcuse legături solide în toată lumea.

În vreme ce mexicanii se îndepărtau cu maşina, Adam oftă şi zâmbi.

— Sonja, Sonja, Sonja! făcu el, clătinând din cap. Cine a păcălit pe cine, până la urmă?

Îl mângâie pe Tómas pe cap, iar băiatul ridică privirea la el, nedumerit. Până la urmă, micuţul începu şi el să priceapă ce se întâmpla de fapt; Sonja aproape că-i vedea mintea cum încerca să înţeleagă încurcătura pe care o creaseră întâmplările din timpul zilei.

— Ai de ales, continuă Adam. Prima opţiune e să te întorci în Islanda împreună cu mine şi cu Tómas şi să o luăm de unde am rămas. Cealaltă e să-ţi iei la revedere de la amândoi, aici şi acum. Definitiv.

8.

Agla porni pe vârfuri către uşa de la sufragerie. Lumina

din bucătărie fusese foarte puternică, aşa că îi era greu să distingă ceva în sufrageria întunecoasă. Se opri în prag şi bâjbâi după întrerupător. Acum era sigură că aude o răsuflare, însă îşi spuse în gând că de vină erau doar imaginaţia ei şi nervii mult prea întinşi, care-i jucau feste după toată cocaina şi alcoolul pe care le consumase până acum. Cu toate astea, ceva anume o făcea să nu intre direct în cameră. Toate simţurile urlau la ea că e cineva în întuneric. Cineva care o aşteaptă.

Găsi întrerupătorul, aşteptându-se ca încăperea să se umple de o strălucire orbitoare, însă în loc de asta nu urmă decât o pâlpâire slabă, aproape gălbuie. Butonul care regla intensitatea era răsucit la maximum. Însă chiar şi această lumină slabă era suficientă ca să-l vadă – pe Ingimar. Acesta stătea în fotoliul răsucit spre uşă, relaxat, cu picioarele larg desfăcute şi cu mâinile proptite pe braţele fotoliului. Aglăi îi trecu prin minte o serie de epitete deloc flatante la adresa lui. Chiar trebuia să depună un efort considerabil ca să-şi menţină stăpânirea de sine şi să nu le lase să iasă toate odată. Ar fi preferat de o mie de ori să fi avut de-a face cu vreun spărgător necunoscut sau chiar cu vreun criminal violent decât cu Ingimar.

— Bună seara, Agla! rosti acesta fără să se clintească şi fără să-şi smulgă privirea de la ea.

Femeia oftă şi se lăsă să cadă pe canapea, cu faţa spre el. Trebuia să se întâmple şi asta. Trebuia să-şi fi dat seama că, odată ce ancheta Procurorului Special avea să se încheie, urma să vină şi o bătaie la uşă care să-i amintească de vechea datorie; de marea datorie.

— Cum ai intrat? întrebă ea, foindu-se pe canapea şi dând la o parte puiul de pernă pe care se aşezase.

În timp ce făcea asta, lovi o sticlă de bere care căzu zăngănind pe măsuţă. Nu era chiar cea mai demnă replică din lume, dar oricum nu conta. Ceea ce conta, de fapt, era să-l privească în ochi şi să nu tresară. Trebuia să-şi forţeze privirea să nu se abată într-o altă direcţie, ca să nu-i îngăduie să-i observe neliniştea pe care i-o provocase apariţia lui bruscă acolo.

— Am eu căile mele. Păcat că, atunci când bat la uşă ca orice alt musafir normal, oamenii au tendinţa să nu mă poftească înăuntru.

Ezită scurt, apoi adăugă:

— Ştim amândoi de ce mă aflu aici.

Agla încuviinţă din cap. Era pe deplin conştientă care era motivul, dar se aşteptase ca mesajul de aducere aminte să fie transmis prin intermediul lui Jóhann. Ultimul lucru la care se aştepta era ca Ingimar să vină direct la ea.

— Sincronizarea ta e înfricoşător de precisă, rosti ea. Exact în clipa asta aruncam o privire la cum stau lucrurile.

Ingimar zâmbi. Surâsul lui era binevoitor, însă dispăru la fel de iute pe cât apăruse, iar expresia îi redeveni serioasă. Fără surâsul acela, părea departe de a fi binevoitor.

— Îmi dau seama că lucrurile se prezintă sumbru, continuă el.

Agla se arătă de acord cu el.

— Vremurile sunt grele acum, spuse ea, aşa cum ştie bine toată lumea. Deci cheia e răbdarea.

— Asta e: răbdarea.

Ingimar zâmbi din nou.

Agla începu iar să se foiască pe canapea. Prin minte îi treceau tot soiul de posibilităţi, în vreme ce încerca să gândească cu viteza fulgerului care putea fi cel mai prost rezultat şi căuta cu disperare un soi de strategie.

— Nu s-ar putea spune, dat fiind că situaţia e cum e, că nu avem altă opţiune decât să fim răbdători? replică ea.

Ingimar ridică din umeri.

— Se poate spune şi asta.

După care se aplecă în faţă în fotoliu, fixând-o atent cu privirea.

— Te pricepi să-ţi acoperi urmele, Agla, dar ştii la fel de bine ca şi mine că şi dacă voi trei aţi vinde tot ce-aveţi, tot n-aţi acoperi datoria. Toate acţiunile, toate ingineriile tale financiare, tot ce aveţi nu valorează nimic. Şi se va mai scurge mult timp înainte ca toate astea să mai valoreze ceva. Am dreptate?

În vreme ce rostea întrebarea, el încuviinţă din cap ca şi

cum era de acord cu propriile spuse.

Chiar nu avea rost să-l contrazică. Normal că vedea şi el bine cum se prezintă situaţia – Ingimar nu era deloc prost. Ba chiar nu aveai absolut niciun motiv să-l consideri prost.

— Şi, deşi eşti destul de isteaţă, continuă el, vei avea nevoie de un adevărat miracol ca să faci acţiunile astea să producă niscaiva dividende.

Agla nu răspunse. Bărbatul avea dreptate. Înţelegea şi ea acest lucru, iar acum ştia şi el că ea înţelege.

— Însă acum, că ai scăpat de procuror, adăugă el, susţinându-i Aglăi privirea, am o propunere care să te ajute să mai scazi din datorie, ba poate chiar să scapi complet de ea.

Agla tot nu răspunse. În schimb, se ridică, merse în bucătărie şi aduse două sticle de bere. Le desfăcu fără să se grăbească deloc, după care se întoarse în sufragerie, îi oferi una lui Ingimar şi se aşeză la loc pe canapea, cu cealaltă în mână.

— Să auzim! ceru ea.

9.

Sonja nu-i zise nimic lui Adam până ce nu ajunseră la Washington, de unde trebuiau să ia zborul de legătură. Merseră în tăcere prin aeroport şi se îmbarcară într-un avion către Islanda fără să-şi adreseze niciun cuvânt unul altuia – nici măcar atunci când intrară într-un magazin cu haine din aeroport pentru a-i cumpăra şosete şi adidaşi lui Tómas. Din când în când, Adam mai murmura câte ceva în urechea băiatului, însă acesta începea să înţeleagă, treptat, că ororile prin care trecuse în timpul călătoriei din acea dimineaţă erau din cauza tatălui său: acum stătea cât mai aproape de Sonja, ţinând-o strâns de mână şi ferindu-se ori de câte ori Adam încerca să-l atingă pe cap sau să vorbească ceva cu el. După ce se aşezară pe locurile lor în avion, avu nevoie se meargă la toaletă şi, în timp ce îşi făcea loc cu greu pe lângă mama sa, aşezată pe scaunul din mijloc, băiatul aşteptă până ce tatăl lui se ridică de pe

scaunul aflat lângă coridor.

— Să te mişti repede, scumpule! spuse Adam când Tómas porni pe coridorul dintre scaune, însă, în vreme ce rostea aceste cuvinte, Tómas se răsuci pe călcâie şi dădu să-şi lovească tatăl cu piciorul.

— Te urăsc! ţipă el.

Glasul lui limpede răsună în toată cabina şi pasagerii, care erau ocupaţi să-şi vâre bagajele de mână în spaţiile speciale de deasupra, rămaseră tăcuţi cu toţii. Tómas se năpusti spre toaletă şi dispăru înăuntru când ajunse acolo, iar Sonja observă mina lui Adam în timp ce el îşi urmărea fiul cu privirea. Preţ de o clipă, o expresie de durere profundă i se aşternu peste trăsături înainte de a se apleca să-şi frece fluierul piciorului şi să ia loc lângă Sonja. Femeia îl urmări apoi cum îşi face de lucru cu ecranul din faţa lui, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi se întrebă când se transformase el într-un om atât de dur.

Cândva, în urmă cu nu chiar atât de mult timp, alcătuiseră un cuplu tânăr cu un bebeluş pe nume Tómas, Adam obţinuse un post nou-nouţ la bancă, iar Sonja avea grijă de casă, depunând toate eforturile să gătească mese sănătoase pentru toată familia şi cine sofisticate atunci când Adam îşi invita colegii la masă. Râdeau tot timpul împreună – unul de altul, dar şi de Tómas, care părea tot mai drăguţ pe zi ce trecea. Şi se ocupau de casa lor din Akranes, cea pe care o cumpăraseră împreună chiar înainte de naşterea băiatului, pentru că preţurile erau suficient de scăzute încât să-şi poată permite o casă mare, departe de celelalte. În timp ce se gândea la acele vremuri, Sonjei îi venea greu să identifice momentul exact în care lucrurile începuseră să se schimbe. Se întâmplase cu câţiva ani înainte de marea criză financiară, imediat după ce Adam se alăturase echipei din conducerea băncii, însă Sonja tot nu era convinsă că schimbarea fusese pricinuită de slujba lui.

Adam era un tip jovial, capabil să izbucnească în hohote de râs atât de molipsitoare, încât toţi cei care îl auzeau începeau şi ei să râdă odată cu el. Mai avea şi obiceiul s-o

cuprindă în braţe şi s-o sărute în creştetul capului, oferindu-i astfel un sentiment de siguranţă, de căldură. Însă acum devenise un om dur, deşi furia, despre care Sonja ştiuse mereu că ardea tot timpul în el, putea exploda în orice clipă. Era ca şi cum această cochilie rece şi dură devenise şi mai groasă, însă nu era decât o simplă manta de lavă răcită care acoperea o fisură vulcanică. Politeţea şi vioiciunea pe care le arătase înainte dispăruseră de mult şi nu exista aproape nicio umbră de îndoială că şi ea jucase un rol în asta.

— Cum ne-ai găsit? îl întrebă.

Adam se întoarse spre ea şi rânji.

— Câinele Teddy, răspunse el. Tómas mi-a trimis un mesaj pe Facebook cu ajutorul băiatului din rulota de-alături ca să mă întrebe ce mai face Teddy.

Sonja oftă. Fireşte, nu fusese suficient să-i interzică lui Tómas să mai folosească internetul. Reuşise să intre on-line de alături, din locuinţa lui Duncan. N-ar fi trebuit să-i arate niciodată cum să folosească Facebook-ul, însă îi fusese atât de dor de el încât pur şi simplu nu fusese în stare să reziste în faţa acelui mesaj prost scris, lung de o singură propoziţie, pe care îl primise de la el pe când băiatul se afla acasă la Adam.

Şi ar mai fi trebuit să-şi dea seama şi că Tómas nu va fi în stare să se abţină să-şi contacteze tatăl. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie când plângea în toiul nopţii din pricină că îi era un dor enorm de câinele rămas acasă. Dar pur şi simplu nu realizase cât de ataşat devenise el de animalul acela, mai ales că doar ce i-l cumpăraseră. Şi ar fi trebuit să se mute şi mai repede de acolo. Să rămână atât de mult într-un singur loc fusese o idee extrem de proastă.

— Şi acum ce urmează? şopti ea.

— Amsterdam, săptămâna viitoare, apoi Londra, după o altă săptămână.

— Două săptămâni la rând?

Mintea Sonjei era un adevărat vârtej. Nu prea avea mult timp la dispoziţie ca să se pregătească, iar înainte nu avusese niciodată mai mult de două drumuri pe lună.

— Pentru tine nu-i nicio problemă. Oricum îl ai la dispoziţie pe tipul de la vamă.

Adam desfăcu săculeţul în care se aflau căştile şi şi le vârî în ureche, dând clar de înţeles că discuţia lor se încheiase.

Când Tómas se întoarse, Adam se ridică pentru a-i face loc să treacă, după care băiatul se căţără peste Sonja ca să ajungă pe scaunul de la geam. Sonja îi făcu semn unei stewardese şi ceru căşti pentru el şi o pătură pentru ea. Aerul condiţionat era puţin cam rece pentru cineva îmbrăcat în pantaloni scurţi.

10.

Agla avea impresia că doar ce închisese ochii în momentul în care auzi sunând telefonul. Se blestemă în gând că nu-l închisese şi aruncă o privire la ceas; era aproape şase dimineaţa. Ingimar rămăsese până la două şi după aceea ea zăcuse trează, gândindu-se la propunerea lui, însă fără să ajungă la vreo concluzie. Întinse mâna după telefon. Un număr necunoscut se ivi pe ecran. Probabil era vreun jurnalist – încă unul. Preţ de o clipă, îi veni ideea – mai bine zis, inima ei formă ideea – că ar putea fi Sonja, însă această speranţă se stinse cu iuţeală. Sonja încetase să o mai sune cu mult timp în urmă şi, pe lângă asta, ea nici nu dădea telefoane atât de devreme decât dacă era vorba de o urgenţă. Agla se ridică în şezut în pat, cu inima bubuind. Poate chiar era Sonja, şi avea probleme.

Răspunse la telefon:

— Alo?

— Agla…

Era glasul Sonjei, însă părea subţire şi suna ca şi cum plânsese, ca şi cum tot corpul îi era zguduit de suspine.

— Sonja? Tu eşti?

Niciun răspuns, însă Agla distingea zgomote în fundal: hărmălaia unei mulţimi, ecoul unui soi de alarme de ceas.

— Sonja, iubirea mea, ce se petrece? S-a întâmplat ceva?

Agla se ridică imediat în picioare şi merse la fereastră, ca şi cum acolo ar fi căpătat semnal mai puternic la telefon, ca să fie sigură că nu pierde prima legătură cu Sonja după atâta timp.

— Nu, totul e-n regulă.

O auzi pe Sonja dregându-şi vocea şi trăgându-şi nasul.

— Mă întrebam dacă m-ai putea lua de la aeroport. Ceva n-a mers cum trebuie şi bagajul meu lipseşte. Şi n-am niciun ban, iar şoferul autobuzului nu mă crede…

— Vin, Sonja, o întrerupse Agla. În jumătate de oră. Aşteaptă-mă! Vin.

Nu o mai interesau explicaţiile. Era suficient că Sonja o aştepta.

Apa de la duş era rece, dar ea tot păşi înăuntru. Nu-i trebuia decât să se spele rapid, ca să se trezească. Funcţionă de minune şi, în timp ce se ştergea cu prosopul, se simţi mult mai vioaie decât se simţise de mult timp încoace. Înainte de criza financiară, mai obişnuia să-şi înceapă zilele astfel – cu şocul produs de un duş rece ca gheaţa. Pe atunci, trebuia să se trezească la şase dimineaţa ca să poată face faţă volumului enorm de muncă şi ca să fie în stare să-şi pună lucrurile în ordine înainte ca banca să-şi înceapă programul de lucru cu clienţii. Dar asta se întâmpla pe vremea când abia aştepta să se trezească dimineaţa.

Înhăţă lenjerie intimă dintr-un sertar. Renunţase de mult să le mai împăturească, astfel încât dădu peste aceeaşi amestecătură cu care se obişnuise, însă reuşi să găsească chiloţi şi un sutien în culori destul de asemănătoare, plus şosete în loc de colanţi, ca să mai scutească un pic de timp. Deschise şifonierul, unde alegerile care îi stăteau acum la dispoziţie nu mai erau ce fuseseră odată. Grămada de haine care aşteptau să fie duse la curăţătorie era acum enormă, însă nu avusese energia necesară să se ocupe de ele, aşa că acum mai avea la dispoziţie doar câteva costume şi vreo două jachete nepotrivite cu restul. Fără să se gândească prea mult, alese un costum Chanel cu pantaloni şi o bluză de mătase crem. Erau mult prea

elegante pentru a lua pe cineva de la aeroport aşa de dimineaţă, însă nici nu voia să arate ponosită la prima ocazie în care o întâlnea pe Sonja după atâta vreme.

La fix optsprezece minute după apelul Sonjei, Agla era în maşină. Folosi timpul pierdut la semafoare pentru a-şi aplica un pic de fond de ten. Părul îi era într-o stare acceptabilă şi parfumul cu care se dăduse era preferatul Sonjei. Din fericire, practic nu era trafic deloc, aşa că reuşi să treacă repede de şirul de intersecţii cu sens giratoriu din jurul oraşului Hafnarfjörður, iar la semaforul de lângă sala de sport se folosi de timpul rămas pentru a face ultimele retuşuri. În vreme ce înghesuiala oraşului şi fabrica de aluminiu rămâneau în urmă, ea călcă acceleraţia atât de tare încât fu împinsă în scaun ca şi cum s-ar fi pregătit să decoleze.

Lexusul îi dădea ascultare şi şoseaua era uscată, deci bruma nu lăsase nicio urmă de gheaţă pe asfalt. Avea s-ajungă imediat acolo. După ce maşina atinse 130 km/h, menţinu volanul drept cu genunchiul, astfel încât să-şi poată aplica şi un pic de machiaj. Trebuia să fie suficient, deşi n-ar fi stricat şi puţin rimel. Însă lucrul cel mai important era că răspundea imediat rugăminţii Sonjei, ca să-i arate că e pregătită, că îi va fi mereu alături.

În vreme ce se apropia de aeroport, simţi un nod în stomac. Ce să-i spună? Cum să încerce să o abordeze? Despărţirea lor nu fusese una plăcută. Sonja îi spusese că totul se terminase între ele, însă acum o suna şi îi cerea ajutorul printre suspine. Ce însemna, oare, asta? Era din cauză că voia să o vadă? Sau pentru că nu mai avea pe nimeni altcineva la care să apeleze?

La poarta de la intrarea în parcarea aeroportului, luă un ruj şi, în timp ce şi-l apropia de buze, observă că îi tremurau mâinile.

Maşina abia se oprise când o văzu pe Sonja afară, tremurând rezemată de zidul terminalului; în pantaloni scurţi.

11.

Maşina Aglăi abia se oprise în faţa clădirii terminalului, că Sonja şi smuci de portieră şi se repezi înăuntru.

— Mulţumesc că ai venit să mă iei! zise ea în vreme ce trântea portiera.

Cuvintele i se părură Aglăi seci şi nelalocul lor, date fiind împrejurările neobişnuite: apelul telefonic întrerupt de suspine de mai devreme şi felul în care era îmbrăcată, cu pantaloni scurţi şi tricou, în vreme ce temperatura de-afară era sub zero grade.

— Ai aşteptat afară îmbrăcată aşa? o întrebă Agla, uluită.

Nu acestea erau primele cuvinte pe care avusese intenţia să i le spună, însă, cumva, întrebarea îi ieşi dintre buze.

— Nu, am încercat să calculez cam cât ţi-ar lua să ajungi, apoi am aşteptat în toaletă, ca să nu se holbeze lumea la mine. Ai zis jumătate de oră, prin urmare, mi-am închipuit că vor fi patruzeci şi cinci de minute.

— Şi n-ai avut nicio haină sau altceva…? întrebă Agla, însă Sonja nu făcea decât să privească în faţă.

Avea, aşa, o duritate pe care Agla nu i-o mai văzuse până acum.

— Unde e Tómas? continuă ea.

— Cu tatăl lui, şopti Sonja, apoi se făcu ghem pe scaunul pasagerului, cu gura deschisă şi tremurând din tot corpul, deşi nu scotea niciun sunet.

— Sonja, iubirea mea! zise Agla, trăgând-o în braţele ei.

Sonja nu opuse nicio rezistenţă, ci doar se lăsă să alunece în braţele ei, lăsându-şi capul pe pieptul Aglăi, unde scoase un geamăt slab şi răguşit.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? şopti Agla în părul ciufulit al Sonjei, cu un braţ strâns în jurul ei şi simţind cât de rece e. Ce s-a întâmplat?

Zguduindu-se de suspine, Sonja mai rămase câteva secunde în braţele Aglăi, înainte de-a se desprinde şi-a rămâne dreaptă în scaun.

— Să mergem! ceru ea, ştergându-se pe faţă.

— Poftim…? se pregăti Agla să protesteze.

— Condu! o întrerupse Sonja.

Agla băgă maşina în viteză şi se desprinse cu atenţie de lângă bordură, complet sigură că Sonja avea să se prăbuşească iar. Era pregătită să o ia încă o dată în braţe, parcă sperând că vor urma alte lacrimi şi că va fi nevoie de alte gesturi de consolare. Însă acum Sonja stătea dreaptă şi privea fix înainte, iar expresia aceea neliniştitoare de duritate i se aşternuse din nou pe chip.

Era la fel de linişte în maşină când aceasta viră pe Reykjanesbraut, care ducea spre oraş. Sonja se aplecă în faţă, porni căldura şi dădu drumul şi încălzirii din scaun, însă privirea îi rămânea la fel de concentrată la întinderea din faţa ei.

— Vreau să-ţi cer ceva, rosti ea, întrerupând în sfârşit tăcerea.

— Orice doreşti, răspunse Agla, uşurată că se spusese totuşi ceva.

— Te rog să nu mă întrebi nimic. Nu mă întreba ce s-a întâmplat sau de ce m-am întors în Islanda îmbrăcată astfel şi aşa mai departe. Te rog să nu mă întrebi nimic despre asta!

— Dacă asta îţi doreşti, se arătă de acord Agla. N-o să-ţi pun nicio întrebare.

Arboră un surâs pentru Sonja şi rămase cu ochii aţintiţi la şoseaua din faţa lor, în timp ce imaginaţia ei preluă controlul. Motivul pentru care Sonja nu părea dispusă să explice ce i se întâmplase trebuia să fie o altă femeie. Pesemne că avusese o relaţie cu o femeie care o alungase pe Sonja, lăsând-o, în pantaloni scurţi şi în tricou, să aştepte în gerul din faţa aeroportului Keflavík. Da, mai mult sau mai puţin, cam ăsta trebuia să fie motivul. Agla simţi un gust de fiere urcându-i până-n gât la gândul că Sonja fusese cu altcineva şi îşi muşcă limba ca să împiedice avalanşa de întrebări şi acuzaţii pe care voia să le dezlănţuie. Sonja se exprimase clar că nu trebuie să o întrebe nimic, iar dacă de asta era nevoie ca să-i poată

intra din nou în graţii, atunci asta avea să facă.

O simţea tremurând lângă ea, aşa că se întinse şi răsuci butonul de la căldură la maximum.

— Tot ţi-e frig? zise ea, lăsându-şi o mână pe piciorul gol al Sonjei, ca şi cum voia să verifice cât de frig îi e.

Spre surprinderea ei, Sonja îşi lăsă şi ea mâna peste cea a Aglăi, păstrându-i-o pe picior. Palma care îi acoperea dosul mâinii era rece ca gheaţa, însă Agla simţea cum căldura îşi făcea iarăşi loc în piciorul Sonjei, iar electricitatea, scânteile ce se iveau de fiecare dată când se atingeau una pe alta, începură să sfârâie şi să trimită mici fulgere prin inima ei.

Încetini până la 80 km/h şi pilotul automat menţinu această viteză. Avea de gând să meargă cât mai încet posibil până în oraş, să prelungească acest moment la infinit.

12.

— Mie-mi spui! rosti vecina Sonjei în vreme ce o studia din cap până în picioare. Liniile astea aeriene pierd tot timpul bagajele oamenilor!

Scotoci printr-un sertar şi scoase până la urmă un mănunchi de chei.

— Şi chiar a trebuit să mergi prin tot oraşul îmbrăcată aşa – pe gerul ăsta?

— M-a luat cineva cu maşina, replică Sonja. Era cald înăuntru.

— Slavă Domnului! exclamă vecina, întinzându-i cheile aproape circumspectă, ca şi cum ar fi vrut să mai prelungească momentul.

Agla procedase identic în maşină, în faţa blocului – încercase să o mai ţină un pic acolo, să capete o explicaţie. Sonja întinse mâna, luă cheile din mâna vecinei, îi zâmbi şi se răsuci pe călcâie. Simţea privirea insistentă a femeii în ceafă şi mai că-i auzea întrebările care i se formau deja în minte. De bună seamă că pierderea bagajelor nu era o explicaţie pe deplin demnă de încredere pentru apariţia ei

bruscă, îmbrăcată doar pe jumătate.

Grijile ei în privinţa părerilor vecinei se evaporară instantaneu când deschise uşa apartamentului şi mirosul o izbi în plin. Plecaseră într-o asemenea grabă în urmă cu două luni încât nu mai avusese timp să facă mai întâi curat – nici măcar nu dusese gunoiul. Ţinându-şi răsuflarea, străbătu din câţiva paşi apartamentul şi deschise uşile de la balcon, ca să lase aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Trase câteva guri mari de aer de afară, după care se repezi în bucătărie, luă sacul cu gunoi din dulapul de sub chiuvetă şi îl legă strâns, fără să se mai întrebe ce se afla înăuntru de adunase un strat atât de gros de mucegai. Când oamenii plecau în vacanţă – într-o vacanţă adevărată se gândeau şi la astfel de lucruri, cum ar fi că urmau să se şi întoarcă. Însă ea nu luase cu adevărat în considerare o asemenea idee. Fusese planul ei C sau chiar D. De fapt, planul D nici măcar nu fusese un proiect, ci reprezentase doar o umilitoare înfrângere: prăbuşirea extrem de dură în realitatea ei de dinainte, fără măcar un ban în buzunar şi cu gunoiul plin de mucegai aşteptând-o în casă.

Găsi un pachet cu beţişoare parfumate într-un sertar din bucătărie, aprinse unul şi-l luă cu ea în baie. Porni apa caldă şi aceasta începu să curgă năvalnic în cadă. Mirosul ascundea un pic din izul de sulf al apei fierbinţi, însă nu cu totul. Acest miros, care provenea din adâncimile subteranelor geotermale ale insulei, era ceva cu care avea să se obişnuiască în următoarele câteva zile. I se părea ciudat că, după atât de puţin timp petrecut departe, îl putea simţi iarăşi, după care avea să înceteze să-l mai bage în seamă aproape imediat după ce se întorsese acasă.

Lacrimile începură să-i curgă liber de îndată ce se cufundă cu totul în apa fierbinte. Uluirea lui Tómas când îşi dăduse seama că trebuie să plece împreună cu tatăl lui, rânjetul malefic de pe chipul lui Adam când îi spusese că poate merge singură în oraş şi propria ei disperare, care o învăluia acum cu braţe nemiloase. O lua iar de la zero, de la primul pătrat de pe tablă, însă acum era şi mai rău decât înainte. Acum nu mai avea nicio şansă de negociere cu

Adam pentru a avea acces la Tómas. Avea să fie norocoasă doar dacă-l vedea. Iar viaţa fără Tómas avea să fie aproape insuportabil de pustie.

Ba, mai rău, ei se aşteptau ca ea să plece la Amsterdam săptămâna viitoare şi să aducă înapoi un pachet consistent. Aşa aveau să meargă lucrurile în săptămânile şi lunile următoare, la fel cum merseseră şi-n săptămânile dinainte de-a reuşi să scape prin fugă.

Se cufundă şi mai adânc în apă, dispărând cu totul în ea. Îşi ţinu respiraţia până simţi că o să-i explodeze plămânii, după care expiră sub apă, trimiţând o jerbă de bule către suprafaţă. Mai aşteptă câteva secunde în liniştea aceea deplină, cu mintea la graniţa dintre pierderea cunoştinţei şi o realitate intangibilă. Când se ridică, ieşind din apă şi umplându-şi iarăşi plămânii cu aer, avea deja un plan format. O nouă strategie de a scăpa din capcană.

13.

— De ce face aşa? întrebă Tómas, în timp ce privirea i se muta, nedumerită, de la Burete la Húni Thór şi apoi la tatăl său, în vreme ce aceştia râdeau în hohote.

Se jucase cu Teddy din clipa în care ajunseseră acasă de la aeroport în acea dimineaţă, iar câinele fusese ascultător şi încântat, dând din coadă în timp ce băiatul îşi împărţea cu el micul dejun pregătit de tatăl său.

Apoi se auzi soneria şi, de îndată ce Rikki Burete şi Húni Thór intrară în casă, câinele o luă razna. Sări la Burete, amuşinându-l plin de energie, fără să exprime aceeaşi plăcere ca atunci când venise Tómas acasă, ci mirosindu-l şi împungându-l întruna cu nasul. După care încremeni şi rămase uitându-se cu atenţie la Burete, lătrând din când în când şi încercând să-l zgârie. Indiferent de câte ori încercă Tómas să-l facă să vină cu el în dormitor, câinele rămânea parcă fermecat de ceva. Nu era nimic de râs, îşi zise Tómas în sinea lui, deşi tatăl său şi cei doi prieteni râdeau fără oprire, ca şi cum ar fi fost cel mai amuzant lucru din ultima vreme.

— Poate că e bolnav, spuse Tómas, şi o umbră de tulburare îi învălui inima cu totul.

— Nu e bolnav, îl contrazise tatăl lui, ştergându-şi o lacrimă de la coada ochiului.

— De ce râdeţi? Nu-i deloc amuzant, spuse Tómas, încercând să-şi tragă câinele departe de Burete.

— Păi, Tómas, mă întrebam dacă n-ar trebui să-i zicem Adulmecătorul de Uşi.

Izbucniră iar în râs – Burete râzând atât de tare, încât trebui să se prindă de un dulap din bucătărie ca să nu cadă pe jos.

Tómas era furios.

— Nu-l vom numi Adulmecătorul de Uşi! Ăsta-i unul dintre trolii Yule!

— Sau i-am putea spune Arătător? sugeră Burete, zguduindu-se din tot corpul de-atâta râs.

— Sau Băgăreţul? adăugă Húni Thór.

— Da, sau Sherlock?

— Încetaţi! strigă Tómas. Numele lui e Teddy! Şi o să-l iau cu mine la mama şi o să locuiesc cu ea, pentru că voi râdeţi de el!

Râsul tatălui său se curmă brusc. Luă mingea cu care spusese că Teddy se poate juca doar la ocazii speciale, se bătu uşor pe picior şi trase de lesă, iar Teddy prinse mingea, pierzându-şi ca prin farmec interesul faţă de Burete.

— Ia-l în dormitor la tine şi lasă-l să se joace cu mingea specială! îi ceru tatăl lui. Câinele stă aici. Nu o să meargă acasă la mama ta.

— Nu, nu e deloc o idee bună, adăugă Burete, păstrând o expresie serioasă, până ce nu se mai putu abţine şi izbucni iar în râs.

Tómas încă îi mai auzi râzând în bucătărie când închise uşa de la dormitor şi-i aruncă lui Teddy mingea specială.

14.

Agla se simţea în al nouălea cer când ieşi din maşină în

faţa casei ei. Cerul se scuturase de nori iar soarele strălucea printre ei şi, chiar dacă atârna la limita orizontului, ea tot avea impresia că e un lucru de bun augur. Nu era superstiţioasă, spre deosebire de Sonja, care vedea semne rele în tot soiul de lucruri banale. Însă Agla era fericită, şi asta se potrivea de minune cu soarele, care făcea un efort demn de laudă să urce pe cer. Propunerea lui Ingimar de noaptea trecută i se părea mai puţin ridicolă decât atunci când zăcuse trează după plecarea lui. Ba chiar i-ar fi putut oferi o cale de scăpare din chinul actual. Parcă răsăritul şi Sonja îşi dăduseră mâna şi aprinseseră o scânteie de speranţă în interiorul ei.

Luă ziarele din cutia poştală, le cără cu ea sus, le lăsă să cadă pe masă şi-şi pregăti cafeaua. Cu toate că Sonja fusese în mod evident reticentă când se despărţiseră şi nu spusese mai nimic, de fapt, măcar se întorsese şi îi ceruse ajutorul Aglăi. Iar asta trebuia să însemne ceva. Şi nici nu-i dăduse Aglăi la o parte mâna de pe picior, ba chiar i-o ţinuse acolo şi i-o mângâiase, absent, cu a ei. Iar asta trebuia să aibă o anumită semnificaţie. Toate astea îi trecuseră prin cap de nenumărate ori de-a lungul ultimilor ani. Din clipa în care se atinseseră prima oară, în ea se înfiripase o dorinţă mai puternică decât orice experimentase până atunci, însă în acelaşi timp simţea şi că ar vrea în adâncul ei să se întâmple ceva care să le curme relaţia înainte să afle cineva de ea. Când se terminase – prin plecarea Sonjei –, simţise o uşurare amestecată cu durere; o angoasă mai mare decât şi-ar fi închipuit vreodată. Acum, totuşi, era sigură ce anume îşi dorea – chiar dacă simţea în continuare că dorinţa ei era ceva de care să îi fie ruşine.

Îşi scoase jacheta, o atârnă pe un scaun şi deschise primul ziar… ca să vadă o imagine cu ea încătuşată, fiind condusă la biroul Procurorului Special. Ziarele păreau să găsească o plăcere deosebită să folosească aceeaşi imagine de fiecare dată, ori de câte ori prindeau ocazia. Parcă ar fi fost singură poză cu ea pe care o aveau. Imaginile cu Jóhann şi cu Adam erau de departe mult mai

decente. Jóhann părea să meargă pe o stradă, arătând extrem de respectabil într-un palton şi cu cravata elegantă imprimată cu logoul băncii. În cazul lui Adam folosiseră o poză tip paşaport. Agla evită să se uite la ea, hotărâtă să nu îngăduie ca această imagine a lui, şi toată vina pe care o aducea odată cu ea, să-i strice bucuria reîntâlnirii cu Sonja.

Deşi ştia destul de bine că mariajul Sonjei cu Adam era deja foarte şubred în momentul apariţiei ei, ea tot rămânea o distrugătoare de căsnicii. Şi, cu toate că Sonja îi repetase de nenumărate ori că nu aşa stăteau lucrurile, se părea că Adam era totuşi convins de asta. În momentele în care se întâlniseră după criza financiară care îi ruinase pe toţi, după prăbuşirea băncii şi după ce Adam dăduse peste ea călare peste Sonja în pat, ei nu-i scăpase expresia plină de furie acuzatoare din privirea lui.

Agla citi în diagonală articolul despre cazul de manipulare a pieţei instrumentat împotriva ei, a lui Jóhann şi a lui Davíð, unul dintre membrii echipei lui Adam, şi pufni a batjocură. Jurnaliştii scriseseră un articol despre o şedinţă a băncii, despre care găsiseră informaţii în documentele Procurorului Special, şi-l prezentaseră ca pe un soi de punct de cotitură – momentul hotărâtor în care se pusese în mişcare o adevărată conspiraţie, trimiţându-se bani în toate colţurile lumii şi înapoi pentru a cumpăra acţiuni ale băncii înseşi, cu scopul de a ridica preţul acestora. Cât de puţin ştiau cu toţii, cugetă ea, şi cât de entuziasmaţi se arătau pentru un lucru atât de banal. Era o chestiune atât de insignifiantă comparativ cu imaginea de ansamblu! Era uşor să-ţi imaginezi ce-ar fi titrat ziarele dacă presa ar fi adulmecat măcar un iz din marele adevăr.

15.

Agla îşi amintea extrem de clar acea şedinţă. Ce prezentase ziarul era adevărat: Jóhann adusese şampanie la finalul şedinţei, iar Adam râsese aproape tot timpul, de parcă ar fi fost posedat. De fapt, era drogat până în vârful

urechilor cu cocaină şi nu stătuse o clipă locului. Totuşi, restul articolului erau doar porcării. Banii pe care fuseseră acuzaţi că-i manevraseră după bunul plac umblaseră prin toată lumea, însă nu despre asta se discutase acolo.

— Aruncaţi-le piticilor resturile, le comandase Jóhann, iar Davíð se ridicase imediat în picioare şi plecase în birou, de unde se întorsese cu un carnet. Le vom împărţi între ei, adăugase Jóhann, aprinzându-şi un trabuc şi suflând un nor de fum, în vreme ce Davíð începea să citească cu voce tare firmele care erau nevoite să împartă povara majorităţii datoriilor băncii – acestea erau „piticii”, iar numele lor erau luate din mitologia nordică.

— Dvalin, Bofur, Bombur, Nóri, Onar, Mjothvithnir, Nali, Víli, Hannar, Austri, Vestri…

— Nu. Nu şi Vestri! îl întrerupsese Jóhann. Pe Vestri o păstrez pentru mine. Pentru că şi eu sunt din vest.

Adam râsese tare, iar băieţii râseseră şi ei slugarnic alături de el.

— Draupnir, Hor, Hlévang, Gloin, continuase Davíð. Yngvi, Eikinskjaldi, Fjalar, Frosti, Finn şi Lofar.

— Excelent! zisese Jóhann profund satisfăcut, după care îşi stinsese trabucul în ceaşca de cafea.

Agla ştia că era o adevărată plăcere pentru el să fumeze în timpul şedinţelor, probabil din cauză că fumatul în interiorul clădirii era complet interzis. Nimeni altcineva nu mai îndrăznea să aducă tutun înăuntru, darămite să-şi mai şi aprindă o ţigară.

— Există două moduri de-a echilibra finanţele, micuţii mei. Ori creşteţi veniturile, ori reduceţi datoriile. E o regulă de bază a contabilităţii.

Când rostise cuvintele „regulă de bază a contabilităţii”, îi aruncase Aglăi o privire maliţioasă şi băieţii râseseră cu toţii. Nu merita să aibă loc nicio şedinţă dacă nu se făcea măcar o glumă pe seama ei. Dar ei nu-i păsa. Băieţii aveau nevoie să-i zdruncine încrederea în sine pentru a se convinge pe ei înşişi că sunt mai buni, mai capabili şi mai inteligenţi decât ceilalţi, iar pe ea nu o deranja să mai fie din când în când ţinta glumelor. Jóhann se pricepea al

naibii de bine să profite de punctele lor slabe. Erau tineri şi lacomi, şi foloseau atâta aftershave, că uneori era greu să respiri în aceeaşi încăpere când se ţineau şedinţele. Fără îndoială, fiecare dintre ei şi-ar fi dat viaţa pentru Jóhann.

— Tu o să lucrezi la departamentul de împrumuturi ca să transferi tot, şi o să ai grijă să meargă totul fără probleme, nu-i aşa? îi şoptise Jóhann Aglăi, în vreme scotea dopul primei sticle de şampanie cu un pocnet slab.

Apoi turnase mai multe pahare şi le oferise celor din jur.

— Noroc! tunase el, rânjind larg. Pentru un rezultat pozitiv pentru bancă în raportul trimestrial!

16.

Sonja era foarte ocupată. Acum, că îşi formase deja un plan în minte, nu mai putea sta locului până nu începea să lucreze la el. Dusese gunoiul afară, golise coşul de rufe murdare în maşina de spălat, deschisese toate ferestrele şi arsese beţişoare parfumate unul după altul, până când mirosul din apartament deveni cât de cât suportabil.

Acum căuta prin şifonier ceva ce să poată purta. Majoritatea hainelor ei de zi, blugi şi tricouri, fuseseră lăsate în urmă în rulota ei din Florida, dar în şifonier mai erau trei rânduri de haine mai bune, haine pe care le purta în timpul călătoriilor în străinătate. Adevărul era că erau doar nişte costume, un soi de carapace exterioară care oferea imaginea alternativă a unei femei cum nu se poate mai diferită de cea reală, o persoană care nu terminase niciodată facultatea şi se lăsase angrenată în siguranţa unui Maríaj fără să stea prea mult pe gânduri. În plus, se dădea drept o femeie de afaceri, educată şi hotărâtă să-şi vadă de carieră, o femeie cu viziune, o femeie care ştie ce vrea. Ba chiar mersese până acolo încât îşi înfiinţase şi o firmă fictivă, SG Software, pe post de acoperire, care îi oferea un pretext pentru desele ei călătorii peste hotare şi care reprezenta o cale de a spăla banii de pe urma mărfii pe care o introducea în ţară.

Alese nişte pantaloni negri, apoi luă un sacou de la un costum gri şi-şi mai trase pe ea şi un tricou negru. Îşi dădu cu un pic de pudră pe obraji şi cu puţin machiaj în jurul ochilor, după care îşi legă o eşarfă cenuşie la gât şi-şi atârnă şi cerceii de argint pe care i-i dăruise Agla cu atâta vreme în urmă. Imaginea care o privea din oglindă arăta convingere şi inteligenţă, dar şi discreţie, totodată.

Se opri la benzinăria de pe Bústaðavegur, care dădea spre valea Fossvogur, considerată de mai toată lumea ca fiind cel mai verde punct al Reykjavíkului, însă care acum era golaşă, cu copacii fără frunze, încremeniţi în somnul lor adânc din timpul iernii. Preţ de câteva clipe mintea îi pluti iar către Florida şi se gândi la peisajele înverzite tot timpul anului, pe care nu-i trebuiseră decât câteva săptămâni ca să le ia drept o banalitate.

Intră în benzinărie şi cumpără două cartele SIM preplătite. Una ajunse în vechiul ei telefon mobil şi cealaltă fu introdusă în telefonul cumpărat pentru Tómas, dar pe care Adam i-l dăduse înapoi, spunându-i că băiatul e prea mic pentru a avea unul. Acestea erau numerele pe care avea să le folosească în orice context care ţinea de aducerea mărfii. După o vreme, avea să scape şi de ele şi să le înlocuiască cu alte numere anonime, imposibil de urmărit. Aşa funcţionau lucrurile. Lenea şi lipsa de atenţie la astfel de detalii făceau ca oamenii să fie prinşi. Însă ea nu era persoana care să nu se ocupe de micile detalii.

Pe măsură ce se apropia de ea, casa lui Thorgeir i se părea foarte diferită faţă de ultima oară când fusese acolo. Pe atunci, înăuntru era în toi ditamai petrecerea de Crăciun, iar în faţă se afla un ren animat, doldora de luminiţe. Acum iarba era ţeapănă de brumă şi tot cartierul era tăcut, toţi locuitorii fiind plecaţi la muncă în acest moment al după-amiezii. Casa nu dădea niciun semn de viaţă. Dar după ce sună de trei ori la sonerie fără niciun răspuns şi tocmai se pregătea să încerce clanţa, uşa se deschise şi Thorgeir scoase capul afară. Era încălţat cu papuci şi purta un halat cu picăţele, iar părul îi era îngrozitor de neîngrijit. Arăta ca un moş. Iar Sonja avu

brusc senzaţia că halatul şi papucii i se potriveau mult mai bine cu chipul plin de riduri decât costumele de firmă pe care le purta de obicei.

— Tu! începu el, privind-o de sus până jos aparent lipsit de interes. Ce doreşti?

— Am o propunere pentru tine, răspunse Sonja.

Thorgeir păşi într-o parte fără să mai zică nimic, dându-i de înţeles că poate să intre. Îl urmă pe hol, trecând pe lângă bucătărie şi intrând apoi în living. Draperiile erau trase peste fereastra panoramică, astfel încât camera ar fi fost complet învăluită în întuneric dacă n-ar fi fost aprinsă o veioză.

— Stai aşa, în întuneric… începu ea.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie îndreptată spre figura demnă de milă din faţa ei.

— Mda. Am ieşit din cerc de când am fost arestat. N-au mai vorbit deloc cu mine de când am fost eliberat pe cauţiune, răspunse el. Şi-au luat alt avocat, în timp ce eu îmi petrec timpul aici, ca un condamnat. Iar nenorocitul ăla de gură-spartă de Rikki Burete lucrează iar cu ei.

— Hmm! făcu Sonja, ridicând din sprâncene ca şi cum căuta un loc unde să se-aşeze.

Thorgeir dădu la o parte de pe canapea un morman de haine şi îi făcu semn să se aşeze acolo.

— De ce i se spune „Burete” lui Rikki? întrebă ea pe un ton vesel, ca şi cum ar fi purtat o discuţie de complezenţă la o cafea care nu le făcea plăcere niciunuia dintre ei.

— Vrei să spui că nu ştii?

— Nu. Abia de curând am aflat că i se spune Burete.

— Atunci sigur nu sunt eu cel în măsură să-ţi explice, pufni Thorgeir în vreme ce se lăsa să cadă într-un fotoliu, deasupra hainelor şi cutiei de pizza care erau deja acolo.

— Mi se pare corect, zise Sonja şi se aplecă în faţă, ca să continue să se uite în ochii lui, lucru deloc uşor, întrucât el îşi tot ferea privirea şi şi-o rotea prin toată camera, ca şi cum ar fi urmărit fluturi.

Era de la cocaină, chibzui Sonja în sinea ei şi hotărî că nu era un lucru chiar atât de rău. Era mai bine decât să

aibă de-a face cu aroganţa aia a lui tipică şi care o călca mereu pe nervi.

— Am putea lucra împreună, tu şi cu mine, continuă ea, străduindu-se din răsputeri să-şi facă vocea să sune prietenos în vreme ce vorbea cu acest individ pe care-l detesta din tot sufletul.

Fusese aliatul lui Adam; o păcăliseră împreună, astfel încât ea nu avea nicio îndoială că o mare parte din suferinţa prin care trecuse de curând putea fi pusă pe socoteala lui Thorgeir. Însă acum era nevoită să înlocuiască ura cu pragmatismul.

— Nu pot scăpa de Adam, spuse ea, extrem de conştientă de riscul pe care şi-l asuma dezvăluindu-şi aceste gânduri în faţa lui Thorgeir. Aşa că singura mea opţiune este să găsesc ceva cu care să-l am la mână. Şi, ca să se întâmple asta, am nevoie să devin o verigă ceva mai importantă în lanţ.

Ochii mici şi înguşti ai lui Thorgeir îşi opriră pe moment mişcarea şi se fixară asupra unui punct aflat deasupra ei, în vreme ce bărbatul căzu pe gânduri.

— Vrei să elimini concurenţa, trase el concluzia, uitându-se în sfârşit la ea şi zâmbind.

Sonja încuviinţă din cap, făcându-l să râdă.

— La dracu', dar chiar că eşti o figură! Adam habar n-are, de fapt, cu ce afurisită de cotoroanţă are de-a face.

Se opri, făcând nişte calcule, apoi adăugă:

— Vreau un sfert din ce-o să primeşti tu.

— Un sfert e prea mult, se împotrivi Sonja, care deja îşi conturase în minte liniile generale ale negocierii. Să zicem o zecime. Şi, dacă suntem isteţi, e posibil să-i putem elimina noul avocat, pentru ca tu să-ţi recapeţi vechea slujbă.

Thorgeir sări în picioare şi începu să umble încolo şi-ncoace prin faţa ei. După expresia lui, Sonja îşi dădea seama că îşi cântărea opţiunile. Dacă spunea nu, ea urma să aibă probleme – pentru că deja îi dezvăluise ce planuri avea.

Spre uşurarea ei, bărbatul răspunse imediat, adoptând

un ton vesel:

— Mai pune şi un pic de marfă peste partea mea şi stăm de vorbă.

Sonja nu pregetă deloc.

— S-a făcut!

N-avea să fie nicio problemă să-i cedeze şi lui o cantitate mică de cocaină. Oricum ea dilua fiecare livrare.

— Pizda asta se lasă tare greu! râse Thorgeir, întinzând o mână ca să pecetluiască înţelegerea, însă ea se ridică fără să-i bage în seamă mâna întinsă.

— Eu nu mă numesc pizdă. Mă numesc Sonja, rosti ea cu asprime.

— Bine, bine, făcu el, desfăcându-şi braţele larg şi începând să râdă, după care o conduse înapoi spre uşa de la intrare.

Femeia se răsuci, îl privi în ochi şi aşteptă. El parcă uitase la ce înţelegere ajunseseră în urmă cu doar câteva clipe. Un efect nedorit al cocainei, cugetă Sonja şi arătă spre măsuţa cu telefonul de lângă uşă, pe care se afla şi un carnet.

— Mda, sigur.

Bărbatul deschise sertarul mesei şi scotoci după ceva de scris prin el. Găsi până la urmă un pix şi mâzgăli un nume, după care rupse foaia din carnet şi i-o întinse.

— O să-ţi dau celălalt nume după ce dovedeşti că te ţii de cuvânt.

— Celălalt? făcu ea, surprinsă. Vrei să zici că sunt doar doi oameni cu adevărat importanţi?

— Dap, răspunse Thorgeir, râzând. Tu de câtă cocaină crezi că e nevoie în Islanda?

— De multă, replică Sonja, amuţită de şoc. Credeam că cererea e foarte mare.

— Sunt câţiva clienţi importanţi, care cer cam un kilogram sau chiar mai mult pe an, însă majoritatea se mulţumesc cu doar câteva grame. Deci nu e nevoie de cantităţi mari.

Sonja luă bucata de hârtie din mâna lui şi se răsuci pe călcâie. După mirosul de mucegai şi de stătut din casă,

aerul proaspăt şi curat de afară i se păru că seamănă cu o băutură răcoritoare îmbietoare. Inspiră adânc de câteva ori şi simţi cum şi trupul i se mai linişteşte întrucâtva, pe măsură ce oxigenul îi inunda arterele. Părea că avea să fie mai uşor decât se aşteptase să-şi pună planul în aplicare.

17.

Când Bragi deschise ochii, oftă de plăcere. Valdís se întorsese acasă şi el îi simţea prezenţa, chiar dacă ea nu dormea în acelaşi pat dublu cu el, ci în cel de spital care îi fusese amenajat în sufragerie. Bătrânul simţea prin toată casa mirosul alifiei cu care o ungea Amy. Radioul era dat încet şi din el se auzeau acordurile unui vals vienez, iar el percepea glasul aproape imposibil de desluşit al lui Amy, care discuta cu Valdís într-un amestec de engleză şi islandeză în timp ce avea grijă de ea.

Era a patra zi pe care ea o petrecea acasă şi de-a lungul acestor patru zile sentimentul lui de împlinire crescuse enorm. Îşi făcea de mult planuri să o aducă înapoi acasă. I se părea remarcabil că era o provocare aproape la fel de mare să scoţi pe cineva dintr-un azil pe cât era să îi găseşti un loc într-unul. Planul lui funcţionase totuşi, aproape exact aşa cum îl gândise de prima dată. Cu toate astea, de la dispariţia Sonjei, partea financiară începuse să devină o problemă, însă el avea încrederea că ea o să-şi facă din nou apariţia – legăturile care îi ţineau pe islandezi aproape de ţara lor erau puternice.

Pe lângă asta, femeia era un exemplar unic, cu nervi de oţel şi un simţ atât de practic în felul în care aborda lucrurile, încât lui îi luase foarte mult timp să-i înţeleagă metodele. O persoană ca ea era prea valoroasă pentru indiferent cine trăgea sforile, aşa încât era greu de crezut că femeia avea să lipsească prea mult. Păcat, totuşi, se gândea el, întrucât chiar îi fusese milă de ea – îi era clar că acţionase sub un stres continuu.

Bragi îmbrăcă un halat peste pijama şi merse în sufragerie. Valdís stătea pe pat şi Amy îngenunchease în

faţa ei, dându-i unghiile de la picioare cu ojă. Bărbatul zâmbi. Exact aşa îşi dorea să-şi petreacă ultimele zile pe pământ: în siguranţă şi îngrijit de oameni care îi arătau înţelegere şi compasiune, plus că niciun pic de răsfăţ n-ar fi stricat. La fel cum Valdís îi răsfăţase pe el şi pe copii în toţi acei ani.

— Bună dimineaţa! zise el, depunând un sărut pe creştetul lui Valdís.

Nu cu mult timp în urmă ea încetase să mai scoată vreo vorbă, însă zâmbi la el şi arătă spre Amy, care stătea în genunchi în faţa ei.

— Da, ştiu, zise Bragi. Amy chiar are mare grijă de tine.

Amy ridică privirea şi surâsul lui Valdís se lărgi şi mai mult. Iar Bragi trebuia să se mulţumească cu asta. Era pe cât de plăcut îşi imaginase că va fi.

Merse în bucătărie şi îşi turnă cafea, după care puse două felii de pâine în prăjitor şi se întoarse în dormitor, ca să-şi scoată uniforma. Acum lucra de seară, aşa încât dimineţile îi erau liniştite. Înainte de întoarcerea lui Valdís acasă, îşi petrecuse fiecare dimineaţă liberă ocupat cu ceva, spălând maşina sau meşterind la ceva ce trebuia reparat, însă acum îi făcea plăcere să se afle pur şi simplu acasă, încântat de faptul că se putea relaxa. Asta făcuse Valdís mereu: îl ajutase să se relaxeze.

Se auzi soneria, aşa că se duse în hol şi deschise uşa principală. Rămase mai mult decât surprins – dat fiind că tocmai se gândise la ea, întrebându-se când avea să-şi facă din nou apariţia – când văzu că afară aştepta însăşi Sonja.

— Bună, Bragi! zise ea, schiţând un mic zâmbet.

El o privi de sus până jos preţ de vreo două secunde, mai mult decât impresionat de cât de frumos era îmbrăcată, după care, răspunzându-i la salut, păşi într-o parte şi o pofti înăuntru. Închise uşa de la sufragerie, izolându-le astfel pe Amy şi pe Valdís, şi îi făcu semn Sonjei să meargă în bucătărie.

Femeia luă loc la masă fără să spună nimic, în timp ce el – la fel de tăcut – turnă cafea într-o ceaşcă şi aşeză lângă ea o cutie cu lapte. Sonja îşi turnă puţin lapte în cafea,

sorbi şi apoi tuşi.

— Mi-ar prinde bine să ştiu cum ai programate turele luna care vine, anunţă ea, privindu-l liniştită.

El încuviinţă din cap, înţelegând din prima. Luă foaia printată care atârna pe uşa frigiderului şi i-o întinse, fără să şovăie nici măcar o secundă, chiar dacă asta însemna să-şi trădeze principiile la care ţinuse atât de mult de-a lungul carierei sale de agent vamal. Căci exista un lucru la care ţinea şi mai mult: promisiunile pe care i le făcuse lui Valdís şi lui însuşi atunci când se căsătoriseră – că o să aibă grijă de ea şi la bine, şi la rău.

Sonja studie un timp foaia cu programul, dădu din cap aprobator pentru ea însăşi, o împături şi o vârî în poşetă. Mâna ei ieşi la iveală ţinând un telefon pe care i-l întinse lui Bragi.

— O să-ţi trimit o inimioară dacă e totul în regulă şi un semn de exclamare dacă se întâmplă ceva şi nu mai pot ajunge. În felul ăsta, o să ştii dacă să mă aştepţi sau nu.

— Oricum o să văd de pe lista cu pasageri pe care o trimit cei de la analiza datelor la fiecare tură, spuse el.

Însă ea clătină din cap.

— Uneori mă răzgândesc în ultima clipă, zise Sonja. Dacă instinctul îmi spune că ceva nu e în ordine.

— Foarte înţelept! se arătă Bragi de acord, propriul său calm luându-l prin surprindere.

Chiar dacă era pe cale să se lanseze într-o carieră de infractor, nu aşa se simţea.

— Am să procedez şi eu la fel şi am să-ţi trimit un semn de exclamare dacă e nevoie să te retragi, zise el. Asta dacă ar fi aduşi pe neaşteptate câinii special dresaţi sau dacă celor de la analiza datelor li se pare ceva suspect.

Îşi aduse aminte de pâinea pusă în prăjitor.

— Vrei o felie de pâine? întrebă el.

— Da, te rog! Chiar mi-ar plăcea!

Sonja rămase tăcută în timp ce el ungea cu unt pâinea prăjită şi tăia câteva felii de caşcaval, mintea lui călătorind în timp, pe vremea când fiii lui erau mici şi făcea exact aceleaşi lucruri pentru ei.

Pregăti astfel micul dejun şi apoi se aşezară faţă în faţă la masă. O vreme, mestecară fără să spună nimic.

— Mai e ceva, adăugă ea după ce luă ultima înghiţitură. Mi-ar fi de ajutor dacă aş scăpa de competiţie. De cineva care aduce marfă pentru aceiaşi oameni. Şi ce e bine pentru mine e bine şi pentru tine.

— Ai un nume?

— Am.

Sonja scoase o fâşie de hârtie din poşetă şi i-o întinse. El o citi, memoră numele Axel Jónsson, mototoli hârtia şi-o aruncă în chiuvetă.

— O să văd ce-i cu el, anunţă Bragi, apoi se ridică în picioare.

— Aceeaşi termeni ca şi până acum, spuse ea. Primeşti ce doreşti.

Bătrânul mormăi în semn de aprobare. Ştia că poate avea încredere în ea. O ştiuse din clipa în care venise acasă şi găsise plicul pe care ea i-l strecurase în cutia poştală; un plic plin cu bani şi un mesaj scris de mână în care îşi cerea scuze.

— Soţia mea a venit acasă, adăugă el. Are Alzheimer în fază avansată. O vreau aici, cu mine, pentru timpul care i-a mai rămas.

Ea îl privi în ochi şi zâmbi scurt.

— Minunat! E într-adevăr minunat să iubeşti atât de mult pe cineva!

18.

— Pari mai veselă! zise Elvar, avocatul apărării, şi surâse fericit.

Agla îi surâse şi ea, deşi ştia perfect ce îi trecea lui prin minte. Numai veselă nu fusese în ultima vreme. De vreo două ori mai încercase el s-o înveselească folosind tonul acela de unchi sfătos care, în mod destul de ciudat, i se potrivea de minune acestui tânăr. Însă fusese în zadar. Femeia alesese să rămână alături de sticlă şi de prafuri, lăsând cuvintele lui să treacă pe lângă ea fără să le bage

vreun pic în seamă. Retrospectiv vorbind, era limpede că începuse să devină neliniştit din cauza faptului că era avocatul care o apăra.

— Mersi! Chiar mă simt mult mai veselă, zise ea. Tot ce-ai făcut arată bine şi poţi merge mai departe şi să-ţi iei asistenţii de care ai nevoie pentru asta.

Elvar încuviinţă din cap.

— Am adus un contabil care să verifice lucrurile pentru mine, şi ar fi bine dacă am mai avea încă o persoană, în principal ca să facem pregătirile necesare pentru daunele cerute de bancă.

Elvar îşi aşeză mâna pe vraful de acte de pe biroul său, aşa încât Agla văzu bine câtă hârţogăraie trebuia să fie studiată pentru o pregătire temeinică în privinţa cazului legat de daune.

— Nu-ţi mai face atâtea griji pentru asta! spuse ea. E nevoie de o minimă atenţie. Cazul va fi clasat de tribunalul districtual.

— Poftim? făcu Elvar, uitându-se la ea cu o expresie de îndoială.

— Cum ai auzit, îl linişti Agla. Concentrează-ţi toate eforturile să mă aperi pe mine. Achitarea daunelor nu mai contează.

Nu avea cum să-i explice mai în detaliu, întrucât nici ea însăşi nu cunoştea exact cum anume avea să scape de acest caz fostul director-executiv al băncii, Jóhann. Însă era o favoare pe care el i-o promisese, iar ea bănuia că avea să se ţină de cuvânt folosindu-se de diversele lui contacte.

— De unde ştii că va fi clasat? întrebă Elvar. Cum…?

Pe moment, părea că-şi pierduse de tot cuvintele.

— Cum de poţi fi atât de sigură?

— Hai să spunem că spiriduşii mi-au făcut o promisiune pentru Anul Nou, răspunse Agla şi îi făcu cu ochiul.

El continuă să se uite la ea cu o figură întrebătoare ce se transformă apoi într-o mină care sugera dezamăgire. Asta-i plăcea ei cel mai mult la el: faptul că niciodată nu părea să o judece, ci doar să fie dezamăgit. Expresia lui era cea a

unui părinte care, descoperind că de la magazinul din colţ a fost şterpelit un pachet de biscuiţi, şi-a dat seama că odrasla sa nu a moştenit busola morală pe care încercase să i-o transmită.

— Bănuiesc că nu vreau să ştiu nimic în plus despre asta, zise el.

— Nu, replică ea. Nu vrei să ştii.

Simţi un scurt junghi de vinovăţie şi simţi nevoia să facă nişte precizări, însă momentul trecu repede.

— O să fie bine, Elvar! adăugă ea şi urmări cum el părea să se prăbuşească în scaun cu totul, ca şi cum toată vlaga se scursese din trupul lui tânăr, trecând direct prin hainele lui atent călcate.

Îi părea rău pentru el. Abia aşteptase să se ocupe de apărarea ei. Era visul oricărui avocat tânăr să apere un „bancher hoţoman”, să capete un caz baban, să-şi clădească o carieră cu ajutorul unor evenimente care aveau să rămână întipărite în istorie. Însă când se apucase de treabă fusese ca şi cum el ajunsese, cumva, la concluzia că ea e nevinovată, că dreptatea e de partea ei şi că el doar trebuie să demonstreze acest lucru. Poate din cauză că ea era femeie. Poate că el trăsese concluzia că ea e doar o victimă în toate astea şi că, fără să vrea, reuşise să fie prinsă în manipularea pieţei făcută de bancă, iar el putea, cumva, să o salveze.

Însă în ultimele luni, când realitatea devenise ceva mai clară, se părea că, puţin câte puţin, năzuinţa lui de-a se face dreptate începuse să se evapore. Agla oftă. Era greu să fii tânăr, cugetă ea. În momentul în care apărarea ei avea să fie pusă la punct aşa cum trebuie, cu siguranţă urma să se aleagă praful de idealurile lui naive.

19.

Era coadă la Múlakaffi, chiar dacă era aproape ora unu, însă Sonja se hotărî să aştepte totuşi. Îi era tare dor de o masă ca lumea, iar astăzi aveau peşte prăjit în meniu: peşte prăjit, proaspăt prins, ca odinioară, tăvălit prin

pesmet, cu ceapă şi cartofi, exact cum i-l pregătea mama ei de fiecare dată. Gândul la mama ei îi provocă un junghi de durere în inimă, dar îi trecu repede. Era obişnuită să-şi alunge gândurile de la şicanele care avuseseră loc între ele şi să se concentreze la altceva. Totuşi era ciudat cum, de cele mai multe ori, într-un fel sau altul, mâncarea era cea care îi aducea aminte de mama ei.

Alese un loc lângă uşă şi se întrebă dacă avea să poată termina porţia imensă care îi umplea cu vârf farfuria. Într-o zi normală, pâinea prăjită cu caşcaval pe care o mâncase la Bragi i-ar fi ajuns până seara, însă de data asta schimbarea de fus orar o dăduse peste cap şi, pe măsură ce o cuprindea oboseala, corpul ei parcă avea nevoie de mai mult combustibil şi pofta de mâncare i se dubla. Localul era plin de pescari care veneau aici de fiecare dată ca să aibă parte de o mâncare zdravănă, care să-i ajute să facă faţă unei zile grele de muncă. Mai era o femeie înăuntru, îmbrăcată cu haine de birou – probabil cineva care lucra pentru vreo firmă din districtul financiar. Începu să se întrebe ce gânduri îşi puteau face oamenii aceia despre ea. Pesemne că era îmbrăcată prea elegant pentru Múlakaffi. În mod normal, depunea eforturi să nu iasă prea mult în evidenţă în mulţime, să treacă neobservată, însă de data asta era prea obosită ca să-şi mai facă griji în această privinţă.

Începu să înfulece peştele şi, în timp ce mânca, alcătui în minte o listă cu tot ce trebuia să facă înainte de călătoria de săptămâna viitoare. Trebuia să-şi rezerve o cameră la Amsterdam, să cumpere o maşină de vidat de pe internet şi să o plătească folosind contul PayPal. Era o opţiune mai sigură decât un card de credit, pentru că autorităţile islandeze încă mai supravegheau operaţiunile în valută – mai mult ca sigur ca pretext pentru a-şi băga nasul în treburile oamenilor – şi exista posibilitatea, deloc de neglijat, ca, dacă ar fi cumpărat o maşină de vidat din Amsterdam, să atragă atenţia. Trebuia să cumpere bilete de avion, iar cel de întoarcere să fie în ziua în care lucra Bragi. Mai trebuia să meargă şi la coafor şi să aibă parte

de o tunsoare ca lumea – erai mereu răsplătit dacă arătai bine, dat fiind că un aspect neîngrijit la vamă însemna pur şi simplu să cauţi probleme cu lumânarea. Şi mai trebuia să ia legătura şi cu Adam, ca să-i dea noul ei număr de mobil şi să-i ceară numărul contactului de la care ridica marfa din Amsterdam. Avea să încerce să discute cu el şi despre Tómas. Nu suporta să stea prea mult departe de fiul ei. Durerea era pur şi simplu prea mare.

20.

Aglomeraţia din timpul prânzului încă nu începuse, în vreme ce Agla păşea timid în vestiarul băilor termale în aer liber din Laugardalur. De zeci de ani nu mai înotase aici. Îi luă o vreme să înţeleagă cum anume funcţiona discul de metal pe care i-l dăduse femeia de la recepţie ca să deschidă uşa dulapului, iar cineva aflat în trecere îi arătă cum se procedează. Încuietorile vechilor dulapuri erau mult mai uşor de folosit. Însă puţine alte lucruri se schimbaseră de la ultima ei vizită aici, aşa că găsi cu uşurinţă duşurile. Îşi făcu sul prosopul şi-l aşeză pe suportul care rămăsese în acelaşi loc, după care se vârî sub cel mai apropiat duş.

Câteva străine mai stânjenite făceau duş în spatele perdelelor care, de asemenea, erau ceva nou – ultima oară când fusese ea aici, toate duşurile erau deschise. Deşi câteva cabine erau prevăzute şi cu aceste perdele, femeile care-şi trădau originea islandeză mergeau direct în cabinele fără perdele cu care erau obişnuite. Erau în principal femei mai în vârstă, care se întorceau de la piscina în aer liber şi de la sesiunea de bârfe de dimineaţă în una dintre căzile cu apă fierbinte. Agla observă că toate purtau costume de înot Speedo sau Adidas, aşa că modelul ei cu trandafiri era clar demodat. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se înfăşoare în prosop şi să meargă la recepţie ca să închirieze un costum, ceva bleumarin sau negru, care nu sărea chiar aşa de rău în ochi, însă se răzgândi imediat. Dacă ar fi mers pentru o problemă

anume la recepţie ar fi însemnat să atragă şi mai multe priviri decât dacă ar fi stat pe marginea apei într-un costum colorat. Iar ea se afla aici cu un scop anume, nu ca să atragă atenţia celor din jur.

Ieşi din vestiar în aceeaşi clipă cu fostul director-executiv al băncii, Jóhann, care apăru şi el din vestiarul bărbaţilor. Se salutară dând din cap unul spre altul şi porniră amândoi spre ieşire, în direcţia băilor termale, fără ca vreunul dintre ei să aibă nevoie de vreun semnal de la celălalt, însă îndreptându-se, aproape simultan, către cea mai îndepărtată piscină din clădire – cea mai fierbinte dintre toate, care, cumva, era şi cea mai potrivită pentru început.

Agla se căzni să intre, simţindu-şi tălpile amorţite de frig după scurta distanţă străbătută pe marginea rece ca gheaţa, însă apoi se simţi mult mai bine după ce se lăsă în apa aproape opărită. Jóhann se cufundă în apă ca şi cum ar fi fost obişnuit de mult cu ea, suflând şi gâfâind din greu. Aşa făcea el mereu totul, iscând agitaţie şi gălăgie. Agla găsi un loc şi abia se aşezase confortabil, când li se alătură şi Adam. Acesta arăta la fel de bine şi fără haine pe el – avea un trup suplu şi îşi păstra cu uşurinţă echilibrul, ca şi cum ar fi avut o deplină încredere în propriile tălpi goale să nu facă un pas greşit sau să alunece pe gheaţa care se formase din pricina aburului de pe margine. Intră în piscină şi coborî treptele până se cufundă complet în apă, fără să-şi ţină răsuflarea sau să-şi schimbe în vreun fel expresia, ca şi cum schimbarea de temperatură n-avea niciun efect asupra lui.

Îl salută pe Jóhann dând din cap şi-şi îndreptă atenţia spre Agla.

— Salut! zise el, studiindu-i trupul cu o privire atât de pătrunzătoare, încât Agla aproape că îi auzea gândurile: „Ce are ea şi nu am şi eu?”

Chiar dacă ar fi întrebat-o cu voce tare, tot nu i-ar fi putut oferi un răspuns. Ar fi putut alcătui o listă lungă cu delicioasele calităţi ale Sonjei, însă tot n-avea habar ce văzuse Sonja la ea. Acest lucru rămânea un mister.

Nu se simţea deloc confortabil aici. Ar fi fost mai fericită dacă n-ar fi stat atât de sumar îmbrăcată în faţa lui Adam, însă acesta era singurul loc care îi venise în minte şi în care putea fi sigură că niciunul dintre ei n-avea să ascundă un microfon. Jóhann devenise notoriu pentru înregistrările pe care le folosea fără nicio remuşcare, atât ca să obţină un avantaj asupra adversarilor în afaceri, cât şi ca să-şi menţină sub control subordonaţii. Era exact genul de treabă în care nu merita să-ţi asumi astfel de riscuri.

— Ingimar a venit să mă vadă, începu ea.

Cel mai bine era să treacă direct la subiect. Altminteri, dacă mai zăbovea mult în căldura aceea, ar fi sfârşit fiartă de vie.

— Ce treabă avea? se răsti Jóhann, în timp ce Adam murmură:

— Rahat!

— Eşti un om toxic, Jóhann, replică ea. Eşti anchetat a treia oară, aşa că *tu* nu poţi face absolut nimic pentru el.

Jóhann îşi plecă pe un umăr capul şi bombăni ceva neinteligibil.

— Iar Adam doar i-a dat ceva de ciugulit, continuă ea.

— Asta pentru că am de-a face cu creditori la fel de duri ca el, şuieră Adam. Am căzut de acord că pentru noi era prioritar să-i menţinem mulţumiţi.

Venele de la gâtul lui se umflară de furie şi pe sub apă îşi încleştă pumnii ca şi cum trebuia să se forţeze din răsputeri să n-o pocnească acolo, de faţă cu toţi.

— Ingimar are o propunere, anunţă Agla. Ceva care ne-ar mai putea scădea din marea datorie – ba, poate, chiar de toată, dacă ştim cum să ne jucăm cărţile.

Aproape că vedea cum furia lui Adam se domoleşte la cuvintele ei. Însă Jóhann trecu direct la subiect:

— Ce fel de propunere? întrebă el, iar Agla se jucă preţ de câteva clipe cu ideea de a-i spune şi lui despre versiunea la care se gândise ea când auzise propunerea lui Ingimar – numai ca să-l audă ce crede despre ea.

Aşa făcuseră ei lucrurile pe vremea când lucrau împreună, dezvăluindu-şi unul altuia ideile şi luând fiecare

în calcul modul de-a gândi al celuilalt. Însă decise ca atunci să nu o facă. Ar fi fost mai sigur să rămână ea singura care ştia cum avea să se desfăşoare jocul.

— Ingimar a sugerat ca eu să mă ocup de partea lui din treabă şi voi doi să-mi luaţi Procurorul Special din spinare. Să aveţi şi voi grijă de oamenii voştri.

— Deja eşti în rahat până-n gât, spuse Adam, iar ea începu să distingă urma rânjetului care începea să i se formeze pe faţă.

— Da şi nu, îl contrazise Agla. În privinţa mea, ancheta e aproape încheiată – atât timp cât nu voi mai fi implicată şi în alte cazuri. Aşa că nu mai trebuie decât să mă descurc cu o acuzare şi o condamnare în următorii câţiva ani. În afară de asta, sunt liberă.

Adam surprinse privirea lui Jóhann.

— Mi se pare corect, replică el după o scurtă şovăială. Nu ştiu cum crezi tu că vei fi în stare să faci ceva pentru Ingimar, ceva care să-i mulţumească oamenii. Că aici nu vorbim de plevuşcă.

Agla zâmbi. Avea dreptate. Banii pe care îi împrumutaseră nu erau chiar mărunţiş. Totul arătase beton în scenariul iniţial, dar împrumutul se dovedise până la urmă cel mai problematic. Pariul făcut le-ar fi putut aduce tuturor celor trei o avere, pentru bancă ar fi fost mană cerească şi pe creditori nu i-ar fi afectat în niciun fel – numai să fi funcţionat. Însă nu funcţionase, şi învăţaseră cu toţii, printr-o amară experienţă, că singurul lucru mai important decât să ai grijă cui împrumuţi bani e să ai grijă de la cine îi împrumuţi.

— Cu cât ştim mai puţine, cu atât mai bine, zic eu, rosti Jóhann, şi Agla încuviinţă din cap, apoi se ridică în picioare.

Îşi simţea trupul greu şi secat de energie din cauza căldurii, ca şi cum toată carnea era pe cale să-i curgă de pe oase.

— Agla, dacă o dai în bară cu asta… spuse Adam, vorbind cu spatele ei.

Femeia se întoarse ca să-l privească în ochi.

— Nu eu o dau în bară, Adam. Eu ştiu cine este Ingimar. Eu ştiu de ce e în stare. Prin urmare, nu am de gând s-o dau în bară.

Adam nu mai avea nimic de zis, aşa că Agla îl salută din cap pe Jóhann, care acum era roşu ca racul şi pufăia în aburii ce se ridicau din apă, după care se prinse bine de balustradă când ieşi din piscină, simţind că e pe cale să leşine când dădu iar de frig.

21.

Tómas îşi urmă tatăl în baie şi-l privi cum îşi atârnă şortul de baie şi prosopul.

— Ai fost să înoţi? întrebă el uluit, simţind un junghi de dezamăgire.

Mersul la înot era una dintre activităţile lui preferate şi una dintre puţinele pe care chiar îi făcea plăcere să le facă alături de tatăl său.

— De ce nu m-ai luat şi pe mine?

— Am avut doar o scurtă întâlnire în piscină cu nişte oameni cu care trebuia să stau de vorbă, replică Adam.

Tómas plecă tropăind în dormitorul său, trântind uşa în urma lui.

— Minţi! ţipă el. Doar nu te întâlneşti cu oameni în piscină. Nu vrei să mă iei şi pe mine din cauză că am plecat în Florida cu mama!

Îşi auzi tatăl venind pe hol şi oprindu-se la uşa lui, apoi bătând uşor înainte să intre.

— Nu sunt furios pe tine pentru că ai plecat cu ea, zise bărbatul când intră. Sunt furios pe mama ta. Însă nu e din vina ta.

Călcă pe o piesă de Lego şi tresări, după care o trimise departe cu piciorul înainte de-a se aşeza pe marginea patului lui Tómas. Ridică o mână şi-l mângâie pe spate, însă Tómas se feri de atingerea lui.

— Tómas, nu te comporta aşa! zise tatăl său pe un ton aproape implorator, însă Tómas izbucni din nou:

— L-ai lăsat pe omul ăla oribil să ne lege! răcni el,

făcându-se ghem într-un colţ al patului, cu tălpile îndreptate spre tatăl lui.

— Nu, Tómas! I-am cerut să vină la voi şi să vă aducă. Habar n-aveam c-o să vă lege. Ăsta e adevărul, purul adevăr…

Îl prinse pe Tómas de picioare şi i le ţinu strâns, până ce furia lui Tómas se transformă în neputinţă.

— Tómas, eu nu aş pune niciodată, dar niciodată, pe cineva să te lege.

— Şi toate lucrurile mele care au rămas în rulotă? se smiorcăi Tómas. Când o să le mai recuperez?

— Ce anume îţi lipseşte atât de mult? întrebă tatăl lui.

— Tot soiul de lucruri. Culegerile de exerciţii, cutia de trabucuri plină cu imagini cu fotbalişti şi mingea mea de baschet. Cel mai bun model de minge de baschet. Aşa mi-a zis Duncan.

— Tommi, îţi putem cumpăra de aici o minge de baschet nouă. Fără nicio problemă. Şi putem cumpăra culegeri de exerciţii din orice librărie.

Era limpede că tata nu înţelegea nimic. El nu pricepea că anumite lucruri sunt importante, şi normal că el nu-i văzuse niciodată cutia de trabucuri şi toată munca migăloasă pe care o depusese ca să o împodobească. Mama era cea care înţelegea genul ăsta de lucruri.

Tata îl trase mai aproape şi, deşi Tómas încercă să se împotrivească, până la urmă găsi totuşi un sentiment liniştitor când cedă şi se lăsă cuprins de braţele tatălui său, simţindu-i mâna cum îl mângâie cu blândeţe, în vreme ce el suspină până când bătăile inimii i se mai domoliră şi totul începu să-i pară un pic mai uşor decât înainte. Chiar şi aşa, el tot cu mama ar fi preferat să stea, şi-n timp ce se gândea la felul în care o lăsaseră singură la aeroport, îmbrăcată cu haine pentru o vreme mai caldă, furia prinse iarăşi aripi în el.

— Vreau să merg la mama, anunţă el, smulgându-se din braţele tatălui său. Vreau să merg acum la mama.

Adam clătină din cap.

— Tómas, va trebui să mai aşteptăm şi să vedem ce se

întâmplă, zise el. Trebuie să înţelegi că eu nu pot avea încredere în mama ta că nu va dispărea iarăşi cu tine.

— Nu înţeleg nimic! ţipă Tómas, sărind în picioare. Eşti rău! Vreau să merg la mama!

22.

Că fusese o zi ciudată era mult prea puţin zis. Avea impresia că trecuse o viaţă întreagă de când rămăsese într-o pereche de pantaloni scurţi în faţa clădirii aeroportului, fără să aibă habar ce să facă mai departe. Acum viaţa ei părea să revină la normal şi, deşi poate că nu era în întregime sigură că planul ei va avea şanse de reuşită, măcar avea unul. Ăsta era lucrul cu adevărat important.

De când vechea ei viaţă – existenţa ei lipsită de sens şi de direcţie – se prăbuşise cu totul, încercase tot timpul să-şi păstreze un anumit ţel în minte. Experienţa ei amară o învăţase că, dacă nu-şi stabilea singură propriul drum, o vor face alţii în locul ei – şi se săturase până peste cap de asta. Cu toate că încă mai avea destule probleme pe cap, silită să facă tot ce voia Adam, în adâncul sufletului îşi stabilise un parcurs cu un rezultat extrem de clar – unul de care Adam n-avea să fie deloc bucuros. Presupunea, printre altele, ca ea şi Tómas să se afle în siguranţă, într-un apartament micuţ, pe undeva. Nu conta unde, atât timp cât era un loc în care să aştepte cu nerăbdare fiecare nouă zi, în care să se poată juca amândoi şi să se poată comporta prosteşte, în care să poată merge în fiecare noapte la culcare alături de el, fără să trebuiască să-şi mai facă griji pentru siguranţa sau bunăstarea lui.

Fugise atâta timp, ducând o luptă disperată în ariergardă, temându-se permanent că o să fie înghiţită cu totul de o lume de care se temea atât de tare şi din care nu se putea smulge niciodată pe deplin. Era ca şi cum, ori de câte ori era sigură că e pe punctul de-a scăpa din capcană, se trezea iarăşi prinsă în laţul care ajungea să o strângă şi mai tare decât înainte. Însă acum avea de gând să profite

de timpul pe care-l avea la dispoziţie. Intenţiona să înceteze să mai fugă. Era timpul să se răsucească pe călcâie, să privească teama în ochi şi să înoate înapoi în plasă. Undeva, în încurcătura aceea, trebuia să existe şi o cale de scăpare.

Abia ajunsese acasă şi închisese uşa de la apartament, când auzi o bătaie uşoară şi ştiu că e Agla.

„La naiba!” îşi zise în gând, ştiind că n-avea de ales şi că trebuia să o invite înăuntru, după care aveau să sfârşească împreună în pat. Şi, cât îi luă să deschidă uşa, ajunse să ignore decizia pe care o luase când lăsase Florida în urmă: aceea de a sta departe de Agla. De vină era ori mintea ei prea obosită, ori, dacă nu, o nevoie de a se lăsa pradă instinctelor primare – în voia scânteii de pasiune pe care o simţise aprinzându-se iar în maşina care o luase de la aeroport, când Agla îi pusese mâna pe coapsă.

Imediat ce Agla se aplecă în faţă şi o sărută ezitant, Sonja alungă cât mai departe posibil dezamăgirile şi certurile ce izvorau din secrete şi din gelozie, şi-i răspunse pasional la îmbrăţişare. În clipa asta avea o nevoie uriaşă de Agla, de sinceritatea, de recunoştinţa şi de mâinile acelea fierbinţi care aveau să se avânte lacome pe trupul ei aşa cum numai ea ştia s-o facă.

— Nici nu-ţi imaginezi ce dor mi-a fost de tine! şopti Agla, lăsându-se în genunchi în faţa ei şi strecurându-şi mâinile tremurătoare pe sub tricoul ei. Aproape c-am murit, aşa de dor mi-a fost de tine! adăugă ea, îngropându-şi faţa între sânii ei, prea nerăbdătoare, prea disperată, şi atingând-o atât de tare, încât Sonja trebui să o desprindă de ea ca să-i mai domolească ardoarea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, dragostea mea! şopti Sonja în părul Aglăi care, ca de obicei, se întărise de la prea mult fixativ. Şi mie mi-a fost dor de tine.

23.

— Cine-i tipul? şopti Agla la urechea unei Sonja încă adormite.

Dormise buştean toată noaptea şi, după ce se trezise, rămăsese întinsă, complet nemişcată, bucurându-se de sunetul răsuflării Sonjei lângă ea, trăgându-se mai aproape de trupul acesteia pentru a se scălda în delicioasa căldură a pielii ei. Însă acum avea chef de vorbă. Cu o zi în urmă, viaţa i se întorsese la 180 de grade, şi se scursese foarte mult timp de când nu se mai simţise atât de optimistă – dinainte de marea criză financiară, de fapt. Mintea îi era limpede şi liniştită şi avea în cap un plan detaliat despre cum să pună în practică propunerea lui Ingimar. Era complicat şi presupunea ceva muncă, dar putea fi dus la bun sfârşit. Trebuia să recunoască faptul că avea să fie distractiv. Genul ăsta de muncă îi aprindea imaginaţia, îi punea mintea la încercare şi-i sporea încrederea în sine. Nu mai avusese de-a face cu ceva provocator dinainte de marea criză – iniţial pentru că, după aceasta, toţi cei de la bancă îşi pierduseră complet încrederea în ea şi, prin urmare, atunci când devenise un suspect important în cadrul anchetei, fusese nevoită să-şi dea demisia pentru a-l scuti pe noul director s-o concedieze. Însă acum lucrurile arătau mult mai bine. Acum avea o treabă de făcut. În timp ce băieţii stăteau şi tremurau de frică în apa fierbinte din piscină numai când auzeau rostit numele lui Ingimar, ea nu simţise nicio teamă. În schimb, se ivise încordarea, iar încordarea fusese mereu combustibilul cu care funcţiona ea cel mai bine.

— La ce te referi? mormăi Sonja, cu ochii în continuare închişi.

— Întrebam care dintre noi e tipul…

Sonja oftă adânc, se întoarse cu faţa la Agla şi expresia aceea familiară din privirea ei însemna că avea un prilej ca să o tachineze.

— Eu sunt tipul, răspunse ea. Port blugi mai des decât tine. Tu eşti un fel de lesbiană cu ruj.

— O ce?

— O lesbiană cu ruj.

— Ce vrea să însemne asta?

— Numără produsele cosmetice de la tine din baie şi ai

să vezi care dintre noi două e tipul.

— Nu e doar din cauză că sunt mai bătrână? Că doar nu foloseam atât de mult machiaj când eram tânără.

— Nu, e din cauză că eşti femeia. Eu sunt tipul.

— De unde ştii? întrebă Agla, căci răspunsul Sonjei o luase prin surprindere. De unde ştii care dintre noi e tipul?

— Poţi verifica şi şifonierele noastre, răspunse Sonja, ridicându-se din pat şi deschizând uşa propriului şifonier. Compară-l pe al meu cu al tău şi nici măcar nu va mai trebui să întrebi care dintre noi e tipul.

Ieşi din cameră şi Agla se ridică în şezut în pat, studiind cu atenţie conţinutul sărac al şifonierului Sonjei. Era adevărat că Sonja nu avea multe haine, însă ea o pusese mereu pe seama faptului că nu o ducea prea bine din punct de vedere financiar. Şifonierul ei de acasă era mult mai bine dotat, chiar dacă jumătate din conţinut zăcea grămadă pe jos, aşteptând să fie dus la curăţătorie.

— Nu am nimic aici, anunţă Sonja din bucătărie. Nici pâine, nici cafea, nimic.

— Ce-ai zice de un mic dejun în Luxemburg? întrebă Agla din uşă.

— Da, te rog! răspunse Sonja, închizând uşa de la frigider şi chicotind pe înfundate.

— Nu glumesc, zise Agla. Trebuie să merg acolo pentru o treabă şi ar fi drăguţ dacă ai veni şi tu cu mine.

Sonja o privi gânditoare preţ de câteva secunde.

— O să fie minunat, Sonja, îţi promit! Sun acum şi-i spun lui Jean-Claude să facă curat în apartament şi să aprovizioneze frigiderul…

— Poftim? o întrerupse Sonja. Cine-i Jean-Claude? Şi ce apartament?

— Apartamentul meu. Jean-Claude locuieşte dedesubt şi se ocupă de curăţenie.

— Ai un apartament în Luxemburg? zise Sonja, holbându-se la ea fără să-i vină a crede. Şi, poate, milioane sau trilioane în conturi bancare prin toată lumea? Iar ce spun ziarele despre tine e adevărat?

— Ei, nu întregime, răspunse Agla stingherită şi tuşi.

— Hristoase! exclamă Sonja şi clătină din cap, în timp ce Agla se întreba dacă era vorba de surprindere sau de dezgust.

De surpriză, trăgea nădejde.

Agla se întoarse în dormitor şi începu să-şi caute hainele. De la bluza de mătase îi lipseau doi nasturi, pierderi colaterale ale pasiunii lor din seara precedentă. Îşi îndreptă niţel părul cu degetele şi merse apoi în baie, unde Sonja se spăla pe faţă.

— Haide! Hai cu mine! o imploră ea.

Ideea de-a merge în străinătate alături de Sonja era irezistibilă, într-un loc unde să nu le ştie nimeni, unde să nu se holbeze nimeni la ele pe stradă şi unde să nu-i pese nimănui de ce făceau ele împreună.

— Nu pot, răspunse Sonja. Am treabă.

— Ai să te întorci la afacerea ta cu calculatoarele? Asta trebuie să faci?

— Da, replică Sonja pe un ton coborât, iar o uşoară încruntare îi înnegură expresia. Asta trebuie să fac.

Agla o trase mai aproape şi o sărută.

— Ştii… începu ea, şi se întrebă cum anume să exprime ce voia să zică în cuvintele potrivite;… că, păi… te-aş putea oricând ajuta cu bani, dacă te plictiseşti de munca asta.

Sonja se retrase imediat.

— Ştiu asta, Agla, se răţoi ea, supărată dintr-odată şi părând gata să se înfurie. Pot să am şi singură grijă de mine! Aşa cum ţi-am mai spus de nu ştiu câte ori.

Agla ridică mâinile, în semn de apărare.

— Bine, bine. Nu-i nevoie să te înfurii.

O cuprinse pe Sonja în braţe şi o trase iarăşi aproape de ea, adăugând:

— Un weekend întreg în Luxemburg. Doar tu şi cu mine, şopti ea, şi o simţi pe Sonja înmuindu-se în braţele ei. Noi două, împreună.

— Eşti diferită, zise Sonja, împingând-o şi uitându-se la ea curioasă. Eşti mai fericită.

Agla simţi cum se înroşeşte. Era de-a dreptul incredibil cum Sonja îi putea interpreta senzaţiile.

— E… ei bine, să zicem că mi s-a oferit o oportunitate de afaceri de care sunt tare mulţumită, răspunse ea, sperând că Sonja n-o să-i ceară detalii.

— Chestii legate de bancă?

— Da. Chestii legate de bancă, zise Agla şi zâmbi.

— E bine că te văd fericită.

Sonja îşi lipi un gogoloi de cremă de faţă pe obraz şi începu să o întindă.

— Însă nu pot merge cu tine în Luxemburg.

— Nu prea îndrăznesc s-o zic, dar dacă nu ai bani pentru bilet…

— Nu… La dracu', Agla! lătră Sonja la ea. Ţi-am spus deja o dată!

24.

Bragi aştepta, plin de nerăbdare, când în sfârşit Atli Thór, protejatul şi colegul său preferat, veni în camera pentru supravegherea video şi-i dădu lista cu pasageri de la echipa de analiză a datelor. Luă foile de hârtie şi, încercând să-şi ascundă entuziasmul, căută un anumit nume – cel pe care i-l oferise Sonja pe o bucată de hârtie încreţită.

— N-ai de gând s-o citeşti cum trebuie? întrebă Atli Thór, înainte să-şi îndrepte atenţia la espressor.

Nu doar că acesta rămăsese fără boabe, ci se umpluse şi compartimentul pentru zaţ, aşa că obţinerea unei ceşti de cafea reprezenta o adevărată provocare.

— Ce era în neregulă cu vechiul aparat? oftă el. Maşinăria asta leneşă şi mâncătoare de cafea, care scoate doar zaţ pe partea cealaltă, are nevoie tot timpul de atenţie. E chinul de pe lume să-ţi faci şi tu o cană de cafea ca lumea…

Bragi rânji observându-i proasta dispoziţie. Noul espressor era încă un exemplu al vieţii moderne pe care el, unul, se obişnuise să nu-l bage în seamă. N-avea deloc de gând să înveţe cum funcţionează acest echipament, cu meniul lui de opţiuni şi cu şirul de lumini de avertizare

care se aprindeau ori de câte ori cineva încerca să-şi facă o ceaşcă de cafea. De când fusese înlocuită maşinăria de cafea de modă veche, Bragi începuse pur şi simplu să-şi facă acasă cafeaua şi să o aducă într-un termos cu el la serviciu. Având doar câteva luni rămase până la pensie, nici nu mai avea sens să irosească timp învăţând cum să folosească maşinăria cea nouă.

În timp ce Atli Thór ducea o luptă bărbătească împotriva espressorului, Bragi studia lista cu atenţie, dar nu văzu numele, nici pe tura sa, nici pe cele din zilele următoare. Însă nu exista motiv de disperare. Era imposibil să-ţi dai seama cât de des călătorea acest curier şi, deşi Sonja părea să zboare de două ori pe lună, nu aveai cum să ştii sigur dacă şi cealaltă persoană proceda la fel. Bragi scoase un pix din buzunarul cămăşii şi înconjură câteva nume la întâmplare.

— Vei căuta pe cineva? întrebă Atli Thór şi Bragi încuviinţă din cap.

— La întâmplare, doar, răspunse el. La fel de bine am putea alege unul din fiecare douăzeci de pasageri.

Tocmai se pregătea să dea lista înapoi, când observă că mai exista o hârtie, pe care nu o văzuse, în spatele celor pe care le citise deja. Aceasta era lista cu zborul spre Groenlanda, pe care echipa de analiză a datelor le-o trimitea mereu colegilor de aici, verificată deja şi marcată. Dintr-un oarecare motiv, această listă cu pasageri care părăseau ţara îşi găsise loc în mâna lui Bragi odată cu lista cu sosiri, probabil printr-o pură coincidenţă – asta dacă exista ceva numit coincidenţă. Iar acolo, pe listă, se afla numele de pe bucata de hârtie de la Sonja şi pe care îl memorase încă de atunci: Axel Jónsson. Ca de obicei, zborul spre Groenlanda nu pleca de pe aeroportul internaţional Keflavík, ci de pe aeroportul civil din Reykjavík, a doua zi de dimineaţă.

25.

În drum spre casă de la şcoală, Tómas simţi că îl doare

burta. Era ca şi cum în burtică i se deschisese, brusc, o rană uriaşă. Era bine că venise deja ziua de joi, pentru că mâine era vineri şi după aceea urma weekendul, iar de luni încolo, spera el, curiozitatea celorlalţi copii din clasă avea să înceapă să se estompeze. Îl întrebaseră întruna despre Florida şi de ce fusese plecat atât de mult, şi de ce tatăl lui venise să-l caute la şcoală şi ţipase la învăţătoarea lor. Însă Tómas nu avea ce răspuns să le dea, aşa că doar bombănise ceva de nedesluşit.

Când ajunse acasă, îşi găsi tatăl pe treptele din faţa locuinţei, cu Teddy prins de lesă.

— Pleci la o plimbare?

— Nu, răspunse tatăl lui. Am de făcut o treabă.

— Unde? Şi de ce îl iei şi pe Teddy cu tine?

Tómas se uita întrebător la tatăl lui, care avea o expresie stânjenită pe chip.

— Eu… păi, trebuie să i-l duc prietenului meu pe Teddy pentru un timp şi să i-l las acolo. Pentru că se pricepe la găsit lucruri.

— Pot veni şi eu? întrebă Tómas, lăsându-şi ghiozdanul pe hol şi gata de plecare.

— Nu, nu se poate, răspunse tatăl lui, pornind spre maşină şi trăgând şi câinele după el. Dísa e înăuntru. Va avea ea grijă de tine.

Tómas rămase uitându-se după el şi simţind cum rana din burtică se face şi mai mare. Dísa era iubita tatălui său şi era o tipă în regulă, însă el tot ar fi preferat să meargă cu tatăl lui şi cu câinele.

— De ce nu pot veni şi eu? se văicări băiatul. Mereu mă laşi pe dinafară!

Îşi văzu tatăl clătinând din cap în timp ce se apropia de maşină, după care acesta deschise portiera din spate şi Teddy sări înăuntru. I se părea o prostie că, mai întâi, tatăl lui mersese la înot fără să-l ia şi pe el, iar apoi pleca la plimbare cu câinele şi îl lăsa tot acasă. Puţine lucruri pe lumea asta îi făceau o plăcere mai mare lui Tómas decât înotul şi câinele. Era foarte nedrept!

— O să plec şi-o să locuiesc cu mama! Şi o să-l iau şi pe

Teddy cu mine! ţipă el după tatăl său cu toată energia de care era în stare, iar acesta se întoarse în sfârşit şi făcu iute câţiva paşi înapoi spre el.

— N-o să pleci nicăieri, Tómas! Ai înţeles?

Chipul lui era atât de aproape de al lui Tómas, încât băiatul îi simţea mirosul de cafea din respiraţie.

— Mama ta e un părinte nepotrivit, aşa că ai face mai bine să încetezi odată să mai visezi cu ochii deschişi! şuieră el, după care se întoarse brusc şi trânti portiera maşinii în urma lui.

Preţ de câteva clipe, Tómas avu senzaţia că inima o să înceteze să-i mai bată. Nu-i mai fusese niciodată frică de tatăl lui. Roţile maşinii scârţâiră când plecă de pe loc. Tómas urmări cum vântul făcea să se unduiască suprafaţa băltoacei de pe trotuarul din faţa casei, smiorcăindu-se şi ştergându-şi lacrimile care-i curgeau pe obraji. Rana din burtă se micşoră şi se strânse într-un nod. Avea de gând să nu mai vorbească niciodată cu tatăl său. Avea de gând să rămână tăcut şi, de-aici înainte, să nu-i mai adreseze nici măcar un cuvinţel.

26.

Bragi îşi făcea de lucru cu biletul de îmbarcare din mână în vreme ce privea de jur-împrejurul sălii de plecări a aeroportului civil din Reykjavík. Micuţa sală de aşteptare ce deservea zborurile către Groenlanda şi Insulele Feroe era despărţită de sala de plecări pentru zboruri interne, însă şi aici erau adoptate aceleaşi măsuri de securitate ca la Keflavík, doar că la o scară mai mică. Aceasta era doar o versiune mai mică a unui terminal de aeroport şi Bragi se bucura de privelişte. Îşi aducea aminte de vremea în care clădirea fusese extinsă – nu i se părea că trecuse chiar atât de mult timp de atunci. Însă acum îi dădea impresia că e dărăpănată, cu lambriurile de lemn originale vopsite şi revopsite şi cu podeaua de linoleum tocită de paşii nenumăraţilor călători care trecuseră pe aici. Era unul dintre puţinele locuri în care el nu lucrase niciodată de-a

lungul redutabilei sale cariere. Lucrase la divizia de colete, la terminalul de feriboturi de pe coastă şi la docurile din Reykjavík, însă perioada cea mai îndelungată o petrecuse la Keflavík.

Urmărea cum pasagerii intrau în sala de plecări şi îi privea pe fiecare în parte cu atenţie. Un avion Fokker 50 nu transporta chiar atât de mulţi pasageri, aşa că ar fi trebuit să fie în stare să aplice un proces de eliminare pentru a reduce numărul de posibili candidaţi care să fie Axel Jónsson. Un grup de groenlandezi era deja acolo când sosise el, aparent întorcându-se acasă de la o conferinţă sau un soi de eveniment. Mai era şi o familie care intrase în sală odată cu el – un cuplu tânăr, cu doi copii destul de solizi. Bragi îi şterse de pe lista lui mintală. După ei veniră trei femei de vârstă mijlocie care călătoreau împreună, urmate de două cupluri care păreau să fie de pe undeva din Europa Centrală. Mai sosi un grup de groenlandezi, iar în spatele acestora se afla un bărbat singur, care îi atrase imediat atenţia lui Bragi. Arăta cam la treizeci de ani, cu părul negru şi cu o barbă de trei zile, fiind îmbrăcat cu blugi şi geacă de piele. Imediat ce trecu de securitate, bărbatul plecă la toaletă şi Bragi se întrebă dacă să-l urmeze acolo şi să vadă dacă nu cumva face ceva suspect. Însă se hotărî că mai bine ar rămâne unde era; mai bine să stea într-un loc din care să aibă o imagine perfectă asupra pasagerilor care se pregăteau de îmbarcare.

În timp ce lumea continua să sosească în sala de plecări, Bragi se mută într-o zonă mai puţin vizibilă, conştient că nu ar trebui să pară că ar căuta pe cineva. De data asta nu mai avea o oglindă unidirecţională în spatele căreia să se ascundă. Se scurseră câteva minute bune înainte să apară bărbatul pe care-l aştepta. Îşi dădu imediat seama că acesta trebuia să fie Axel Jónsson. Nu mai avea nevoie de nicio confirmare, dat fiind că instinctul îi spunea că nu se înşală – era ca un câine care adulmecă un miros şi porneşte pe urma lui. Bărbatul avea cam patruzeci de ani, subţirel şi cu păr negru, tuns îngrijit şi proaspăt bărbierit. Purta haine sport, de calitate, ca şi cum ar fi fost în drum

spre un meci de tenis sau o partidă de golf. Nimic suspect la el, ceea ce era, în sine, suspect. Bragi se aşează pe un scaun de plastic şi simţi cum se linişteşte. Acum ştia pe urmele cui se află.

27.

— Atunci înseamnă că aproape am terminat, zise managerul băncii, scuturând mouse-ul de parcă ar fi vrut să-l trezească la viaţă.

Atmosfera de birou de avocatură se împrăştiase odată cu plecarea martorilor, lăsând în urmă doar chestiunea adăugării tranzacţiilor în sistemul de evidenţă al băncii. Agla se lăsă pe spate în scaun şi începu să admire priveliştea de sub această fortăreaţă financiară modernă, cu pereţi de sticlă, ce dădea spre canalul nemişcat ca o oglindă în care se reflectau clădirile de trei etaje în nuanţe de alb şi galben şi care se ridicau drept, de parcă prinseseră rădăcini în apă.

— Vânzătorul e Nóri şi Avance e cumpărătorul, bombăni managerul băncii în barbă, bătând totodată în tastatură cu cele două degete arătătoare.

Agla îl cunoştea din vremurile ei petrecute la bancă. Îi folosise adesea serviciile şi i se păruse un tip excepţional de flexibil, care avea şi un adevărat talent să se ocupe aşa cum trebuie de clienţii de calibru greu, dând dovadă de un adevărat fler de european modern, obişnuit cu luxul. Prânzul fusese servit la birou: stridii, şampanie şi apoi brânză Stilton învelită în cochilii delicate de ciocolată, totul urmat de cafea pe care el o asezonase cu câteva picături de coniac fin dintr-o sticlă scoasă din sertarul biroului lui.

— Pachetul de datorii se bazează pe investiţii de bază, murmură el în barbă, bifând nişte căsuţe pe ecran, apoi ridicând privirea spre Agla. Am să las o notă prin care să anunţ că preşedintele consiliului de administraţie al Avance Investment va sosi azi, pe seară. Nu trebuie decât să se prezinte la biroul de la recepţie de jos şi ei vor şti

despre ce e vorba.

— Minunat! replică Agla. Jean-Claude îţi trimite cele mai calde salutări, însă astăzi e groaznic de ocupat.

Era doar pe jumătate adevărat. Jean-Claude era cu siguranţă ocupat, întrucât vinerea era ziua în care se ştergeau scările cu mopul şi Agla nu simţea deloc dorinţa ca el să-l întâlnească pe managerul băncii. Era destul de sigură, cunoscându-i manierele, că Jean-Claude ar fi dat peste cap stridie după stridie, ar fi strâmbat din nas la brânza Stilton cu ciocolată, ar fi întins întruna paharul ca să i se mai toarne coniac şi ar fi aruncat întruna nişte glume nesărate în discuţie. Era mai bine că el să intre în bancă în timp ce taxiul îl aştepta afară, cu motorul pornit, să semneze deasupra liniei punctate şi apoi să se întoarcă imediat spre uşă. Ea l-ar fi aşteptat acolo ca să-i arate discret unde anume trebuie să semneze, aşa cum procedează orice secretară de nădejde.

— Ne dăm toată silinţa ca să facem afacerile cât mai plăcute pentru clienţii noştri, spuse managerul.

Agla înclină aprobator din cap.

— Cu siguranţă reuşiţi, zise ea. Mereu mi-a făcut o plăcere deosebită să închei afaceri aici.

Începu iar să admire priveliştea de dincolo de geam şi îi trecu prin minte că, odată, visase şi ea la un astfel de loc: o cameră spaţioasă şi plină de lumină, cu o privelişte superbă – poate în portul de culoarea ardeziei din Reykjavík. Însă atunci când obţinuse ce voise, era deja atât de copleşită de stres, încât nu mai fusese în stare să aprecieze nimic aşa cum trebuie. Asta se întâmpla cu câteva luni înainte de marea criză financiară, pe când preţul acţiunilor băncii era în cădere liberă, liniile de credit se închideau una după alta şi orice strategie pe care o născoceau ca să rezolve situaţia, ca de pildă să transfere o parte mai mare din datorie pe seama piticilor, era doar o măsură pe termen scurt.

Managerul băncii îşi împinse ochelarii de citit un pic mai sus pe nas şi continuă să bifeze căsuţe pe formularul de înregistrare.

— Rata dobânzii LIBOR[3], murmură el. Şi comisionul obişnuit al Deutsche Bank, dacă îmi amintesc corect?

— Da, replică Agla. Aceiaşi termeni ca de obicei.

— Şi ce sector de industrie ar trebui să introduc pentru această tranzacţie? Din ce sector a provenit iniţial investiţia?

— Industria grea, răspunse ea. Aluminiu.

28.

Apropierea de Nuuk[4] era cuceritor de frumoasă. Bragi nu se mai sătura de imaginea oraşului cuibărit lângă fiordul zimţat, cu miriadele lui nuanţe de albastru, de la cobaltul mării la albastrul-cenuşiu al foilor de tablă din oţel de pe acoperişurile caselor care, de la înălţimea aceea, arătau ca nişte jucării, şi albastrul-deschis, aproape luminos, al zăpezii care acoperea pământul.

Preţ de o clipă, îl copleşi tristeţea la gândul că Valdís nu putea să se bucure şi ea împreună cu el. Asemenea gânduri îi veneau din ce în ce mai rar acum, că acceptase în sfârşit situaţia soţiei sale, însă atunci când totuşi le avea, simţea o durere profundă în adâncul sufletului, ca şi cum o piatră grea din pieptul său încerca să-i zdrobească organele interne. Totuşi, nu se afla aici ca să admire peisajele, aşa că alungă asemenea efuziuni sentimentale şi se întinse un pic din scaunul său pentru a-l verifica pe bărbatul care se aşezase de partea cealaltă a culoarului, la trei rânduri mai în faţă.

Axel Jónsson stătea nemişcat, aparent adormit, cu capul dat pe spate în scaun. În mod limpede pe el nu-l interesa priveliştea oraşului Nuuk. Alţi pasageri se aplecară peste vecinii lor ca să se uite pe geamuri, însă nu şi el. Bragi cugetă că, dacă bărbatul prefera să nu se uite afară

[3] LIBOR (London Interbank Offered Rate) reprezintă rata dobânzii practicată pe piața londoneză de către băncile de prim rang care oferă fonduri, respectiv, rata dobânzii pe care o percep pentru acordarea de împrumuturi bănești *(n. trad.).*

[4] Capitala Groenlandei *(n. trad.).*

deoarece îi era teamă de zbor, atunci o mână i-ar fi fost încleştată pe mânerul scaunului, însă nu era cazul. Îşi ţinea mâinile moi în poală, iar din locul în care se afla, Bragi nu vedea niciun indiciu cum că ar fi fost stresat. Poate că se înşela în privinţa bărbatului. Poate că nu el era Axel Jónsson. Poate că era doar un călător nevinovat. Sau poate că era, de fapt, omul lui şi doar se obişnuise cu priveliştea Nuukului după ce îl văzuse de-atâtea ori. După părerea lui Bragi, exact aşa stăteau lucrurile.

Când uşile avionului se deschiseră şi frigul muşcător se strecură în cabină, Bragi îi mulţumi în gând lui Valdís pentru puloverul de lână pe care îl avea pe el. Era ultimul pe care i-l tricotase ea. Modelul fusese ales dintr-o carte întrucât, după ce se îmbolnăvise, soţia lui nu mai lucra după propriile modele. Nu era cel mai reuşit pulover făcut de ea, însă tot era bine împletit şi foarte gros, iar aici, în gerul arctic, îi ţinea de cald. Într-un fel ciudat, avea senzaţia că, purtând acest pulover, se află în braţele lui Valdís şi că, astfel, în îmbrăţişarea aceea putea simţi mai mult decât doar căldură.

Bărbatul despre care Bragi era sigur că e Axel Jónsson se ridică şi-şi luă bagajul din compartimentul de deasupra, în vreme ce Bragi făcea acelaşi lucru. Îşi luase cu el un bagaj de mână în care se aflau numai o periuţă de dinţi şi lenjerie de schimb. Nu se aştepta să rămână mult în Groenlanda. În listele cu pasageri de care izbutise să facă rost văzuse că, de obicei, Axel Jónsson petrecea o noapte sau două aici. Prin urmare, existau toate şansele ca şi de această dată să procedeze la fel.

29.

Agla şi Jean-Claude râseră tot drumul pe scările până la primul etaj, unde locuia el.

— Nu m-am simţit niciodată bine în costum, îi mărturisi el, iar Agla îl bătu uşor pe umăr.

— Da, însă acum eşti preşedintele consiliului de administraţie al Avance Investment, zise ea. Şi nu va fi de-

ajuns să vii să semnezi acte îmbrăcat ca un măturător.

Jean-Claude întinse o mână cu care i-o scutură viguros pe-a ei.

— Să mă anunţi dacă mai pot face ceva pentru tine. Nimic nu e prea mult după tot ce-ai făcut tu pentru mine.

Agla încuviinţă din cap.

— Apreciez foarte mult ajutorul! zise ea.

Şi vorbea sincer. El o reprezenta în cadrul Avance şi al altei firme deţinute de ea, şi-n plus se mai arătase de acord să o reprezinte şi în alte trei firme-pitici în a căror cârcă banca îşi pusese datoriile. Pe lângă toate astea, avea grijă de apartament în locul ei, îi redirecţiona corespondenţa şi făcea, practic, tot ce era posibil pentru ca ea să fie un rezident legal al Luxemburgului. Dintr-o mulţime de motive, era extrem de convenabil pentru amândoi. De ajutor era şi faptul că el nu înţelegea deloc să umble cu cifre, doar comentase odată că „sunt foarte multe zerouri”.

Jean-Claude dispăru pe uşa apartamentului îngrijitorului, după ce îşi scosese deja cravata şi-şi descheiase primii nasturi de la gât ai cămăşii. Agla continuă pe scările spre următorul etaj şi deschise uşa propriului apartament. O clipă, rămase cu ochii închişi şi şi-o închipui pe Sonja alergând spre ea. Cumpărase parfumul preferat al Sonjei de la aeroport şi dăduse cu el prin tot apartamentul, aşa încât mirajul era foarte puternic şi, preţ de câteva secunde, aproape crezu în propria fantasmă. Deja o vedea pe Sonja, în rochie şi pantofi cu toc, cu părul adunat sus într-un coc şi aruncându-şi braţele în jurul ei în semn de bun-venit. Ce prostie! Agla deschise ochii şi-şi alungă efuziunile sentimentale. Cumpărase acest apartament cu vreo doi ani în urmă, la scurt timp după ce se sărutase prima oară cu Sonja şi, cumva, în mod stupid, păstrase tot timpul în minte o impresie că, într-o bună zi, va sta aici cu ea. Chiar dacă până acum n-o mai invitase niciodată aici, tavanul înalt din sufragerie, cu modelele din ghips în formă de trandafiri din jurul candelabrelor, şi podelele din lemn masiv i se păruseră mereu ceva ce Sonjei i-ar plăcea. Aşa că nu putea nega că alesese acest

apartament cu gândul la Sonja. Dacă ar fi fost după ea, Agla ar fi ales probabil o casă cu un aspect mai modern.

Formă numărul Sonjei şi rămase teribil de uşurată când îi răspunse. Dar nu-i luă mult să-şi dea seama că Sonja nu era în cea mai bună dispoziţie şi că nu avea să mai treacă mult înainte să-i spună la revedere şi să încheie apelul.

— Şi, cum mai merg treburile cu banca? întrebă Sonja.

Cu toate că Agla ştia că e întrebată doar din politeţe, se hotărî să-i ofere câteva amănunte, fie şi numai ca să mai rămână puţin la telefon cu ea.

— Merge bine, dar e destul de complicat. Totul se învârte în jurul facturării unei firme din Islanda, ca să fie ocolite actualele restricţii impuse valutei, răspunse Agla.

— Şi bănuiesc că nu e chiar în întregime legal? sugeră Sonja.

— Nu fi naivă! râse Agla.

I-ar fi plăcut să o găsească pe Sonja într-o dispoziţie ceva mai bună, ca să-i poată da un indiciu dacă aveau să se întâlnească din nou şi când anume.

— Cât o să te mai ţină afacerea asta acolo? întrebă Sonja.

Iată şi indiciul, sugestia. Voia să afle când se întoarce ca să se poată întâlni.

— Luni merg la Paris, apoi termin la Londra, la sfârşitul săptămânii. Atunci ar cam trebui să finalizăm totul.

— Deci e ceva important? întrebă Sonja, făcând-o să sune iar ca şi cum ar fi fost doar o întrebare pusă din politeţe, ca să menţină discuţia vie, nu pentru că era în mod special interesată de subiect.

— Foarte important, răspunse Agla. Cea mai importantă afacere în care am fost implicată vreodată.

— Mă bucur pentru tine! spuse Sonja, iar Agla intui, cumva, o notă de sarcasm în vocea ei.

Şi, dintr-odată, spaţiosul apartament i se păru prea gol şi prea alb. Se apropie de fereastră şi se uită în jos, la canalul de dedesubt.

Două siluete vâsleau într-un caiac pentru două persoane, însă păreau că se chinuie să-şi sincronizeze mişcările –

ambarcaţiunea se înclina şi să se clătina în acelaşi punct, fără să înainteze vreun pic.

— Ce insinuezi acolo? întrebă ea.

— Nimic. Nu insinuez nimic.

Agla voia să modifice cursul discuţiei, să capete o notă ceva mai personală, să o întrebe când va fi liberă să se întâlnească iar, însă, înainte să apuce s-o facă, Sonja încheie, cumva, conversaţia şi închise telefonul.

30.

Era bine că exista Curentul Golfului, care menţinea Islanda caldă. Fără el, iernile din insulă ar fi fost, fără îndoială, exact precum cele din Groenlanda. Frigul îl făcea pe Bragi să tremure în pofida puloverului de lână de pe el, a gecii şi-a fularului gros pe care şi-l înfăşurase de două ori în jurul gâtului. Era greu de crezut că Nuuk şi Reykjavík se aflau la aceeaşi latitudine. Aerul era proaspăt şi neclintit, nu ca atmosfera umedă cu care era obişnuit acasă în perioada aceea a anului. Iar priveliştea oferită de Sermitsiaq – muntele care se ridica deasupra oraşului – era magnifică. Prin comparaţie, muntele Esja, de lângă Reykjavík, era cât un muşuroi.

Se aflase chiar în spatele lui Axel Jónsson când se cazaseră amândoi la hotelul Hans Egede. Ba chiar stătuse o vreme lângă el în holul de la intrare, având grijă să rămână neobservat. Acum mergea grăbit în urma lui pe o stradă cu un nume lung, ce conţinea cel puţin trei „q”-uri şi pe care îi fusese imposibil să-l reţină. Axel avea bagajul cu el, atârnat pe un umăr, şi era evident că în el căra ceva greu. Geanta era făcută dintr-o pânză galben-deschis şi semăna cu un ghiozdan de şcoală, de genul pe care Bragi îl observa la tot mai mulţi bărbaţi după ce rucsacurile de modă veche căzuseră în dizgraţie.

Axel abia începuse să meargă, când coti la dreapta, pe o stradă cu un nume şi mai lung: Samuel nu-ştiu-cum. Trecu pe lângă un bărbat care stătea jos pe trotuar şi vindea peşte dintr-o mini-ladă frigorifică. Bragi încetini ca să

arunce o privire peştelui dinăuntru, însă nu cuteză să se oprească de teamă să nu-l piardă din vedere pe Axel şi, poate, să rateze momentul în care avea să intre în vreo casă. Mai bine nu s-ar fi oprit, căci Axel mai făcu o dată dreapta şi chiar când Bragi luă colţul îl văzu intrând într-un restaurant.

Lăsându-i un minut avans, Bragi îl urmă şi ocupă un loc la geam, de unde îl putea ţine sub observaţie pe Axel, care alesese o masă situată mai spre mijloc. Era un local tip fast-food. Meniul era împodobit cu un steag danez, însă mâncarea părea americană. Bragi comandă un burger cu cartofi prăjiţi, preferându-le în locul coastelor de porc pe care le-ar fi ales în mod normal, întrucât îşi făcea griji că i-ar fi luat mai mult să le mănânce. Voia să termine repede, ca să-l poată urma pe Axel când acesta avea să pornească iarăşi la drum.

Axel trebui să aştepte îndelung să-i vină comanda, permiţându-i astfel lui Bragi să-şi mănânce liniştit burgerul, în vreme ce ţinta lui îşi făcea de lucru cu telefonul mobil. Bragi urmărea cum lumea de afară trece pe lângă geam şi zâmbi când văzu copii jucându-se pe stâncile rotunde, gri-deschis, de peste stradă, care erau parţial acoperite de un strat de gheaţă. Se căţărau iar şi iar pe pantă în sus, astfel încât să poată aluneca apoi la vale, întinşi pe spate. Copiii erau la fel peste tot în lume.

Atenţia îi fu atrasă atunci când uşa restaurantului se deschise şi înăuntru intră un bărbat. Nu era inuit, şi nici a european nu arăta. Tenul său trăda faptul că venea de undeva aflat mult mai la sud. Merse direct la masa lui Axel şi ocupă un scaun vizavi de el. Acum lui Bragi îi părea rău că se aşezase prea departe pentru a putea trage cu urechea la discuţia lor. Dar nu avu prea mult timp pentru regrete, deoarece bărbatul se ridică aproape imediat şi porni spre uşă. Bragi înhăţă o mână plină de cartofi, ca să-i molfăie în drum spre ieşire, şi lăsă o plată generoasă pe masă. Geanta galbenă de pânză atârna acum pe umărul celui care plecase.

31.

Mâinile Aglăi cercetau patul, însă nu avu nevoie să deschidă ochii ca să-şi dea seama că Sonja nu-i era alături. Şi nici nu mai simţea parfumul în care scăldase perna în seara precedentă pentru ca, în vreme ce stătea cu ochii închişi şi înainte s-o izbească din plin cruda realitate, să-şi poată închipui că Sonja abia se dăduse jos din pat.

Reluă în minte discuţia telefonică de ieri şi se blestemă în gând pentru că nu spusese lucrul potrivit la momentul potrivit. Cumva, acesta era modul în care decurgeau mai mereu lucrurile între ele. Parcă nu puteau ajunge niciodată la o concluzie clară, care să le mulţumească pe amândouă cu felul în care trebuia să fie relaţia lor. Se simţea mereu groaznic când lucrurile erau seci şi reci între ele, mai cu seamă acum, după o despărţire atât de lungă şi de totală. Se întinse după telefonul de pe noptieră şi căută numărul Sonjei, însă apelul intră direct în căsuţa vocală, deci pesemne avea telefonul închis. Putea încerca iar, mai pe seară.

Începea să devină ceva familiar, deşi era un pic exagerat să-l numească un tipar. O urmărea pe Sonja cu încăpăţânare, o prindea în sfârşit în braţe, pentru ca apoi să strice lucrurile, fără să ştie exact cum anume, înainte să înceapă iar s-o urmărească. Agla simţi cum se îmbujorează când îşi făcu apariţia un alt sentiment familiar – vina.

Sonja parcă insuflase o viaţă nouă în vina de care mama ei o scăpase pe când ea avea doar zece ani.

— Vina e cea care le creează femeilor cele mai multe probleme în viaţă, îi spusese mama ei. Dacă scapi de vină, vei fi liberă.

Îi spusese asta când Agla se aruncase în pat, cu obrajii plini de lacrimi, după ce se furişase jos în port cu undiţa fratelui ei şi o pierduse.

— Uită-te şi tu la fraţii tăi, continuase mama. Ei n-au regrete. Ei doar uită şi merg mai departe. Lasă totul în urma lor. Oricum nu poţi schimba trecutul, aşa că de ce să-l laşi să-ţi provoace griji?

După ce mama ei plecase din cameră şi îi spusese băiatului negru de furie să se maturizeze şi să depăşească momentul, Agla rămăsese tăcută în pat şi căzuse pe gânduri. Ştia prea bine că mama ei avea dreptate. Junghiurile acelea sâcâitoare provocate de conştiinţă nu făceau decât să te ţină în loc. Acela fusese momentul în care vina o părăsise şi nu mai reapăruse decât nişte decenii mai târziu, când Adam dăduse peste ea cu Sonja în pat, el ţinându-l pe Tómas de mână. Toată viaţa familiei fusese instantaneu dată peste cap… de către ea. De atunci, i se părea că tot ce avea de-a face cu Sonja aducea înapoi acel sentiment de vină, amestecat cu un altul, care-şi făcuse un adevărat obicei să se ivească: ruşinea.

Agla se aşează pe marginea patului, îşi ridică braţele şi se întinse bine. Ziua de ieri, în care fusese încălţată cu tocuri cui, se lăsase cu dureri de spate. Avea să poarte pantofi cu talpă joasă tot restul săptămânii: pantofi fără toc, pantaloni de costum şi toată atenţia la bancă. Sonja avea să fie ocupată cu treaba ei cu calculatoarele, aşa că rezolvarea problemelor dintre ele trebuia să aştepte până ce se mai eliberau amândouă. Oricât de mult tânjea să ia următorul avion şi să facă tot ce poate să recâştige afecţiunea Sonjei, nu acesta era următorul lucru pe listă. Acum trebuia să aibă prioritate viaţa adevărată.

Mai trebuia să dea un telefon pentru a se asigura că e totul în ordine, pentru a preveni o neînţelegere ulterioară.

Ingimar răspunse înainte ca telefonul să apuce să sune o dată până la capăt.

— Voiam doar să te informez în legătură cu ceva, începu ea.

— Da? zise Ingimar, iar ea îi auzi răsuflarea greoaie.

— Când va ajunge factura la tine, rata dobânzii e cea a LIBOR plus rata obişnuită a Deutsche Bank.

— De ce?

Agla îi simţea neplăcerea exprimată prin doar două cuvinte.

— Din fiecare plată se deduce ceva, explică ea, dat fiind că rata dobânzii practicată de LIBOR e mai scăzută decât

te aşteptai tu, însă există oportunitatea de-a compensa achitarea ratei dobânzii firmelor cu ajutorul impozitului pe profit, câtă vreme împrumuturile se fac în termenele obişnuite.

— Chiar dacă plata ajunge să se facă în interiorul aceluiaşi grup?

— Da.

— Aşa că primim o scutire de taxe la asta?

Agla îi simţea amuzamentul din glas.

— Corect, răspunse ea, atâta timp cât folosim condiţii considerate obişnuite – rata dobânzii practicată de LIBOR, de exemplu.

Ingimar chicoti înfundat.

— Nu-mi dau seama dacă eşti nebună sau genială, replică el, iar Agla zâmbi în barbă înainte de-a încheia apelul.

Merse apoi în baie şi dădu drumul la duş. Discuţia cu Sonja trebuia să mai aştepte până ce se întorcea în Islanda. Acum trebuia să îmbrace cochilia mai dură, să-şi înfrâneze puseurile de vinovăţie şi să se concentreze la afaceri. Trebuia să fie în stare să gândească limpede. Săptămâna care urma era una extrem de importantă.

32.

Sonja se certă în gând tot drumul spre Amsterdam. Avionul, care pleca mult prea de dimineaţă din Islanda, n-o ajutase deloc. Nu era deloc plăcut să trebuiască să te trezeşti în toiul nopţii, iar acum se afla în trenul de la aeroport care o ducea în oraş. În mod normal, o călătorie cu trenul i se părea relaxantă, mişcarea ritmică a acestuia ducând-o cu gândul la bătăile liniştitoare ale unei inimi şi oferindu-i un sentiment de siguranţă, însă de data asta sunetul i se părea enervant. Tot ce vedea pe geam i se părea urât acum, mintea ei neizbutind să bage de seamă cerul senin şi copacii înmuguriţi, ci doar gunoaiele de pe marginea autostrăzii ce mergea paralel cu calea ferată şi graffitiurile de pe zidurile pasajelor prin care trecea

trenul. Avea senzaţia că în ultima săptămână viaţa ei începuse să meargă în sens invers şi că ea nu mai înainta în direcţia corectă. Ca şi cum nu era de ajuns că îl lăsase pe Adam să o prindă iarăşi în capcană, nu rezistase nici tentaţiei de-a se culca din nou cu Agla, lucru care adusese cu el şi obişnuitele aşteptări şi dezamăgiri. În timpul apelului telefonic de ieri, ea îi vorbise întruna despre tot felul de chestiuni legate de bancă despre care ştia perfect că pe Sonja nu o interesează absolut deloc. Auzise suficient despre tipul ăsta de porcării – achiziţii, beneficii, ipoteci şi cum s-or fi numind toate celelalte. Atenţia ei se abătea în altă direcţie ori de câte ori în discuţie se iveau chestiuni legate de bănci. Probabil exista şi un dram de masochism în faptul că avusese şi un soţ, şi o amantă care lucrau în sectorul bancar, având în vedere cât de plictisitoare i se păreau Sonjei toate acele chestiuni. Însă ştia prea bine că Agla pălăvrăgise despre ele doar dintr-un sentiment de stingherealã, pentru simplul fapt că habar n-avea despre ce altceva să discute.

Sonja îşi promisese de multe ori în trecut că se va ţine departe de Agla, dat fiind că relaţia cu ea îi dădea mereu viaţa emoţională peste cap şi o dezamăgea constant, dar săptămâna aceea adusese cu sine distrugerea tuturor acelor promisiuni. Încă o dată, îşi pierduse controlul şi se lăsase purtată, fără să i se poată opune, de pasiunea ei, ca şi cum ar fi fost luată pe sus de o apă vijelioasă.

Acum o aştepta un punct de cotitură şi nu-şi putea permite să se lase distrasă. Trebuia să se concentreze la afacerea pornită deja, să fie atentă, cu toate simţurile în alertă şi cu emoţiile ţinute în frâu. Orice element nelalocul lui în această afacere indica o slăbiciune, şi era vital să se asigure că Agla nu o distrăgea de la ce avea de făcut.

Lăsând în urmă Gara Centraal, ieşi în aerul umed. Plouase de curând şi în atmosferă se simţea un parfum greu de primăvară. Era limpede că Islanda făcea parte doar cu numele din Europa, căci trebuia să mai treacă cel puţin o lună înainte ca în apropierea Cercului Polar să se iveascã vreun semn de primăvară, în vreme ce aici se

vedeau straturi de lalele colorate deja înflorite.

Îşi rezervase un mic apartament on-line, plătind cu contul PayPal al firmei sale, pentru a lăsa cât mai puţine urme. Acum răsucea pe toate părţile în minte dacă să aibă sau nu încredere că Bragi va avea grijă de tot ce se înţeleseseră, astfel încât ea să poată lua un zbor direct spre casă cu tot cu marfa, sau dacă trebuia să facă un ocol. Aşteptând la coada pentru taxiuri, scoase la iveală tabelul cu turele lui Bragi şi începu să-l studieze. Bărbatul urma să fie de serviciu marţi, miercuri şi joi. Joi era o zi potrivită să se întoarcă acasă cu marfa, oferindu-i astfel destul timp să o ia, să o împacheteze şi să-şi facă un plan.

33.

Bragi oftă de uşurare când roţile aeronavei atinseră solul islandez. Detesta fiecare ocazie când era nevoit să plece în străinătate fără Valdís. Îşi pierduse tot interesul să mai exploreze lumea când ea nu-i mai putuse sta alături şi, cu toate că munca lui însemna să supravegheze mii de oameni care treceau prin faţa lui intrând sau plecând din ţară, nu era deloc invidios pe ei. Era mulţumit cu locul în care se afla soţia lui. Acum, că ea era acasă, abia aştepta să deschidă uşa şi să fie întâmpinat de mirosul cremei ei de faţă şi de bâzâitul radioului.

Îşi petrecuse toată seara precedentă plimbându-se prin Nuuk, urmărindu-l pe bărbatul care luase geanta de la Axel. Aşteptase tremurând în frig, în timp ce bărbatul intrase într-o mică băcănie, de unde apăruse fără geantă, dar ţinând în braţe o cutie zdravănă. Preţ de o clipă, Bragi stătuse în cumpănă dacă să continue să-l urmeze ca o umbră pe bărbat, însă era sigur că, indiferent ce conţinuse geanta, acum se afla în cutia care, altminteri, părea plină de cumpărături de la băcănie. Bărbatul se îndreptase apoi spre docuri şi se îmbarcase pe o navă cu logoul Holidays Arctic Cruise vopsit pe o parte. Era un vas masiv, deşi nicidecum la fel de mare precum vasele de croazieră care acostau în Islanda. Prin comparaţie, acesta era doar un

pitic. Steagul Canadei atârna, lipsit de viaţă, în aerul nemişcat de la pupa vaporului. Bragi aşteptase o vreme pe chei ca să vadă dacă bărbatul îşi va face din nou apariţia, însă nici urmă de el. În schimb, turişti îmbrăcaţi cu geci groase şi având aparate foto atârnate la gât înaintau pe pasarelă, şi nu mai trecuse mult şi vasul se desprinsese de chei, lăsându-l pe Bragi să se uite cum se îndepărtează prin fiordul Nuuk.

Ajuns înapoi la hotelul Hans Egede, se aşezase pe un scaun din holul central şi folosise calculatorul hotelului ca să vadă pe Google, cum spunea Atli Thór, ce e un Holidays Arctic, întrucât Bragi îşi formase deja o teorie în minte – ceva ce se opunea gândirii generale a agenţilor vamali după care se luau tot timpul. În fine, de data aceea toate piesele de puzzle se potriviseră de minune. Holidays Arctic era una dintre puţinele firme de shipping care operau între Canada şi Groenlanda. Se lăsase pe spate în scaun şi zâmbise. Avea senzaţia că izbutise să capete o privire de ansamblu a ceva de un nou calibru. În toţi aceşti ani, vameşii încercaseră să identifice tipare despre care toată lumea ştia că există, însă care erau atent ascunse. Acum putea vedea unul cu propriii ochi, cât se poate de limpede. Stătea acolo, nemişcat, el, un agent vamal cu ştate vechi, pe cale să împlinească şaptezeci de ani, într-un hotel din capitala Groenlandei, având la îndemână cea mai mare lovitură la care visase vreodată şi incapabil să mai spună şi altcuiva despre ea.

Acum, întors pe pământul de acasă, fără să aibă vreun bagaj de aşteptat, părăsi imediat terminalul. Se sui în maşină şi porni spre casă. Urma să ia masa alături de Valdís, să pună nişte muzică şi să se gândească. Şi cu siguranţă avea la ce să se gândească.

34.

Când Tómas se întoarse de la antrenamentul de fotbal, tatăl său stătea lângă Dísa pe canapeaua din sufragerie. De joi încoace, Tómas nu-l mai văzuse decât pe fugă, aşa

că promisiunea pe care şi-o făcuse, aceea de a nu mai vorbi deloc cu el, nu prea avusese cum să fie pusă la încercare. Tómas era ud fleaşcă. Antrenorul echipei ajunsese la concluzia că le-ar prinde bine să-şi facă încălzirea cu o tură de alergare pe afară, dat fiind că temperatura era sub zero grade, însă turnase cu găleata tot timpul. Se bucurase enorm să-i revadă pe băieţii din echipă şi, slavă Domnului!, niciunul dintre ei nu-l întrebase pe unde fusese. Doar îi spuseseră „Salut!” şi începuseră să se antreneze. Lui Duncan i-ar fi plăcut cu siguranţă să se antreneze aşa, serios – ba poate chiar i-ar fi insuflat şi niţel respect faţă de fotbal. În schimb, băiatul era convins că singurul joc demn de jucat era baschetul, lucru pe care Tómas îl considera dovada unei minţi înguste. Lui îi plăceau mai toate jocurile cu mingea, deşi, în mod clar, fotbalul era cel mai frumos.

Se dezbrăcă în baie de hainele ude şi tocmai se pregătea să dea drumul la robinetul duşului, când îşi auzi tatăl strigând din sufragerie:

— Fă duş, Tómas! Mereu să faci duş după antrenament, ţi-aduci aminte?

Se opri brusc, se întoarse în camera lui şi se îmbrăcă în nişte haine uscate. N-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea tatălui său satisfacţia de a-l vedea că face ce i se spune. Ar fi preferat să rămână la el în cameră, însă foamea îi depăşi orice ezitare. Toată acea alergătură îl lăsase flămând.

Tatăl lui se ridică de pe canapea şi îşi făcu apariţia în bucătărie.

— Să-ţi pregătesc un sandvici? întrebă el, însă Tómas se întoarse cu spatele la el şi-şi luă singur pâinea din dulap.

Tatăl lui îl urmări în tăcere cum îşi unge pâinea cu unt şi cum îşi taie apoi nişte caşcaval, după care îl bătu afectuos pe spate.

— Nu sta îmbufnat, Tómas! zise el, iar Tómas simţi ceva în tonul lui Adam care-l făcu să-şi dorească să îi dea un pumn în moacă – tare.

Muşcă o bucată generoasă din sandvici şi apoi mai luă

una, astfel încât gura să-i fie prea plină ca să mai fie tentat să spună ceva.

— Nu ai de gând să vorbeşti cu mine? întrebă tatăl lui, având pe buze umbra unui zâmbet, ca şi cum toată această situaţie i se părea un pic hilară.

Tómas clătină din cap şi surâsul dispăru.

Tatăl lui tuşi şi începu să vorbească, ezitant:

— Ăăă… îmi pare rău că m-am înfuriat ieri, Tómas! A fost o săptămână grea pentru amândoi. Sper să mă poţi ierta într-o bună zi pentru tot ce s-a petrecut în America. Da? Te voiam doar înapoi. Mama ta nu avea absolut niciun drept să te ia aşa.

Glasul lui Adam prinse putere acum şi şovăiala îi dispăru cu totul:

— Eu şi cu mama ta am avut o înţelegere, iar ea a încălcat-o, fugind cu tine în altă ţară şi fără să-mi spună unde sunteţi. Aşa că normal că m-am enervat. Ce era să fac?

Tómas nu avea niciun răspuns la această întrebare. Nu avea nicio soluţie pentru asta. El voia doar să fie cu mama. Merse şi luă un carnet şi un pix dintr-un sertar cu tot felul de mărunţişuri şi scrise pe el: „Nu discut cu tine. Doar cu mama şi cu Dísa.”

Tatăl său scoase un geamăt şi Tómas văzu cum se înroşeşte la faţă.

— Ei bine, mai vedem noi, tinere! şuieră Adam, apoi ieşi din bucătărie şi trânti uşa în urma lui.

Dísa plecă în dormitor şi închise uşa în urma ei, iar în timp ce îşi termina sandviciul Tómas auzi pârâituri şi bubuituri din garaj, unde tatăl lui părea să azvârle cu lucruri în perete.

35.

— Bun-venit la Paris! anunţă un William Tedd jucăuş, punând accent pe pronunţarea corectă a numelui oraşului.

Era un american care lucrase pentru o bancă americană în Franţa timp de aproape zece ani, dar care abia dacă

rupea puţină franceză, deşi depunea un efort considerabil să folosească un accent franţuzesc în engleza sa atunci când o cerea situaţia.

— Mulţumesc! zise Agla, apoi îl sărută pe ambii obraji şi se aşează la masă.

— Cum ţi se pare locul pe care l-am ales pentru întâlnire? întrebă el entuziasmat, iar Agla dădu din cap aprobator.

Era un mic restaurant primitor din Chevreuse, în suburbiile Parisului, iar mirosul de usturoi din aer era tare îmbietor. Restaurantul era de fapt fosta căsuţă a portarului care avusese grijă de micul castel ce se înălţa în vârful dealului, cu zidurile înnegrite de mucegai şi înconjurate de buruieni.

Masa lor se afla într-un colţ al grădinii, separat de restul spaţiului printr-un spalier cu flori căţărătoare care creşteau prin el. Dacă exista un singur lucru care putea fi zis despre William era acela că, deşi în anumite privinţe era un bancher american tipic, ştia totuşi cum să te ia prin surprindere. Era un personaj interesant şi pretenţios, însă era mereu plăcut să faci afaceri cu el. Aprecia mâncarea bună şi avea un adevărat talent să descopere locuri unde se mănâncă bine, spre deosebire de băieţii de la Londra, care se duceau pur şi simplu în cele mai scumpe localuri, aşteptându-se ca preţul şi calitatea să meargă mereu mână în mână.

— Mi-am luat libertatea să aduc şi o sticlă cu mine, zise el, turnându-i şi ei.

Agla nu recunoscu marca, însă, după ce luă o gură, vinul i se păru sec şi uşor.

— Minunat! îl lăudă ea, sorbind din nou şi văzând cum chipul lui William strălucea de mulţumire.

— Mereu aduc o sticlă aici cu mine, o informă el. Pentru că ei nu au decât vinul casei, care e absolut de nebăut. Însă mâncarea… mâncarea-i un deliciu! Simplă, dar extraordinară.

— Adică ceea ce ai să faci tu pentru mine, completă Agla, şi William începu să râdă.

— Exact! Simplu, dar extraordinar. Nu aşa am făcut noi mereu lucrurile, *ma chère* Agla?

Avea dreptate americanul. Mereu făcuseră afaceri bune împreună. Problemele de după încheierea crizei financiare nu fuseseră vina lui. El îşi acoperise toate urmele, iar dovada acestui lucru era că numele lui nu se ivise nicăieri în ancheta Procurorului Special cu privire la afacerea de care, parţial, fusese responsabil şi el.

Agla îi dădu hârtiile care detaliau partea din plan despre care trebuia să afle şi el şi apoi urmări cum chipul lui băieţesc începe să se minuneze de ceea ce citea acolo. Iniţial, bărbatul doar ridică o sprânceană, apoi o privi pe Agla un moment cu ochi mijiţi, după care continuă să citească. În final, rămase cu gura căscată, îşi drese glasul, luă o înghiţitură de vin şi lăsă hârtiile deoparte.

— Mare, zise el. O afacere destul de mare.

— Corect, îl aprobă Agla.

— Am nevoie de patru zile.

— Ai douăzeci şi patru de ore, rosti Agla, făcându-l să ofteze.

— Voi, islandezii, sunteţi mereu îngrozitor de grăbiţi.

Îşi scoase telefonul, alese un număr şi Agla îl auzi cerând ca un broker şi un asistent să fie trimişi la ei la restaurant, cu documentele de vânzare gata pregătite în care Avance era vânzătorul, iar AGK-Cayman cumpărătorul, după care citi codurile pentru împrumut de pe hârtii. Vorbi repede, apoi uită complet să mai adauge şi un accent franţuzesc când zise *merci.* După aceea lăsă hârtiile pe masă şi aşeză telefonul peste ele.

— Ar putea fi începutul unei relaţii de afaceri reîncarnate, rosti el.

Agla încuviinţă din cap. Avea să iasă bine pentru toţi cei care urmau să primească o cotă din transferuri – William, banca din Luxemburg, băieţii de la Londra şi, nu în ultimul rând, propriii ei parteneri.

— Pentru o cooperare de succes! zise ea, ridicându-şi paharul şi ciocnindu-l de al lui.

— Am profitat de ocazie şi am comandat melci la

aperitiv, zise el când ospătarul îşi făcu apariţia cu un platou fierbinte, proaspăt scos din cuptor, pe care îl aşeză în mijlocul mesei.

— Minunat! făcu ea, inspirând aroma de usturoi şi lăsându-şi în poală şervetul cu picăţele roşii şi albe.

William fusese cel care o învăţase cum să savureze o masă. Înainte să-l cunoască pe el, obişnuia să înfulece mâncarea pe nerăsuflate, ca un câine hămesit, o moştenire a faptului că fusese crescută într-o familie de băieţi.

— Pur şi simplu trebuie să faci şi tu ce fac ei, îi spusese mama ei pe când avea opt ani şi i se plânsese că rămânea flămândă după ce toată mâncarea fusese devorată de băieţi în doar câteva clipe.

— Dar nu-mi poţi da mai întâi mie o porţie? spusese ea, însă mama ei clătinase din cap.

— E corect să primească cineva o porţie doar a lui, iar ceilalţi nu? replicase femeia. Va trebui să lupţi pentru ce-i al tău. E o lume dură, să ştii.

De atunci, puţin câte puţin, viteza devenise factorul principal în reuşita ei de a-şi termina porţia, întrucât băieţii păreau capabili să mănânce întruna şi nu păreau să împartă nicio îmbucătură. Cumva, îşi dezvoltase şi ea un adevărat obicei să stea aplecată peste farfurie şi să înfulece din ea cât de rapid putea. Acest lucru durase până ce-l cunoscuse pe William, care o întrebase, zâmbind, dacă nu cumva făcuse foamea în copilărie.

Petrecuseră o după-amiază întreagă într-un local micuţ din Montparnasse, unde el comandase şapte feluri de mâncare şi apoi îi impusese să mestece încet şi să savureze fiecare îmbucătură din ele, şi ore întregi se scurseseră în vreme ce plănuiau amândoi ruta pe care banii aveau să o adopte în jurul lumii. Pe parcursul acelei mese, ea ajunsese să simtă cum ceva din interiorul ei se liniştise cu totul.

Acum, îi îngăduia prăjiturii cu ciocolată să i se topească în gură, câte o bucăţică pe rând, în timp ce William şi asistentul lui, care sosise deja şi se aşezase pe un scaun şubred cu un laptop pe genunchi, calculau sumele pentru

hârţogăraia alcătuită pentru împrumut. După ce se făcea şi asta, urma ca ea însăşi să arunce o privire peste ele. Apoi îi mai rămânea doar Londra.

36.

Sonja prefera să facă tot timpul ceva decât să stea degeaba. Dacă era ocupată, se simţea mai puţin stresată. Şi-i mai micşora şi nodul de durere din stomac care se ivea ori de câte ori se afla prea mult timp departe de Tómas.

Fusese la cumpărături şi luase cât de multe borcane de castraveţi muraţi putea căra în două sacoşe până la apartamentul închiriat, iar acum era ocupată să le golească de conţinut, să le spele şi să le usuce. Trăsese draperiile la toate geamurile, ceea ce era mare păcat, căci dincolo de geamul de la bucătărie se afla un mic petic de verdeaţă plin de lalele care se pregăteau să se deschidă în splendide nuanţe de roşu şi galben. Era un apartament înghesuit şi era limpede că în el locuiau persoane tinere care, din în când, îşi închiriau locuinţa pentru a-şi mai suplimenta un pic veniturile.

Ridicarea mărfii fusese simplă. O tânără brunetă îi întinsese geanta fără o vorbă, în vreme ce stătea pe soclul de sub statuia lui Spinoza, după care se răsucise pe călcâie şi se îndepărtase. Sonja aruncase iute o privire în jur, asigurându-se că niciunul dintre cei care mergeau sau pedalau pe podul de peste canal nu acordase atenţie acestei întâmplări, însă nu se uitase în geantă până ce nu ajunsese înapoi în apartamentul închiriat. Rămăsese uluită de cât de prost fusese împachetată marfa. Era sub formă de praf, vârât în două pungi de plastic obişnuite şi legate la gură cu elastice de păr. Era greu de crezut că bunurile sosiseră din America de Sud în felul ăsta, deci pesemne că făcuseră parte dintr-un transport mai mare, care fusese împărţit ulterior.

Se dezbrăcă, îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi de latex, luă marfa şi o aşeză pe masa din bucătărie. După ce borcanele fură aliniate pe ea, tăie cu grijă elasticul de păr

al primei pungi şi începu să transfere cu atenţie, folosind o lingură, praful în primul borcan. Era tentant să grăbească procesul turnând praful direct, însă graba era un lucru care o putea pune în pericol, aşa că Sonja continuă să umple borcanele, câte o lingură pe rând, având grijă să nu se rătăcească nici măcar un grăunte din el. O cantitate minusculă rămasă pe exteriorul borcanului putea cauza o groază de probleme. Nu era nicio diferenţă că îl avea pe Bragi de partea ei, pentru că tot nu exista niciun motiv să-şi asume riscuri iar transportul trebuia să rămână cât mai ferit posibil de câinii special dresaţi.

Al nouălea borcan era aproape plin când adună ultimele rămăşiţe de praf din cea de-a doua pungă de plastic. Îşi scoase mănuşile, se spălă pe mâini cu mare grijă în chiuveta din bucătărie şi strânse apoi cu atenţie, dar foarte bine, capacele borcanelor. După care le înşirui în maşina de spălat vase şi porni un program de spălare rapidă.

În baie, dădu drumul la duş şi văzu că mobilul, rămas pe dulapul din baie, îi clipea. Se uită la ecran şi văzu că era Agla – pentru a treia oară. Întoarse telefonul cu faţa în jos şi recapitulă în minte fiecare pas din ceea ce trebuia să facă mai departe. După ce se spăla, trebuia să împacheteze fiecare borcan într-un plic gros de plastic şi să folosească maşina de ambalat în vid pentru a le sigila. Apoi avea să le împacheteze pe toate în haine şi să le vâre în valiza ei, astfel încât să nu aibă cum să se spargă. Sticla era singurul material prin care nu trecea mirosul de cocaină, făcând-o materialul de ambalat ideal. Însă marele ei dezavantaj era fragilitatea. Ar fi fost un adevărat dezastru dacă ar fi crăpat vreun borcan. Şi mai exista şi pericolul ca sistemul de supraveghere electronic de la vamă să le identifice conţinutul, chiar şi de la distanţă. Iar asta însemna să se bazeze în întregime pe Bragi, lucru care nu prea era de dorit. Trecuse foarte mult timp de când nu se mai bazase în vreun fel pe cineva.

37.

Ca să fie complet sigur, Bragi dăduse pe silenţios telefonul primit de la Sonja şi îl vârâse în dulapul lui personal. I se păruse o idee bună să-l ţină acolo, însă când merse a treia oară în vestiarul personalului ca să-l verifice, genunchii începură să-i protesteze, îmbătrânea mai repede decât era dispus să recunoască şi orice drum în plus devenea un adevărat efort. Acum, cel mai mult îi plăcea să stea jos.

Verifică telefonul şi deschise fişierul de mesaje ca să vadă dacă primise vreunul. Iar acum, când verifica a treia oară, avea ceva: o inimioară. Care însemna că Sonja sosea cu zborul de seară, aşa cum el văzuse deja pe lista cu pasageri. Îi trimise şi el o inimă drept răspuns, confirmându-i că totul era pregătit pentru ea.

Bragi îi dăduse liber uneia dintre femeile de pe tura sa, sugerându-i că şi-ar putea lua o zi în plus, ştiind că trebuia să se pregătească pentru confirmaţia fiului ei. Femeia rămăsese complet surprinsă de sugestia lui şi nici măcar nu se simţise tentată s-o ia în serios, lucru perfect de înţeles, dat fiind că Bragi se arăta mereu foarte strict în privinţa prezenţei la lucru; însă apoi se aruncase de gâtul lui şi îi depusese un pupic pe obraz. Îi mai spusese şi că nici nu-şi închipuia el cât de mult înseamnă pentru ea.

Bragi i-ar fi putut răspunde că şi pentru el era foarte convenabil faptul că ea trebuia să se pregătească pentru ceremonia de confirmaţie. Echipa de analiză a datelor venise cu o cerere la fel de convenabilă pentru el: voiau ca agenţii vamali să verifice doi polonezi care soseau cu acelaşi avion ca şi Sonja, astfel încât el îi încredinţă acea sarcină lui Atli Thór şi unui elev care făcea practică la vamă, în timp ce Bragi însuşi avea să se ocupe de supravegherea sălii de sosiri.

Vârî telefonul la loc în dulap, îl încuie şi părăsi încăperea. Genunchii îl dureau foarte tare, însă avea să fie în ordine. Acum Sonja trebuia să fie deja în aer şi urmau trei ore lipsite de evenimente până era programat să

aterizeze avionul ei. Putea să stea liniştit şi să se uite pe geam.

Se întrebă dacă n-ar fi fost nimerit să-i trimită un mesaj în care să-i spună că trebuie să se întâlnească cu el. Trebuia să-i spună şi ei despre Groenlanda. Însă ajunsese să se îndoiască de propriile idei. Poate că vedea un tipar acolo unde era, de fapt, o simplă coincidenţă. Poate că îşi pierdea flerul, începând să-şi imagineze lucruri. Şi, chiar dacă era corectă concluzia la care ajunsese, nu avea de unde să fie sigur că marfa sosea în mod regulat prin Groenlanda. Evenimentul la care fusese martor putea fi unul singular. Îşi trase un scaun şi se aşeză la geamul care dădea către sala de sosiri. Cel mai bine era să aştepte înainte de-a sta de vorbă cu Sonja despre Groenlanda. Prefera ca mai întâi să fie sută la sută sigur.

38.

Sonja îşi deschise mobilul cu cartelă preplătită când ateriză avionul. Era, practic, un obiect de anticariat, şi dură o vreme până să prindă semnal, însă în timp ce stewardesa le ura călătorilor bun venit acasă, aşa cum o cerea obiceiul liniei aeriene, mobilul ciripi pentru a o anunţa că o aşteaptă un mesaj. Oftă de uşurare văzând inimioara de pe ecran, cea care-i spunea că totul e pregătit pentru ea. Bragi i-o trimisese puţin cam târziu şi ea ar fi preferat să fi primit confirmarea înainte de îmbarcare – dacă ar fi primit un semn de exclamare, atunci ar fi fost prea târziu să mai poată face ceva. Data viitoare avea să sublinieze importanţa unui răspuns prompt.

În vreme ce aeronava se oprea şi pasagerii se pregăteau să iasă, Sonja recapitulă în gând caracteristicile falsului ei alter ego, aşa cum proceda de fiecare dată. Asta era metoda ei de a se pregăti, înconjurându-şi propria persoană într-o cochilie de protecţie de ajutorul căreia avea nevoie pentru a deveni invizibilă. Asta îi îngăduia să dispară în şuvoiul de pasageri fără să devină evident că se ascunde. Era o femeie de afaceri, îşi spuse acum în sinea

ei, deţinătoarea SG Software, firmă de consultanţă pe probleme de software, iar motivul deselor ei călătorii era că vindea şi administra softuri în diverse ţări. Repetă aceste afirmaţii ca pe o mantra şi avu grijă să nu-şi lase mintea să se avânte în realitatea în care era un biet catâr care nu ştia aproape nimic despre calculatoare.

Uşile se deschiseră, aerul proaspăt inundă cabina aeronavei şi lumea începu să coboare. Sonja îşi luă bagajul de mână din compartimentul de deasupra, şi-l aruncă pe umăr şi-şi împături eşarfa de lână în picăţele în jurul braţului. Era pregătită să înfrunte pasajul suspendat al aeroportului, cu toate camerele lui cu tot, prin care agenţii vamali ţineau sub observaţie pe toată lumea. Coada înainta cu încetineală, trecând pe lângă stewardesele ce aşteptau la uşă pentru a le spune pasagerilor la revedere. Sonja zâmbi şi zise „mulţumesc!” când trecu pe lângă ele. Ieşi afară, în pasaj, şi, după doar câţiva paşi, fu gata să leşine. Trei agenţi vamali laţi în umeri aşteptau acolo.

Cu genunchii moi, simţi cum i se topeşte inima în piept. O trădase cumva Bragi? Oare conştiinţa lui îl făcuse să se răzgândească? Tuşi şi înghiţi în sec, în încercarea de-a scăpa de senzaţiile care ameninţau să o sufoce, după care se sili să meargă mai departe prin pasaj, pas cu pas, uşurel, ritmic, purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi păstrând o atitudine relaxată, îşi impuse să-şi menţină noul alter ego, versiunea falsă a propriei persoane, să joace cât mai bine rolul de pasager obişnuit, de femeie de carieră care călătoreşte ca să vândă şi să administreze sisteme software.

Continuă să meargă prin pasaj, purtându-se ca şi cum nici nu observase prezenţa acelor agenţi. Însă, când ajunse în faţa lor, cel mai masiv dintre ei făcu un pas în faţă.

— Vă rog să păşiţi într-o parte!

Într-o mişcare născută din instinct, ea se trase îndărăt din faţa lui şi, deşi gura i se deschise, dintre buzele ei nu răzbătu niciun sunet. Se dovedise atât mută, cât şi jalnică, incapabilă să pronunţe cuvintele de uluire pe care şi le exersase adesea în minte tocmai pentru un astfel de prilej.

Îi luă doar două sau trei secunde să închidă gura şi să continue prin pasaj, dat fiind că îşi dăduse seama că echipa serviciului vamal nu i se adresa ei, ci bărbatului care se aflase în spatele său la coada care părăsise avionul.

Ieşise deja din pasaj, străbătuse deja coridorul şi coborâse şi cu liftul, acum aflându-se în interiorul terminalului, când simţi valul de endorfine şi incredibila senzaţie de uşurare provocată de el.

39.

Agla lăsă iar jos telefonul. Era clar că Sonja n-avea de gând să răspundă. Ori de câte ori o apela, telefonul suna în neştire şi nu venea niciun răspuns la mesajele pe care i le lăsa în căsuţa vocală. Faptul că refuza să-i dea un semn o înfuria peste măsură. Însă putea accepta asta, atâta vreme cât Sonja nu dispărea încă o dată. Atunci fusese un adevărat infern. Săptămâni întregi se scurseseră fără să o zărească măcar. La fel de deznădăjduită se simţise şi când aşteptase în maşină în faţa locuinţei Sonjei, sperând să o vadă măcar o dată.

Agla simţea din nou cum teama începe să i se înfiripe în suflet, aşa încât îşi îndreptă automat gândurile spre bani, spre munca pe care o avea de făcut mai departe. Nu era deloc o idee bună să fii deprimat când ai de-a face cu finanţele. Optimismul, ba chiar aroganţa, parcă ar fi făcut banii să se înmulţească. O doză de încredere în sine ajuta afacerile să meargă ca unse. E important să crezi în tine însăţi şi-n afaceri, îşi reaminti ea. Aproape ca şi cum aceasta ar fi prima condiţie.

Privind în urmă, îşi dădea seama că exact asta fusese de vină pentru eşecul lor înainte de criza economică. Adam era cu nervii la pământ şi stresul îl făcuse pe Jóhann să se îmbolnăvească, acesta vomitând într-un coş în timpul fiecărei şedinţe.

— Dacă am cerceta care dintre clienţii noştri ne-ar acorda un împrumut fără să pună întrebări, atunci am avea

un candidat evident, spusese Jóhann, directorul-executiv al băncii, atunci când ei trei se întâlniseră la un moment dat, cu doi ani înainte de criza financiară.

În clipa aceea devenise foarte palid la chip şi pe buza de sus îi apăruseră broboane de sudoare: indiciul obişnuit care-i trăda stresul. Adam protestase, având imediat un acces de isterie la gândul încurcăturii în care ar fi intrat dacă s-ar fi aflat ce puneau la cale. Erau clienţii lui şi el era sigur că putea să le prezică reacţiile dacă o parte din banii lor ar fi dispărut pur şi simplu. Agla rămăsese tăcută pe tot parcursul întâlnirii, ţesând planuri în minte.

— Îl pot coopta şi pe William de la Paris, zisese ea când întâlnirea se apropia de sfârşit, dar cel mai bine ar fi ca voi să nu cunoaşteţi detaliile şi ca eu să nu ştiu de unde vor proveni banii. Aşa e cel mai sigur.

După care se ridicase în picioare şi plecase. Procedând aşa, nu mai fusese de îndeplinit decât o formalitate, dat fiind că ei ştiau perfect că ea e conştientă de unde vin banii. Proveneau de la contacte de-ale lui Adam, care plăteau în fiecare săptămână sume mari pe care, mai apoi, Adam le spăla printr-o firmă fictivă. Ea nu ştia precis care era originea banilor, însă nu era greu să ajungi să presupui că avea legătură cu accesul extraordinar de uşor al lui Adam la cocaină.

Simplul fapt ar fi trebuit să-i declanşeze toate alarmele posibile, însă cocaina respectivă le afectase în mod sigur judecata tuturor persoanelor care se întâlniseră atunci, adică ei trei.

După aceea izbutiseră să se împrumute cu sume consistente în fiecare săptămână, pe care mai apoi le făceau să circule prin lumea întreagă. Întrucât banii veneau prin intermediul unor firme de-ale Aglăi, le folosiseră ca să cumpere acţiuni chiar ale băncii. Strategia funcţionase bine la început, iar preţul acţiunilor sărise în aer, însă atunci când lucrurile începuseră să se împută pe pieţele financiare şi preţul acţiunilor intrase într-o cădere liberă, aceste sume nu mai fuseseră suficiente. Colac peste pupăză, acţiunile nu mai puteau fi vândute pentru că, la

acel moment, ajunseseră să valoreze mai puţin decât datoria, iar scoaterea lor la vânzare n-ar fi făcut decât să reducă şi mai mult din valoarea băncii.

Acela fusese momentul în care, pe când Adam asuda de trebuia să schimbe trei cămăşi pe zi şi Jóhann vomita prin coşuri, le venise ideea să facă ceva radical pentru bancă. Ceva mult mai important. Ceva enorm.

Şi aşa se ajunsese ca datoria iniţială, modestă la început, să se transforme într-una uriaşă – cu ajutorul lui Ingimar.

40.

Sonja admira noua cicatrice a lui Ríkharður. Era încă palidă, cu piele proaspăt vindecată în jurul urmelor întunecate lăsate de copci. Bărbatul şchiopăta spre ea pe dig. Sonja avea senzaţia că ţipetele pescăruşilor din jur furnizau o coloană sonoră batjocoritoare la adresa lui, în vreme ce acesta se apropia de ea cu o evidentă dificultate. Când ajunse în faţa ei, întinse mâna după valiză.

— Nu mai eşti aşa mândru de tine acum? întrebă ea, încercând să adopte o expresie neutră, care să-i ascundă teama.

Fusese tare neliniştită din pricina faptului că trebuia să-i înmâneze lui Rikki marfa, din moment ce în mod sigur individul încă mai era furios pe ea după ultima lor întâlnire. Cu siguranţă ştia că Sonja era cea care-i făcuse înscenarea, făcând să pară că el era ciripitorul care scăpase informaţia către poliţie, astfel încât Adam şi Thorgeir îl stâlciseră în bătaie. Însă Adam îi dăduse asigurări că Rikki n-avea să reprezinte o problemă.

Ríkharður nu zise nimic, ci doar se întoarse şi se îndepărtă cu valiza. Era limpede că nu avea de gând să vorbească cu ea. Sonja scoase un oftat lung de uşurare. Tăcerea îi convenea de minune. Tăcerea putea fi foarte bine noua lor metodă de-a avea de-a face unul cu altul. Sigur era mai plăcută decât insultele şi măscările cu care o tratase el până atunci. Şi era mult mai plăcută decât să aibă degetele lui dure ca piatra în jurul gâtului sau pumnul

înfipt în faţă. Sonja se putea obişnui cu tăcerea.

Rămase pe dig şi-l urmări cum pleacă în maşină. Era prima oară când nu avusese alături de el un pui de gorilă înveşmântat într-un costum Armani ca să-şi arate forţa în faţa ei. Iar Sonja avea impresia că ea era acum cea care făcea jocurile. Iar asta era o senzaţie plăcută.

Intră în maşină şi dădu drumul la căldură. Îngheţase de tot cât stătuse acolo, aşteptându-l pe Ríkharður în burniţa rece. Numără până la zece, inspiră adânc de trei ori şi apoi formă numărul lui Adam pe telefon.

— Rikki are echipamentul, anunţă ea.

— Bun, răspunse Adam, iar ea simţi că se pregătea deja să închidă.

— Trebuie să discutăm despre Tómas, adăugă ea repede.

— Despre Tómas nu avem ce discuta, replică el şi-i închise.

Sonja mai inspiră adânc de trei ori, în încercarea de a-şi menţine emoţiile sub control, dar nu izbuti. Lacrimile începură să-i curgă şi imaginea lui Tómas la aeroport, în vreme ce era condus de tatăl lui departe de ea, îi umplu mintea cu totul. Neajutorarea din ochii lui şi trupul lui micuţ care se zguduia în timp ce se tot uita peste umăr îi frângeau inima în mii de bucăţele. Ştia perfect că Adam juca la cacealma – nu făcea decât să o pedepsească, iar mai devreme sau mai târziu ea avea să-l revadă pe Tómas, însă aşteptarea acelui moment era aproape de nesuportat. N-avea ce face decât să insiste. Soarta ei era legată strâns de-a lui Adam. Era şi ea la fel de vinovată ca şi el pentru că strecurase ilegal în ţară zeci de kilograme de cocaină, deci să devină o turnătoare nu reprezenta o opţiune. Dacă se ajungea la asta, nu avea nici cea mai mică îndoială că Adam avea s-o tragă şi pe ea la fund odată cu el, iar atunci Tómas ar fi rămas fără ambii părinţi.

MAI 2011

41.

María îşi îndreptă nodul de la eşarfă înainte să iasă din birou. Habar n-avea la ce să se aştepte. Finnur, procurorul care se afla în fruntea echipei când lipsea Procurorul Special, o ameninţase cu doar câteva momente în urmă că trebuie să se întâlnească între patru ochi. Se duse la o sală de şedinţe foarte încăpătoare, dar o găsi pustie, aşa că se uită în jur după uşa sălii mai mici, însă nici acolo nu se afla nimeni. Se uită la ceas. Ajunsese mai devreme. El spusese jumătate de oră, iar abia acum se împlinise acea jumătate de oră de când o sunase.

— María? răsună un glas profund în spatele ei, făcând-o să se întoarcă.

Chica de păr brunet a lui Finnur se iţi de după uşa uneia dintre camerele de interogatoriu şi apoi el îi făcu semn cu arătătorul să se apropie. Ea îi dădu ascultare şi bărbatul arătă spre un loc de la geam, ca şi cum ar fi fost suspectă.

— Ce se petrece? întrebă ea, privindu-l în ochi.

— Ia loc! îi ceru el.

În tonul lui se simţea ceva care o irita profund. Vorbea de parcă tot locul ăsta ar fi fost al lui, ca şi cum, nu se ştie din ce motiv, el era cel care deţinea aici puterea asupra ei. Oficial, aşa stăteau lucrurile – fiind şi el procuror special, deşi preţ de numai câteva săptămâni. Când se termina acest interval, iar Procurorul Special se întorcea, ea şi Finnur aveau să se afle iar pe picior de egalitate. Procurorul Special promisese că, data viitoare când lipsea, ea avea să îi ia locul.

— Ce se petrece? repetă, fără să se aşeze.

Învăţase, în timpul unui curs de comunicare asertivă, să repete întrebările şi dorinţele într-o manieră relaxată şi atent măsurată, până ce interlocutorul înţelegea apropoul.

— Trebuie să asculţi ceva, răspunse el pe un ton jos, aproape o simplă şoaptă.

Smuci iar din cap spre scaun, dându-i de înţeles că trebuie să se aşeze – participase şi el la acelaşi curs ca şi

ea. María cedă şi se aşeză pe scaun, chiar dacă nu-i convenea deloc situaţia. În mod normal, ea era cea care le arăta suspecţilor că trebuie să ia loc pe scaun.

— Ce e? întrebă. Vreun secret?

El zâmbi şi ridică un deget pentru a o face să aştepte o clipă, după care îşi scoase telefonul din buzunar. Îşi făcu de lucru cu ecranul şi, în cele din urmă, îl lăsă pe masă între ei. Mai întâi, se auziră zgomote de interferenţă, apoi un telefon sunând şi, în final, un glas răsună din telefon; un glas pe care ea îl cunoştea prea bine.

„Voiam doar să te informez ceva”, rosti glasul.

Era glasul Aglăi, pe care María îl cunoştea foarte bine, după nenumăratele interogatorii şi declaraţii.

„Da?”, întrebă o voce de bărbat, iar în telefon i se auzi răsuflarea greoaie.

„Când va ajunge factura la tine, rata dobânzii e cea a LIBOR plus rata obişnuită a Deutsche Bank.”

Bărbatul întrebă de ce.

„Din fiecare plată se deduce ceva, explică ea, dat fiind că rata dobânzii practicată de LIBOR e mai scăzută decât anticipai tu, însă există oportunitatea de-a compensa achitarea ratei dobânzii firmelor cu ajutorul impozitului pe profit, câtă vreme împrumuturile se fac în termenele obişnuite”, zise Agla, vorbind ferm şi repede.

„Chiar dacă plata ajunge să se facă în interiorul aceluiaşi grup?” întrebă vocea de bărbat.

„Da.”

Finnur opri înregistrarea, luă telefonul de pe masă şi îl lăsă să cadă în buzunar.

— După cum ai auzit, a fost un apel telefonic interceptat, zise el.

— Da, replică María, reţinându-şi şuvoiul de întrebări pe care voia să le pună.

— Interesată? întrebă el pe un ton coborât şi cu o sprânceană ridicată.

María chiar era – i-ar fi plăcut să ştie mult mai multe despre această înregistrare, dar se abţinu.

— Depinde de cât de veche e înregistrarea şi, de

asemenea, mai depinde şi de motivul pentru care îmi permiţi să o ascult, răspunse ea calm, codindu-se să-şi dezvăluie adevăratul entuziasm pe care îl simţea.

El îi întâlni privirea o clipă şi încuviinţă din cap.

— E confidenţial, evident.

— Fireşte, replică ea.

Trecuse multă vreme de când nu mai fusese implicată într-un caz confidenţial.

— E un caz în desfăşurare?

Finnur clătină din cap.

— Nu poate fi un caz oficial, zise el. Nu putem justifica… hmm, cum să zic?… potrivit regulilor cum anume am obţinut această înregistrare.

— Aha! făcu María, zâmbind.

Nu era deloc un secret că mandatele pentru urmărirea telefoanelor erau uneori folosite mult prea liber.

— Să fiu sigur că pot avea sută la sută încredere în tine? întrebă Finnur, în al cărui glas se simţea îndoiala.

— Poţi avea, răspunse María. Dar mă simt cam aiurea să nu ştiu de unde ai făcut rost de asta.

Şi vorbea sincer. Îi displăceau profund limitele neclare.

— Să spunem doar că avem nevoie de ceva cu care să punem bazele pentru o anchetă solidă. Şi, dacă accepţi, atunci va trebui să o faci pornind de la premisa că nu există niciun mandat formal, adăugă el. În plus, eu sunt singurul cu care vei discuta despre asta. În orice caz, îţi pot oferi sprijin. Cheltuielile nu reprezintă o problemă.

— Cât de veche e înregistrarea? repetă ea, aşteptându-se să fie o parte a haosului din primele luni ale lui 2008.

— Are zece zile, răspunse el, iar María se simţi dintr-odată cum nu se poate mai trează.

— O să arunc o privire, zise ea.

42.

— Firma-mamă din străinătate a primit prima factură, iar cei de acolo o vor redirecţiona către fabrica de aluminiu de aici, aşa că toată lumea e fericită, anunţă

Ingimar zâmbind.

O conduse în sufragerie, care era mult mai de modă veche decât îşi închipuise ea, cu o canapea şi scaune de epocă şi căni şi farfurii împodobite cu păsări marine într-un dulap de sticlă, plus un tablou ce înfăţişa un personaj care aducea cu eroul revoluţiei, Jón Sigurðsson. Camera dădea impresia că fusese amenajată în Muzeul Árbær ca exemplu de casă a unui burghez înstărit de la începutul secolului trecut.

— Doreşti ceva de băut? întrebă el, apropiindu-se de un bar de modă veche cocoţat pe rotile.

— Da. Mulţumesc! zise Agla, luând loc pe un fotoliu cu faţa la geam.

Priveliştea către lacul din centrul Reykjavíkului era pur şi simplu superbă. Becurile de pe stradă începeau să se stingă singure şi lumina zilei părea să se ridice din suprafaţa ca oglinda de netedă a lacului.

— Splendidă privelişte! comentă ea, luând o înghiţitură din paharul pe care i-l dădu Ingimar.

— E o mare prostie să spui că banii nu sunt importanţi, zise el, luând loc pe fotoliul aflat vizavi de al ei şi făcând semn cu mâna spre geam. Asta îţi pot aduce banii.

— Adevărat, admise Agla, sorbind iar din pahar.

Ingimar învârti băutura din pahar, făcând cuburile de gheaţă să zornăie.

— Tu nu te-ai folosit niciodată de bani, adăugă el.

Agla clătină din cap.

— Doar investiţii, răspunse ea pe post de scuză.

Ingimar zâmbi, fluturând amuzat un deget spre ea.

— Cunosc genul tău, continuă el. Pentru tine e doar un joc. Totul reprezintă o competiţie din punctul tău de vedere.

— Aproape totul, îl contrazise ea, gândindu-se la Sonja.

Pentru Sonja, ar fi cumpărat şi ea o casă ca asta, dotată cu toate zorzoanele, inclusiv un serviciu pentru servit masa pictat cu pescăruşi şi păstrat într-un dulap de sticlă, astfel încât să se poată amăgi că provine dintr-o familie mai bună decât provenea de fapt. Pentru Sonja, ar fi făcut toate

astea. Gândul o făcu să se simtă mai emoţionată decât era pregătită, şi oricum nu era ca şi cum Sonja ar fi acceptat o casă de la ea. Nu voia niciodată nimic de la ea, iar acum nici măcar la telefon nu-i mai răspundea.

— Clienţii de aici sunt încântaţi de taxele pe care le pot deduce. Vorbim de câteva sute de milioane de coroane anual, deci cu greu ar fi putut funcţiona mai bine de-atât, zise Ingimar, ridicând paharul, iar Agla îl imită. Noroc! adăugă el. Pentru noi.

— Noroc! repetă Agla, apoi îşi atinseră paharele.

— Încă un rând? sugeră el.

Agla scuturăă din cap.

— Nu. Nu e o idee bună înainte de masă.

— Atunci, cafea? propuse el şi se ridică. Să aduc ceaşca de dimineaţă pentru amândoi?

— Da, te rog! acceptă Agla şi-l urmă în bucătărie.

Era o senzaţie ciudată, ca de vis, să aibă o discuţie prietenoasă cu Ingimar, în casa lui. Jóhann şi Adam s-ar fi înfiorat de teamă şi de respect dacă ar fi ştiut. Însă spaima ei când se gândea la Ingimar păruse să se evapore în mare parte când ajunsese să-l cunoască mai bine şi ajunsese de partea lui. Indiscutabil, era mai bine să fii de partea lui decât împotriva lui. Agla cunoştea o mulţime de oameni care se puseseră contra acestui om şi care nu sfârşiseră deloc bine. Era ca un păianjen, cu o pânză întinsă în cele mai neaşteptate locuri.

Se aşeză la masa din bucătărie şi urmări cum Ingimar număra linguriţele de cafea pe care le punea în filtru.

— Aşadar, acum, că toate visurile tale au devenit realitate, zise ea, va trebui să discutăm ce poţi face şi tu pentru noi.

43.

Bragi ocupă un loc în camera de percheziţie şi se sprijini de masa de oţel cu un oftat adânc. Picioarele îl dureau foarte tare şi era deja prea bătrân să se arate mai vesel decât era în realitate. Atli Thór îi aruncă o privire, însă

Bragi nu-şi făcea griji că l-ar dispreţul pentru că-i obosiseră picioarele. Din punctul de vedere al lui Atli Thór, Bragi era eroul zilei.

Stăteau amândoi lângă geamul prin care supravegheau mulţimea, când Bragi i-l arătase pe Axel Jónsson, care cobora pe scări.

— Hai să ne uităm un pic la ăsta. Îmi dă fiori ori de câte ori îl văd.

Atli Thór rânjise subţire, însă expresia lui se transformă într-una de uluire pură când din valiza lui Axel Jónsson fuseseră scoase la iveală şase pachete mari de cocaină.

— Par să fie aproape patru kilograme! şopti Atli Thór de parcă se aflau în biserică şi conţinutul valizei din faţa lui erau relicve sfinte. Chem poliţia încoace.

Ieşi din încăpere şi Bragi rămase singur cu Axel Jónsson.

— Aşadar, acum eşti ţinut aici şi încerci să accepţi faptul că a sosit momentul de care te-ai temut întotdeauna, începu Bragi, urmărindu-l pe Axel, care stătea complet nemişcat şi fără nicio expresie pe chip lângă peretele din colţul opus al camerei, fixând podeaua cu privirea.

Se oprise din vorbit când îi fusese deschisă valiza. Până în clipa aceea, sporovăise vesel – despre călătorie, despre una, despre alta. Cuvintele veneau rapid şi sunau voios, convingându-l pe Bragi că avea cu el un transport masiv. Oamenii nevinovaţi nu vorbesc mult. Par mult mai înspăimântaţi când sunt luaţi deoparte de către cei de la vamă, aşteptând în tăcere ca bagajele să le fie examinate cu raze X şi întrebând, surprinşi, de ce-au fost luaţi în colimator. Contrabandiştii sunt cei care se comportă ca şi cum n-ar fi absolut nimic în neregulă.

— Păcat de următorul drum în Groenlanda, continuă Bragi.

Axel tresări. Ridică privirea din podea, întâlni ochii lui Bragi şi se uită imediat în altă parte, îndreptându-şi iarăşi atenţia către ceva aflat pe podea, în vreme ce se legăna nerăbdător în scaun. Bragi zâmbi în barbă. Asta era confirmarea de care avusese nevoie. Nu mai zise nimic, ci doar aşteptă, masându-şi genunchiul drept cu nodurile

degetelor. Pesemne că era vreun soi de artrită.

Atli Thór reveni însoţit de doi poliţişti, iar după ce fu completată toată hârţogăria şi Axel, împreună cu marfa, fu încredinţat poliţiei, se întoarseră în micuţa lor cantină, acolo unde toată echipa îi aştepta nerăbdătoare. Cineva fusese să cumpere un tort cu frişcă, mare cât să ajungă pentru toată lumea, care acum trona în mijlocul mesei.

— Omul ăsta are un al şaselea simţ! anunţă Atli Thór cu voce bubuitoare şi îl plesni încântat pe Bragi pe spate ca să sărbătorească extraordinara realizare. Un al şaselea simţ!

44.

Thorgeir părea că nu se schimbase prea mult de când îl văzuse Sonja ultima oară. Purta chiar şi acelaşi halat ca data trecută. Ea se întrebă dacă îl şi spălase de atunci, dar nu părea să fie cazul. Păşi pe hol, însă îi refuză invitaţia de-a merge în sufragerie. Scoase un plic cu bani din buzunar şi i-l întinse.

— Şi… ştii tu? întrebă Thorgeir, în mod evident agitat.

Sonja zâmbi şi duse o mână la celălalt buzunar, de unde scoase o punguţă cu cocaină. Uşurarea lui Thorgeir era limpede.

— Bun! făcu el, lăsând punguţa să cadă în buzunarul halatului. E o adevărată bătaie de cap să faci rost de chestia asta de pe piaţă. Ştii cât costă porcăria? E o nebunie cât au ajuns să te taxeze pentru ea. O nebunie!

„Aşa-ţi trebuie!”, cugetă Sonja, încântată că avea ocazia să-i servească o porţie din măgăriile puse la cale chiar de el, chiar dacă nu era nici pe departe deajuns.

— Iar tu ai ceva pentru mine? întrebă ea.

Douăzeci de minute mai târziu, se afla în faţa locuinţei lui Bragi. Era o casă cu două calcane, cu o alee şi un strat de flori în faţă, o casă de oameni cu bun-simţ, exact genul de casă în care s-ar fi aşteptat să locuiască el. Aşteptă

acolo, ţinând în mână o bucată de hârtie cu două nume pe ele, în timp ce bătrânul parca o maşină care părea de două ori mai mică decât ar fi avut el nevoie.

În vreme ce se apropia de ea, păru să simtă la ce se gândeşte Sonja.

— Economie. Nu mai cheltuiesc nimic pe lucruri care nu contează, zise el apropiindu-se de uşă.

Femeia îl urmă înăuntru şi de data asta el îi făcu semn să intre în sufragerie. Canapeaua şi măsuţa de cafea se aflau într-un colţ al camerei, în timp ce mijlocul era ocupat de un pat de spital. O doamnă în vârstă, mărunţică, se afla într-un scaun cu rotile ce stătea lângă pat şi se uită la ei cu ochi goi când intrară în cameră. În dulapurile cu uşi de sticlă, printre bibelouri de porţelan, Sonja văzu recipiente de plastic cu medicamente. Bragi se opri ca să depună un sărut pe creştetul femeii şi expresia ei se însenină preţ de o secundă.

— Ea e soţia mea, Valdís, o prezentă Bragi. Valdís, ea este Sonja, care acum lucrează cu mine.

Privirea femeii se îndreptă spre musafir, însă Sonja nu era chiar sigură că prezentarea fusese înţeleasă. Era evident că această persoană suferindă fusese odinioară o femeie splendidă, cu pometi înalţi şi valuri groase de păr argintiu ce-i căzeau peste umerii înguşti.

— Bună! zise o femeie cu trăsături asiatice intrând în sufragerie cu nişte reviste de modă.

— Bună seara, Stephanie! răspunse Bragi. Ea e colega mea, Sonja, care a trecut să bem o ceaşcă de cafea împreună. A mers totul bine astăzi?

— În regulă, zise Stephanie, apoi luă loc lângă Valdís, deschizând o revistă şi începând să-i arate poze din ea.

Bătrâna păru imediat captivată de o lume de vis, plină de rochii şi de petreceri minunate, ca şi cum Sonja şi Bragi nici n-ar mai fi stat lângă ea.

Ieşiră din cameră şi Sonja abia se aşezase la masa din bucătărie când auzi soneria telefonului preplătit. Văzu numărul lui Adam şi se scuză, ieşind pe hol ca să răspundă.

— Trebuie să mergi imediat la Londra, o anunţă Adam

pe un ton agitat. S-a dus dracului totul!

— O, Doamne! exclamă Sonja cu o compasiune prost simulată şi cu un rânjet mare întipărit pe faţă, incapabilă să nu se bucure de răul pe care-l provocase. Dar trebuia să merg săptămâna viitoare, nu-i aşa?

— Trebuie să mergi săptămâna asta, şuieră Adam.

— Nu pot. Am făcut planuri să merg săptămâna viitoare, rosti ea, auzindu-l icnind după aer în încercarea de a-şi recăpăta controlul.

Şi-l închipuia deja cu pumnii încleştaţi şi cu venele de la gât zvâcnind.

— Acuma, dacă aş putea să-l văd pe Tómas… începu Sonja şi, spre uluirea ei, Adam răspunse imediat afirmativ.

— O seară, Sonja. Va veni să te vadă în seara asta şi tu vei merge la Londra mâine.

— Bine, cedă ea cu iuţeală. Bine.

I se umpluse inima de bucurie. Avea să-l vadă chiar astăzi pe Tómas.

Bragi îi întinse o ceaşcă de cafea aburindă când se întoarse în bucătărie.

— Plec mâine la Londra, îl anunţă ea. Şi mă voi întoarce în timpul turei tale de duminică-seara.

Bragi încuviinţă din cap.

— Să te aştepţi să fie nevoie să călătoreşti direct în Groenlanda cu marfa, zise el şi gemu când se lăsă jos în scaun.

Era limpede că avea probleme cu spatele sau cu picioarele.

— Groenlanda?

— Da, şi e o idee fantastic de deşteaptă, adăugă el. Toate eforturile depuse pentru urmărirea drogurilor sunt îndreptate către ruta sud-nord. Dacă vii din nord spre sud, atunci vameşii sunt mai mult de decor. Chestia asta merge din Groenlanda spre Canada pe mare şi cine ştie unde anume ajunge? De bună seamă că în vreun oraş mare de-acolo.

— Chestia pe care o aduc eu în Islanda sfârşeşte în Canada?

— Corect, replică Bragi. Adică, măcar o parte din ea. Şi e logic, având în vedere volumul pe care-l cari. Sunt uşurat că Islanda e doar o placă turnantă pentru materialul aflat în drum către America. Marfa asta nu sfârşeşte toată în nasurile islandezilor.

Îşi sorbi mai departe cafeaua şi privi gânditor în podea. Sonja îi întinse fără un cuvânt bucata de hârtie primită de la Thorgeir.

— Catârul se numeşte Illugi Ævarsson. Celălalt, Thorsteinn Thorsteinsson, este avocatul care face plăţile şi ascunde banii gheaţă, îi explică Sonja. Nu ştiu dacă poţi să faci ceva ca să-l scoţi din joc.

Bragi încuviinţă din cap şi vârî bucata de hârtie împăturită în cămaşa de la uniformă.

— Vom vedea, răspunse el.

Sonja îşi termină cafeaua şi se ridică. Deja îşi plănuia în minte un drum spre Groenlanda.

45.

María asculta încă o dată colecţia de fişiere audio trimise de Finnur. Rămăsese surprinsă când el i le trimisese nu de pe adresa lui de e-mail de la birou, ci de pe cea personală, de Gmail. Îşi dădu seama că făcuse asta deoarece voia să-şi ia o măsură de precauţie, dat fiind că înregistrările fuseseră excluse cu mare atenţie din orice arhivă oficială. Erau cincisprezece fişiere, toate apeluri telefonice, şi majoritatea durau mai puţin de două minute.

Ea ceruse deja un desfăşurător cu toate apelurile telefonice ale Aglăi din ultima lună. O asemenea cerinţă devenise acum practic o simplă formalitate şi firmele de telefonie ofereau date despre apeluri fără să mai protesteze. Plasase cererea pentru apelurile Aglăi odată cu multe altele care fuseseră trimise toate deodată, aşa că nu băgase nimeni de seamă că fusese trimisă una în plus.

Că îi displăcea genul ăsta de practică era puţin zis. Mult mai aproape de adevăr ar fi fost dacă s-ar fi spus că o deranja teribil să ocolească regulile, deşi fusese conştientă

de la bun început, de când începuse să investigheze cazurile care aveau legătură cu marea criză financiară, că, mai devreme sau mai târziu, avea să se murdărească pe mâini. În mod bizar, acum era totuşi prima dată când trebuia să ocolească ea personal regulile. Putea să se consoleze cu gândul că solicitarea venise de la cineva din eşalonul superior. Adică era responsabilitatea lui Finnur.

Se făcuse aproape ora cinei, aşa că împachetă tot şi se hotărî să asculte acasă restul înregistrărilor. Mereu luau cina la ora şapte, chiar şi atunci când gătea Maggi – preferinţa ei pentru regularitate îl molipsise şi pe el în cei zece ani de când erau împreună. María aprecia rutinele pe care şi le formaseră şi care erau funia ei de salvare, parte a personalităţii pe care ajunsese, cu mare dificultate, să şi-o clădească pentru ea însăşi, şi care făcea ca anii săi sălbatici din tinereţe să pară tot mai îndepărtaţi – o amintire dureroasă, ce se estompa tot mai mult odată cu trecerea timpului. Fusese o adolescentă cam dusă cu pluta, mereu la mila propriilor toane. Abia când trecuse bine de douăzeci de ani şi se trezise, într-o dimineaţă, după o petrecere, cu o mahmureală oribilă şi înconjurată de străini în pielea goală, luase hotărârea că e vremea să se schimbe.

Îşi strânse geaca în jurul corpului în drum spre maşină. Vântul sufla cu putere dinspre mare. Parcase la o oarecare distanţă de birou, pentru a fi sigură că va avea suficient spaţiu încât să nu se trezească cu vopseaua ciobită de la portierele altor maşini. Nu că ar fi avut vreo maşină de lux – era doar un model economic, pe care îl alesese după ce comparase cu mare atenţie cifrele referitoare la consumul de combustibil şi frecvenţa cu care cedau piesele, însă micile ciobituri din vopsea o înfuriau la culme. Pur şi simplu nu putea pricepe de ce lumea nu era mai atentă atunci când îşi deschidea portierele în spaţiile de parcare publice.

Când ajunse acasă, Maggi tocmai se pregătea să aşeze mâncarea pe masă. Era şapte fără cinci, ceea ce o făcu să zâmbească mulţumită.

— Bună, dragule! zise ea, depunându-i un sărut pe obraz. Ce avem la cină?

— Ton şi paste, răspunse el, şi nici nu mai era nevoie să adauge ceva.

Mereu aveau parte de o salată sănătoasă la cină.

Lipsa asta de tensiune din relaţia lor era un lucru pe care îl aprecia enorm. Se aşeză la masă şi el începu să pună mâncare pe farfurii. Ea stabilise regula că porţia de pe farfurie reprezenta cina. A doua porţie era rezervată doar pentru Crăciun. Aşa se menţineau amândoi în formă.

— Trebuie să lucrez după cină, anunţă ea.

Şi în privinţa acestui lucru căzuseră de acord. Serile din timpul săptămânii erau disponibile pentru lucru, dacă nevoia o cerea, cu excepţia serii de vineri, când vedeau un film.

— S-a făcut, zise Maggi. Eu mă duc să înot.

María strânse masa după ce mâncară. Altă regulă a casei: cel care gătea nu trebuia să spele vasele. Umplu ibricul electric pentru a face nişte ceai. Era obosită şi avea nevoie de o doză de teină înainte să înceapă să asculte toate cele cincisprezece conversaţii telefonice.

46.

Tómas tremură de nerăbdare cât timp tatăl lui verifică ce avea prin buzunare, îl bătu uşor pe burtă şi îşi trecu degetele pe sub betelia pantalonilor de pe el.

— Ştii bine că dacă ai la tine paşaportul sau dacă vor fi probleme, n-o să-ţi mai vezi mama niciodată! zise bărbatul.

Era ca în visul pe care îl avea adesea. Urca pe scările din blocul mamei lui şi mirosul acelui loc îi făcea inima să bubuie năvalnic, dat fiind că aducea cu el promisiunea că în curând… în curând, va putea să se arunce în braţele mamei, ea îl va săruta pe creştet, îl va strânge cu putere la piept şi va începe apoi să-l învârtă. Însă şirul de trepte era extrem de lung în visul lui, întinzându-se la nesfârşit deasupra sa, aşa încât trebuia să urce şi să tot urce, fără să fie în stare să se apropie vreun pic de mama lui.

Exact acelaşi lucru se întâmpla acum. Se aflau la baza scărilor, trecuseră de uşa de la intrare, atât de aproape de mama, însă tatăl lui nu voia să-l lase să pornească mai repede în sus pe scări.

Tómas se întrebă dacă ar trebui să-şi încalce jurământul de tăcere şi să-i spună tatălui său că totul va fi bine, însă se gândi că mai bine tace. Înţelegea prea bine că Adam se temea din cauză că el şi mama fugiseră în Florida, dar în acelaşi timp era urât din partea lui că-l ameninţa că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată. Stomacul lui Tómas se strânse într-un nod tare la gândul că mama lui s-ar putea pierde pentru totdeauna de el. Era hotărât să nu mai vorbească cu tatăl lui până nu se rezolva tot ce era între ei şi putea să-şi vadă mai des mama – mult mai des.

În clipa în care tatăl lui îi dădu în sfârşit drumul, Tómas începuse deja să scrâşnească din dinţi de nervi. Bărbatul aşteptă jos, la parter, şi-l urmări urcând scările în fugă, asigurându-se astfel că merge în apartamentul mamei lui. De parcă ar fi avut de gând să meargă în altă parte! Tot ceşi dorea era ca mama sa, care deja avea braţele în jurul lui, să-i şoptească „dragul meu” în păr. În secunda când uşa se închise în urma lui şi rămaseră singuri, zăgazurile din interiorul lui se rupseră cu totul şi el începu să suspine.

Mama îl strânse mult timp în braţe, legănându-l uşurel înainte şi înapoi ca pe un bebeluş, iar după o vreme suspinele încetară şi ele.

— Să ţii în tine furia! îi şopti ea. Nu-ţi face bine.

Băiatul încuviinţă din cap, dar ştia el mai bine. Furia era bună. Dacă era furios şi-şi scotea suficient de mult tatăl din sărite, atunci acesta nu va mai dori să-l ţină mult la el şi-l va lăsa să plece la mama. Iar odată ajuns din nou cu mama, putea înceta să mai fie furios.

47.

Agla rămase cu gura căscată când deschise uşa. Adam intră imediat în casă, fără să mai aştepte să fie invitat.

— Mi-ar plăcea nişe veşti, începu el şi porni tropăind în

sufragerie, fără să-şi mai scoată pantofii, aruncând o privire în treacăt spre dormitor şi mârâind ca un câine nehotărât dacă să înceapă sau nu să latre.

— Tot nu m-am împăcat cu Sonja, Adam. Toată chestia a fost o nebunie. Tot nu înţeleg ce mi-a venit atunci.

Negarea îi ieşi fără să vrea, chiar dacă abia lăsase jos telefonul după ce o implorase pe Sonja să o sune înapoi. Prezenţa lui Adam avea acest efect – ruşinea o învăluia precum mizeria dintr-o canalizare.

— Mă refeream la veşti de la Ingimar, adăugă el scurt şi se întoarse spre ea.

Agla nu-şi dădea seama dacă în privirea lui era vorba despre dispreţ sau, mai degrabă, despre ură.

— Da, Ingimar. Desigur.

Mai bine şi-ar fi muşcat limba. Ce prostie din partea ei să înceapă să pălăvrăgească despre Sonja. Normal că el nu se afla aici ca să discute despre ea.

— Ne putem aştepta să ne înjumătăţim datoria până la finalul anului şi să scăpăm complet de ea anul următor, răspunse. Mai exact, vor şterge complet datoria dacă totul va merge conform planului. Dacă va merge aşa cum ne aşteptăm eu şi cu Ingimar.

Adam rămase holbându-se la ea, fără să-i vină a crede.

— Cum dracu’ ai făcut asta? ceru el să afle.

Agla ridică din umeri. N-avea nimic de zis. Nu avea cum să ştie dacă el purta sau nu vreun microfon şi, oricum, nu era treaba lui. Era treaba ei, de care se ocupase complet singură. Căzuse la o înţelegere cu Ingimar şi avea de gând să o respecte.

Adam pufni din nou şi se îndreptă spre uşă. Agla îl urmă şi, din instinct, se gândi că poate ar trebui să-i ofere o bere sau o cafea, însă alungă degrabă ideea. Nu era o vizită de curtoazie.

— Ieşim cu toţii bine din asta, adăugă ea. Cealaltă datorie – cea care e pe numele tău – va fi doar mărunţiş, dacă totul va merge bine cu Ingimar.

Adam se răsuci iar în prag şi-i aruncă o privire înveninată. Nici urmă de recunoştinţă sau de uşurare pe

chipul lui, cu toate că ea-i desfăcuse ştreangul de la gât. Tot ce vedea în expresia lui era amărăciune şi, poate, şi un pic de invidie. Adică ceva foarte familiar. Cu toţii fuseseră aşa, băieţii de la bancă, ori de câte ori ea realizase cu succes ceva. Îşi arătau enervarea şi invidia, ca şi cum le luase ceva ce le aparţinea de drept doar lor. Iar în ea rămăsese mereu sentimentul cu care crescuse în micuţa cameră pe care tatăl ei i-o construise în capătul holului de acasă.

— Poţi să taci, răsfăţată mică, cu camera ta proprie şi toate cele! era nesfârşitul refren al fraţilor ei ori de câte ori ea se plângea de ceva.

Însă când stătea singură în cămăruţa ei şi asculta şoaptele şi chicotelile băieţilor din paturile lor suprapuse din camera de vizavi, pur şi simplu nu putea înţelege de ce îi invidiau ei singurătatea.

48.

Sonja făcuse tot ce-i stătea în putinţă să încerce să-l convingă pe Tómas să se întoarcă jos, la parter, unde îl aştepta tatăl lui. Fusese o seară minunată. Se jucaseră şi citiseră cărţi de benzi desenate şi stătuseră de vorbă. Dar nu mai dansaseră. Cumva, era o vizită prea scurtă pentru a se mai putea pierde amândoi în ceva atât de copilăresc. Aveau să danseze la întoarcerea lui, în weekend, zisese Tómas, convins că această scurtare a timpului lor petrecut împreună era doar un aranjament temporar. Iar ea se arătase de acord. Oricum nu avea chef să danseze. Aşa obişnuiau ei să se distreze împreună, pe ritmuri bubuitoare de salsa în urechi, ţopăind şi râzând pe canapea.

— Londra, mâine, şuieră Adam în urechea ei când îl luă pe Tómas de mână şi îl conduse la maşină.

— Ne vedem curând, Tommi! strigă ea după băiat, în timp ce Adam îl împingea pe bancheta din spate pe băiatul cu chipul plin de lacrimi.

Spera ca toate astea să se termine în curând. Îi spusese că nu trebuie să se arate prea viteaz – că nu e nevoie să-şi

reţină lacrimile.

Adevărul era că Sonja voia ca el să-i demonstreze lui Adam cât de bine se simţea când îşi petrecea timpul împreună cu ea.

Iar el păruse să înţeleagă pe moment, însă fără îndoială că acum uitase.

Se abţinu şi ea până ce maşina dispăru din vedere şi apoi se aşează pe treptele din faţa blocului şi începu să plângă. Despărţirea era întotdeauna dificilă, însă de data asta fusese deosebit de grea. Abia ce începuseră să restabilească legătura pierdută când şi sosise vremea ca el să plece, iar ea avea o nevoie disperată de această legătură cu fiul ei. I se părea că există un soi de cordon ombilical invizibil care îi menţinea legaţi unul de altul şi prin care circulau fluide esenţiale pentru viaţă – nu doar dinspre ea, ci şi din direcţia cealaltă. Dacă acel şuvoi era întrerupt prea mult, atunci începeau amândoi să se veştejească.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi trase câteva guri mari de aer rece. Simţea un gust de fier în el. Temperatura coborâse binişor sub zero grade şi, chiar dacă se apropiau cu paşi repezi de primăvară, luminile verde-deschis ale aurorei boreale tot se mai legănau pe cerul nopţii ca şi cum încercau să o înveselească, chiar dacă ştiau că eforturile lor sunt zadarnice. Fără Tómas, ea nu avea cum să rămână prea mult timp fericită. Visurile ei despre cum trebuia să fie viaţa lor nu erau chiar atât de măreţe încât să i se pară nerealist ca ele să se adeverească. Doar tânjea după un loc sigur doar pentru ei doi, undeva unde să nu le fie teamă şi în care să nu depindă de absolut nimeni, iar cea mai grea alegere a lor să fie ce anume vor mânca la cină în weekend. Sonja trecuse prin suficientă încordare în ultimele luni cât să-i ajungă pentru o viaţă întreagă. În plus, îi ajunsese cât stătuse fără Tómas. Trebuia să-şi pună planul în aplicare cât mai curând posibil. Nu se mai putea continua mult timp în felul ăsta. Pur şi simplu nu mai putea suporta.

49.

Amy întârzia în dimineaţa aceea, ceea ce îi oferea lui Bragi mai mult timp decât petrecea de obicei alături de Valdís. Şi nu-l deranja deloc. Tura îi începea abia la patru după-amiaza, aşa că oricum nu avea de ce să se grăbească să plece de acasă. Amestecă în porridge, luă un pic pe vârful lingurii şi o hrăni cu el pe Valdís. În ultima vreme, ea mânca tot mai puţin. Femeia lua ulei de ficat de cod şi vitamine, iar fetele făceau tot posibilul să o convingă să mănânce, însă, puţin câte puţin, ea se tot micşora. Părea să intre într-un regres, nu doar ca personalitate, ci şi din punct de vedere fizic. Trupul parcă îi dispărea câte puţin în fiecare zi, ca şi cum s-ar fi retras în el însuşi, iar ea devenise uşoară ca un fulg. Bragi nu îşi făcea niciun fel de iluzie în privinţa capacităţii sale de a-i prelungi viaţa. Soţia lui avea să plece când îi sosea timpul, însă până atunci el urma să se asigure că ei îi este cât mai bine. I-o datora.

— Bună! strigă Amy din hol, apoi apăru cu un surâs pe faţă.

O sărută pe Valdís pe obraz, ca şi cum ar fi fost bunica ei sau vreo mătuşă mai în vârstă, iar Bragi merse în bucătărie ca să facă nişte cafea. În drum, luă ziarul gratuit *Fréttablaðið* din hol şi văzu că nu era nicio ştire interesantă, ci doar zumzetul de nemulţumire din ultimele luni: preţul combustibilului era în creştere, firmele aflate în dificultate concediau angajaţi pe bandă rulantă, iar bătrânii şi persoanele cu dizabilităţi adunau cutii goale de prin oraş ca să mai câştige nişte bănuţi în plus pentru mâncare. Răsfoi un pic ziarul cât fierse cafeaua, marcă ştirile pozitive cu o cruce, umplu trei ceşti şi le luă cu el în sufragerie. Se aşeză pe vechiul său fotoliu, în timp ce Amy o aducea pe Valdís înapoi din baie şi-o ajuta să se aşeze în scaunul cu înălţime reglabilă. Încheieturile ei deveniseră atât de ţepene şi ea se chinuia atât de tare, încât Bragi îi cumpărase un scaun ca să-i facă viaţa mai uşoară. Amy suflă în ceaşca de cafea şi sorbi din ea, înainte să o ridice şi să o apropie de buzele lui Valdís, pentru ca femeia în

vârstă să poată bea din ea.

Bragi începu să citească o ştire despre văduva lui Bobby Fischer şi cum avea ea să-i moştenească toată averea, potrivit deciziei unui tribunal regional. Numele lui Fischer nu avea nicio rezonanţă cunoscută pentru Valdís, însă Amy încuviinţa satisfăcută. El ignoră povestea despre replicile care urmaseră după cutremurul şi tsunamiul din Japonia, întrucât ştia că ar fi întristat-o pe Valdís şi poate chiar ar fi înspăimântat-o. Dezastrele naturale o tulburaseră întotdeauna. Citi în schimb necrologul lui Elizabeth Taylor, apoi ridică ziarul pentru ca ea să poată vedea poza actriţei, de-a dreptul splendidă într-o rochie albă cu diamante la gât şi un pahar în mână.

La final, citi o ştire care îi plăcea lui şi în care se descria cum un tânăr parlamentar, Húni Thór Gunnarsson, fusese amendat de poliţie pentru că intervenise atunci când agenţi ai diviziei pentru infracţiuni financiare arestaseră nişte bancheri aflaţi la o petrecere la care fusese şi el invitat. Bragi nu era genul maliţios, însă băieţelul ăla de bani gata părea tare înţepat şi îi provoca fiori reci pe spate.

— Gata cu cititul pe ziua de azi, anunţă el, apoi îi dădu ziarul lui Amy, lăsându-l deschis la paginile de cancan pe care ştia că Valdís le citea întotdeauna.

Merse în dormitor şi îşi întinse uniforma pe pat. Cămaşa pe care o purtase data trecută era curată şi călcată, aşa că o mai putea purta încă o dată. Luă fâşia de hârtie de la Sonja, pe care se aflau cele două nume, şi o vârî în buzunarul pantalonilor de la uniformă.

50.

În timp ce intra pe uşile birourilor Procurorului Special, María avea senzaţia că toată lumea se uită la ea. Ca de obicei, merse direct la automatul de cafea şi, în timp ce lichidul maroniu curgea într-un pahar, privi discret în jur. De bună seamă că îşi imagina lucruri; simţurile ei o luaseră razna. Nu-i acorda nimeni atenţie. Tot personalul

era absorbit de propria muncă, fiecare dintre ei având pe cap o groază de treburi de făcut, care-i împiedicau să încetinească ritmul în timpul orelor de program. În plus, niciunul nu avea habar despre proiectul acesta suplimentar pe care i-l încredinţase Finnur, pornind de la înregistrările celor cincisprezece apeluri telefonice interceptate care, oficial, nici nu existau.

O aşteptau două şedinţe până la prânz. Prima era peste o oră, aşa că merse în birou şi închise uşa în urma ei. E-mailurile ei puteau aştepta cât timp mai asculta o dată telefoanele Aglăi; de data asta, doar pe cele care ar fi putut implica delicte de natură financiară.

Apelul pe care o pusese Finnur să-l asculte fusese cu siguranţă cel mai interesant. Fişierul audio purta data când fusese făcut, însă era greu de precizat dacă era vorba despre data înregistrării sau data la care fişierul fusese copiat de pe un computer pe altul. Era 16 aprilie. María trecu peste două înregistrări pe care acum le ştia aproape pe dinafară, dat fiind că le ascultase cu o noapte înainte, şi se concentră asupra celei mai interesante dintre toate, cea în care recunoştea glasul de la celălalt capăt al firului. Glasul care îi aparţinea fostului director-executiv de bancă Jóhann, personaj central în ancheta Procurorului Special. Nu exista nicio urmă de îndoială că, la momentul în care fusese făcută înregistrarea, Jóhann fusese beat.

„Ai făcut o treabă fantastică”, zise el, apoi îl auzi dând pe gât alt pahar. „Însă fireşte că eu şi Adam ne facem griji din cauză că lucrurile ar putea s-o ia razna.”

„Voi, băieţi, nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta”, replică scurt Agla.

În mod clar era nervoasă. Maríei îi era cunoscut tonul plat, vexat, cu o notă de sarcasm nu foarte bine ascuns. Era exact tonul pe care Agla îl folosise pe parcursul tuturor interogatoriilor conduse de María în legătură cu manipularea pieţei.

„Va trebui să fii atentă la Ingimar”, adăugă Jóhann scoţând un geamăt. „Foarte atentă.”

„Ştiu şi eu foarte bine”, rosti Agla la fel de sec, dar cu

nerăbdare în voce de această dată.

„E mult mai periculos decât îţi poţi închipui…”, continuă Jóhann, şi era evident că o spunea din proprie experienţă.

Însă Agla i-o reteză scurt:

„Nu-i nevoie să-mi spui”, rosti ea ferm. „Putem discuta mai târziu despre asta.”

Apoi se auzi un clic şi înregistrarea se încheie. María îşi dorea ca Agla să-l fi lăsat să continue cu lălăiala lui, pentru a putea afla mai multe despre acest Ingimar. Poate că i-ar fi oferit astfel un indiciu în privinţa bărbatului pe care Agla şi Jóhann îl considerau atât de primejdios.

Răspunsul veni mai devreme decât ar fi putut spera. Se auzi o bătaie în uşă şi un curier îi întinse un plic maro, pe care scria, clar, „Confidenţial”. Semnă de primire, apoi rupse repede plicul.

Înăuntru se afla desfăşurătorul apelurilor Aglăi. Însă în ultima lună erau bizar de rare. Oare să fi avut un alt telefon? Sau pur şi simplu nu lua legătura cu prea mulţi oameni? María evidenţie cu galben numărul pe care Agla îl apela cel mai des. Era un număr neînregistrat şi, comparându-l cu datele din înregistrări, îşi dădu seama că acest număr îi aparţinea iubitei ei, Sonja, pe care se părea că Agla o suna cel mai des atunci când era beată, judecând după înregistrările ascultate în noaptea precedentă. Mai era şi un număr din străinătate, care apărea pe listă şi pe care părea că îl apelase în mod repetat. María consultă un registru telefonic on-line şi văzu că e un număr din Luxemburg. Potrivit cărţii de telefoane a Luxemburgului, îi aparţinea cuiva pe nume Jean-Claude Berger. Recunoscu adresa – era a blocului pe care Agla îl trecuse ca domiciliu. Un lucru care pe ea o irita teribil – o locuinţă în străinătate complica mult lucrurile, aducând cu ea nenumărate formalităţi în plus în cazul de manipulare a pieţei. O altă căutare rapidă scoase la iveală faptul că Jean-Claude figura ca portar al clădirii. María evidenţie toate apelurile dintre ei.

Apoi consultă o carte de telefoane islandeză şi încercă o parte dintre numerele de pe listă, aflând astfel că le

aparţineau, toate, unor localuri fast-food care ofereau servicii de livrare la domiciliu, în afară de ultimul. Potrivit datei fişierului, aceea fusese discuţia din 10 aprilie, aceeaşi zi în care avusese loc apelul pe care îi ceruse Finnur să îl asculte. Numele atribuit numărului în cartea de telefoane on-line îi era cunoscut: Ingimar. Ingimar Magnússon.

María tresări puternic atunci când un coleg îşi îţi capul pe uşă.

— Nu vii la şedinţă? o întrebă el.

Sări în picioare. Era bine-cunoscută pentru punctualitatea ei fanatică, iar acum întârziase deja zece minute.

51.

Casa părea să răspândească acelaşi aer mohorât, în pofida exteriorului impecabil. Treptele erau măturate şi pe uşa de la intrare fusese aplicat de curând un strat nou de ulei, astfel încât mirosul lemnului de esenţă tare plutea pe strada din liniştitul şi elegantul cartier londonez, unde toate casele erau locuite de cetăţeni bogaţi şi privilegiaţi.

Sonja rămase câteva secunde la baza scărilor, înainte de-a izbuti să-şi adune curajul să ciocăne. Avea amintiri înfiorătoare cu această casă. Simţea că locul era atât de impregnat de groază şi de durere, încât practic putea auzi ecoul ţipetelor scoase de victimele persoanei care locuia aici, domnul José… şi al oribilei creaturi care îi era animal de companie.

Nu exista persoană de care Sonja să se teamă mai mult pe lumea asta şi, cu toate că încercă să-şi menţină în frâu emoţiile, amintirea cu el era atât de vie, încât nu avea încotro decât să fie îngrozită. Simţi cum pe picioare i se face pielea de găină când uşa grea se deschise scârţâind. Faptul că era lăsată să scârţâie aşa pesemne că era un gest deliberat – o măsură în plus de-a băga spaima în musafiri. În rest, toată casa era extrem de bine îngrijită şi n-ar fi fost nicio problemă pentru locatari să folosească

două-trei picături de ulei ca să elimine zgomotul.

— Tu trebuie să fii Sonja, rosti un glas feminin cald, cu accent mexican. Bine ai venit!

Sonja o urmă pe femeie şi, fără să vrea, rămase captivată de spatele acesteia. Purta o rochie mulată şi şoldurile i se roteau seducător în timp ce păşea. Părul negru, lucios, îi atârna până aproape de mijlocul spinării, iar în jurul ei plutea un nor de parfum.

— De bună seamă că l-ai cunoscut pe soţul meu, domnul José, zise femeia, întorcându-se spre ea şi făcând semn către indianul masiv, care era îmbrăcat la fel ca la ultima vizită a Sonjei aici – în tricou şi pantaloni scurţi – şi care transpira prin toţi porii, cu toate că temperatura era mai acceptabilă decât data trecută.

Bărbatul porni direct spre Sonja şi depuse două săruturi apăsate pe obrajii ei, trăgând-o atât de strâns în braţe, încât fu sigură că hainele aveau să-i rămână ude de la sudoarea lui.

— E foarte afectuos, zise femeia cu un surâs, întinzând şi ea o mână. Eu sunt Nati. *Mucho gusto*[5]*!*

— *Mucho gusto!* mormăi şi Sonja drept răspuns, conştientă că glasul îi era cu o octavă mai sus decât de obicei.

Spaima părea să-i fi întins la maximum corzile vocale. Însă era uşurată că se afla şi o femeie aici. Ideea ei poate că nu avea cine ştie ce sens, însă simţea că prezenţa unei femei ar fi redus şansele să i se întâmple ceva rău.

— E gata cina, anunţă domnul José, spre marea surprindere a Sonjei.

Ultima masă de care avusese parte aici se sfârşise printr-o baie de sânge, aşa că spera ca, de data asta, să izbutească să ia marfa şi să se care cât mai repede.

Cei doi trecură de-o parte şi de alta a ei şi merseră împreună în salonul unde se servea masa, care acum era decorat cu mai mult bun-gust decât data trecută. Un covor spaniol împletit ocupa centrul podelei, în colţuri se aflau câteva canapele confortabile şi masa din centru era

[5] *Îmi pare bine,* în lb. sp., în orig. *(n. trad.).*

acoperită cu servicii de argint şi de porţelan. Domnul José ocupă un loc în capul mesei, în timp ce Nati trase un scaun pentru Sonja şi îl împinse sub ea când se aşeză. Apoi îşi ocupă şi ea locul în celălalt capăt al mesei şi sună dintr-un clopoţel de argint. Clinchetul acestuia încă mai răsuna în încăpere când îşi făcu apariţia servitorul cu ten palid pe care Sonja îl văzuse data trecută, purtând o tavă cu trei castroane cu supă.

În timp ce bărbatul aşeza castroanele pe masă, Sonja auzi un mârâit profund, ameninţător, venind de undeva din adâncurile casei. Simţi îngrozită cum stomacul i se strânge într-un nod. Zgomotul nu se asemăna cu nimic altceva de pe lumea asta – nici şuierat, nici lătrat, ci durerea neîndurătoare emisă de gura unui animal înfometat, închis în cuşcă.

Tigrul era încă aici.

— Lucrurile n-au mers prea bine în Islanda, zise domnul José, sorbind zgomotos din lingura cu supă, dar tot nu suficient de zgomotos ca să acopere un alt mârâit al tigrului. Întâi ai dispărut tu, apoi cei de la vamă au prins pe cineva. Asta în afară de problema cu avocatul, Thorgeir.

Sonja simţi cum i se scurge sudoarea pe spate. Acum era sigură că urma să fie pedepsită pentru că fugise. Nedorit, un gând îi trecu prin minte – prefera să piardă o mână sau un picior în gura tigrului? Era alegerea pe care fusese nevoit să o facă prostul de Amadou, cel care se răzvrătise aiurea, cu ocazia ultimei ei cine luate aici. Se întrebă dacă să-şi ceară iertare sau să încerce să-i explice, să găsească o scuză şi s-o exprime prin cuvinte care să ajungă în vreun fel la inima acestui individ.

— Am fugit ca să scap de Adam, rosti ea.

Faptul că alesese direct adevărul o luă chiar şi pe ea prin surprindere.

— Mă trata foarte rău. Avem un băieţel, după cum bine ştii, iar el refuză să mă lase să-l văd. Aşa că l-am luat pe băiat şi am fugit. La fel ar face orice mamă.

— La fel ar face orice mamă, repetă Nati, încuviinţând din cap cu compasiune şi aruncându-i soţului ei o privire

serioasă.

— Mmm!

Domnul José ridică spre gură castronul cu supă şi sorbi ce mai rămăsese în el. Apoi extrase un pachet de ţigări din buzunar, scoase una şi o roti între degete ca să răsfire un pic tutunul dinăuntru. Pescui o punguliţă din buzunarul de la tricou, apoi turnă cu atenţie în tubul de hârtie al ţigării, după care îndesă la loc nişte tutun şi şi-o aprinse. Ţigara se consumă după doar câteva fumuri, iar după ce-şi recăpătă suflul, bărbatul păru mult mai binedispus.

— O să stau de vorbă cu Adam, zise el. Nu e corect când un bărbat refuză să lase o mamă să-şi vadă copilul.

— Nu e corect ca un bărbat să facă asta, se arătă de acord şi Nati.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, zise Sonja.

— Vrei să ai băieţelul mai mult timp cu tine? întrebă domnul José.

— Categoric! răspunse Sonja fără nicio ezitare. Mi-a plăcea să-l am cu mine *tot* timpul. Ar putea merge la tatăl lui când călătoresc eu.

— Nicio problemă, zise domnul José, întinzând o mână într-o parte, într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de trupul lui.

Sonja se uita la el fără să înţeleagă, până ce Nati tuşi, apoi îi făcu semn cu capul, ţuguindu-şi buzele şi făcând-o pe Sonja să priceapă că trebuia să-i pupe mâna în semn de recunoştinţă.

Se ridică iute de pe scaun, se lăsă în genunchi în faţa domnului José şi-i sărută mâna întinsă. Îi era sincer recunoscătoare. Dacă asta era tot ce trebuia să facă pentru a-şi recăpăta fiul, atunci şi-ar fi petrecut bucuroasă toată ziua în genunchi în faţa lui, acoperindu-i mâna transpirată cu o mie de pupături.

— În schimb, va trebui să faci şi tu ceva pentru mine, adăugă el în vreme ce-şi retrăgea mâna.

Era de la sine înţeles. Într-o astfel de afacere, cu siguranţă că să pupi mâna cuiva era o plată mult prea mică pentru recuperarea unui copil. Şi, probabil, insuficientă

pentru a scăpa de fălcile tigrului.

— Orice, răspunse Sonja. Absolut orice.

52.

Când Agla ajunse la Grill Bar, Ingimar comandase deja meniul cu opt feluri pentru toată lumea şi se afla la bar alături de un alt bărbat, având amândoi băuturi în mâini.

— Agla, mi-ar plăcea să ţi-l prezint pe Jón! Jón, ea e Agla!

Îşi scuturară mâinile şi Agla rămase surprinsă de cât de mici puteau fi mâinile unui bărbat matur. Acesta avea o constituţie delicată, deşi părea de aceeaşi înălţime cu Ingimar, şi pe ea o ducea cu gândul la o pasăre.

— Jón este directorul financiar al fabricii de aluminiu, cum ţi-am zis mai devreme, continuă Ingimar. Şi mi s-a părut important să faceţi cunoştinţă, dat fiind că e esenţial să clădim legături personale, să stabilim o relaţie de încredere.

Jón încuviinţă din cap, iar Agla zâmbi amabil. Apoi surprinse privirea ospătarului şi-i ceru un pahar cu vin alb. Prefera să le rămână fidelă strugurilor în această seară şi să se ţină departe de bere şi de chestiile mai tari, ca să nu se îmbete.

— Agla e o expertă de primă mână în domeniul ei, zise Ingimar, dându-i lui Jón un ghiont cu cotul şi făcându-i maliţios cu ochiul Aglăi. Există finanţişti cu care am colaborat şi care sunt în stare să-şi întreţină permanent egourile mult prea umflate, oameni care nu pot rezista tentaţiei de a-şi trăi viaţa la maximum, însă după marea criză financiară, să te răsfeţi într-un asemenea mod atrage în mod sigur probleme. Iar Agla e genul competitiv. Persoanele competitive n-au nevoie să-şi hrănească egourile. Trebuie doar să câştige.

— Ăsta-i genul de oameni în care nu poţi avea încredere, completă Jón, ridicându-şi paharul cu mâna lui delicată.

Agla îşi ridică şi ea paharul şi bău nişte vin. Rămaseră toţi trei tăcuţi cât ospătarul merse în spatele barului ca să

ia ceva.

— Când Ingimar a sugerat să adoptăm această strategie, recunosc că am avut ceva îndoieli, continuă Jón când dispăru riscul să tragă cineva cu urechea la ei. Însă când au început să sosească hârtiile, mi-am dat seama că fuseseră întocmite cu o asemenea măiestrie, încât erau pur şi simplu beton. E o adevărată dovadă de geniu să treci totul prin acest fond speculativ internaţional. Cum Dumnezeu ai convins un fond atât de mare precum Creek să se ocupe de asta? întrebă el cu o scânteie de încântare în privire.

— N-a fost ieftin, răspunse Agla. Absolut deloc.

— Cred şi eu, zise Ingimar, iar Jón dădu din cap în semn că înţelege perfect.

— De aceea s-au investit sume atât de mari în manevră. Fiecare fond care se ocupă de o asemenea datorie percepe o taxă.

Se hotărî să nu-l pună şi pe el la curent cu faptul că majoritatea firmelor şi a fondurilor prin care era filtrată datoria îi aparţineau ei.

— Desigur, desigur, murmură Ingimar cu glas coborât, apoi îşi drese glasul şi Agla înţelese că acum el urma să mute discuţia la chestiuni mult mai importante.

Doar pentru asta şi avea loc această întâlnire: pentru datoria cea mare.

53.

— Habar n-ai cum sunt oamenii ăştia! se răstise Adam, cu glasul extrem de piţigăiat de panică şi umblând încolo şi-ncoace prin sala de şedinţe.

O pată bleumarin de sudoare se întindea pe spatele cămăşii sale bleu precum o lună aflată în creştere. Scena se întâmpla cu şase luni înainte de criza financiară şi grijile îi făceau deja de săptămâni bune să nu mai doarmă cum trebuie noaptea, astfel că atmosfera din sala de şedinţe de la ultimul etaj al băncii devenea tot mai încordată.

— Ar fi trebuit să ştim şi noi de la bun început în ce ne bagi, şuierase Jóhann, lăsând să cadă o pastilă pentru stomac într-un pahar cu apă, unde începuse să sfârâie şi să scoată o mică furtună de bule.

— Şi voi doi v-aţi arătat tare nerăbdători să le luaţi banii, zisese Adam, iar atât Agla, cât şi Jóhann ştiau că are dreptate.

Primiseră cu braţele deschise noii clienţi pe care îi prezentase el. Chiar dacă habar n-aveau cine sunt, de fapt, aceşti clienţi, ar fi trebuit să-şi dea seama că sumele acelea de bani n-ar fi avut cum să provină din surse legale.

— Corect, spusese Agla. Am fost cu toţii tare bucuroşi să luăm banii pe care să-i folosim aşa cum credeam de cuviinţă, şi e numai vina noastră dacă a ieşit un dezastru.

— O recesiune globală nu e tocmai vina noastră, murmurase Jóhann, sorbind lichidul alb din pahar. E greu să te descurci cu linii de credit care se închid pur şi simplu.

— Cu toţii am supraevaluat cât anume va influenţa acest aflux de bani preţul acţiunilor băncii. Dacă previziunile noastre s-ar fi dovedit corecte, atunci ar fi reprezentat o soluţie perfectă din toate punctele de vedere, completase Agla.

Uneori îi plăcea să gândească cu voce tare, iar când erau doar ei trei, ceilalţi o ascultau.

— Dar pur şi simplu au fost prea mulţi factori care au contribuit la creşterea acestuia, adăugase ea. Pe de altă parte, dacă strategia, ca întreg, ar fi fost mai amplă, atunci ar fi funcţionat cum trebuie, am fi vândut la preţ maxim, am fi returnat împrumutul şi am fi păstrat şi pentru noi o porţie zdravănă.

Jóhann îşi lăsase paharul deoparte şi rămăsese privind fix în depărtarea din faţa lui.

— Dacă zici tu, spusese el. Dacă zici tu.

Adam continua să umble dintr-un colţ în celălalt al sălii de şedinţe, în timp ce atenţia Aglăi rămânea concentrată la chipul lui Jóhann: vedea bine, după expresia lui, că pune ceva la cale.

— Dacă adoptăm iar aceeaşi strategie, însă la o scală de zece ori mai mare, atunci suntem în siguranţă, zisese el, iar Aglăi îi tresăltase inima în piept de nerăbdare.

— Da, zisese şi ea, înţelegând din prima.

— Ce? întrebase Adam şi, fără să mai aştepte niciun răspuns, se lansase în acelaşi discurs cu care începuse acea şedinţă: Dacă tu chiar crezi că ştii o cale de scăpare, atunci ar fi bine să fie rapidă, pentru că mie, unul, nu-mi place să fiu stâlcit în bătaie. Voi doi nu-i cunoaşteţi pe tipii ăştia cărora le datorăm bani, însă eu da!

— Dacă aranjăm un împrumut şi trimitem banii pe aceeaşi rută – prin Tortola[6], Insulele Cayman şi Elveţia, zisese Agla, exprimând în cuvinte gândurile lui Jóhann, astfel încât să priceapă şi Adam, în pofida agitaţiei de care era stăpânit, atunci va funcţiona. Cu condiţia ca suma să fie atât de mare, încât să fie suficientă să ridice preţul acţiunilor băncii când se va reveni la normal.

— Cunosc pe cineva care are muşchii de zece ori mai mari şi care ar putea fi convins să o facă, intervenise Jóhann.

Iar cu asta, Adam se aşezase în sfârşit jos, apoi în cameră se aşternuse un moment de tăcere, în timp ce ei începeau să înţeleagă anvergura a ceea ce urmau să facă.

Aşa îl cunoscuse Agla pe Ingimar, şi aşa prinsese viaţă şi marea datorie.

54.

Sonja aşteptă în tăcere cât timp domnul José îşi pregăti o nouă ţigară cu cocaină. Nati era în mod evident obişnuită cu acest comportament al lui, aşa că era cel mai bine să-i urmeze şi ea exemplul şi să aştepte răbdătoare.

— Nu e bine când se închid rutele, rosti domnul José după ce pufăi niţel din ţigară şi-şi recăpătă suflul după

[6] Tortola: cea mai mare și mai populată dintre Insulele Virgine Britanice, un grup de insule care face parte din Arhipelagul Insulelor Virgine. Are o suprafață de 55,7 km^2 și o populație totală de 23.908 de locuitori, dintre aceștia 9.400 fiind în Road Town *(n. trad.).*

violentul acces de tuse care urmă după asta. Deranjează echilibrul tuturor lucrurilor şi mie nu-mi place deloc.

— Te referi la Groenlanda, bolborosi ea, dându-şi imediat seama că teama pusese complet stăpânire pe ea.

În mod normal îşi păstra calmul în condiţii de stres, însă, cumva, faptul că stătea la masa domnului José îi răpise obişnuitele măsuri de precauţie pe care şi le lua de fiecare dată.

Sonja voia să-şi muşte limba, însă era prea târziu. Domnul José miji ochii şi rămase fixând-o cu o mină enigmatică imposibil de interpretat.

— *Muy bien,* zise Nati. Eşti isteaţă. E isteaţă, *mi amor*[7].

— Poate prea isteaţă, spuse domnul José, ridicându-se în picioare. Poate mult, mult prea isteaţă. De unde ştii despre Groenlanda?

— Pot merge eu în Groenlanda, adăugă Sonja cu iuţeală, compensând pentru greşeala comisă şi încercând să ofere impresia că e pregătită să muncească, trăgând nădejde că nu o vor privi ca pe un soi de ameninţare.

Domnul José se apropie alene de Sonja până ce rămase exact în spatele ei. Sonja rămase ca înţepenită, cu inima bubuindu-i în piept. Se pregătea să explice de unde ştia de Groenlanda, când, dintr-odată, simţi mâinile domnului José în jurul gâtului, strângând.

În faţa ochilor i se aşternu un întuneric adânc şi simţi cum un val de ameţeală îi străbate corpul. O auzi pe Nati murmurând ceva şi pe tigru mârâind în depărtare, apoi nimic, ci doar liniştea care se prelungi până ce el slăbi strânsoarea şi ea putu auzi din nou ceva.

— Sper că înţelegi că Groenlanda e mina noastră de aur! rosti el lent, rămânând tot în spatele ei.

Sonja nu mai era în stare să zică nimic, glasul parcă o părăsise cu totul, aşa că nu făcu decât să încuviinţeze viguros din cap.

— Problemele întâmpinate cu livrarea mărfii în America sunt pur şi simplu incredibile, iar costurile sunt

[7] *Foarte bine,* respectiv, *iubirea mea,* în limba spaniolă., în original *(n. trad.).*

astronomice. Există tipi care construiesc submarine ca să mişte cocaina de colo-colo, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nici măcar asta nu e deajuns, pentru că fiecare a doua navă e prinsă.

Acum se înfuriase şi străbătea încăperea în lung şi-n lat în timp ce vorbea.

— Prin urmare, Nati, Dumnezeu s-o binecuvânteze, odorul meu, mama copiilor mei, a avut ideea să încercăm cu livrări mici şi regulate – pe ruta europeană obişnuită, şi apoi de la nord la sud, prin Groenlanda.

Se opri lângă Nati şi îi sărută creştetul capului.

— Ocolim jumătate de lume, râse Nati. Dar merită… chiar merită.

— Iar bonusul e că, dacă e prins cineva, se pierde doar o cantitate mică de marfă, nu cele cinci sute de kilograme pe care le poate căra un submarin – adică ce s-a mai întâmplat de câteva ori.

Domnul José izbucni în râs şi Nati zâmbi şi ea odată cu el.

Sonja încuviinţa întruna din cap, deşi nu prea avea impresia că acele cantităţi pe care le căra ea sunt chiar mici. Însă voia să arate foarte clar că înţelege şi că e de acord cu tot ce spuneau ei. Mintea îi era încă învăluită în ceaţă şi, dintr-un oarecare motiv, în faţa ochilor îi apăru o imagine cu Tómas nou-născut, stând cuminte în pătuţul lui de la maternitate.

Domnul José o bătu pe spate, făcând-o să tresară şi să înceapă să plângă uşor. El nu păru să observe şi ieşi din cameră.

— *Ay, linda, que te pasa*[8]*?* zise Nati cu blândeţe şi-şi lăsă o mână pe umărul ei. Trebuie să te lăsăm să faci un duş, scumpa. Hai cu mine!

O trase pe Sonja de mână. Ea încercă să se ridice, însă picioarele refuzară să o asculte, dat fiind că încă era moale de groază, atât de moale, de fapt, încât mintea ei nici măcar nu izbutise să o ajute să înţeleagă umilinţa de a se fi scăpat pe ea.

[8] *O, drăguța, ce s-a întâmplat?* în limba spaniolă, în original *(n. trad.).*

55.

În timpul mesei cu opt feluri de mâncare de la Grill Bar ajunseră şi în punctul în care, cu ajutorul consistent al lui Ingimar, trebuiau să găsească un consens cu privire la cum să şteargă măcar o bucată însemnată a marii datorii.

Jón ciugulea ca o pasăre din mâncare, un indiciu al motivului pentru care fizicul lui nu era ceva mai robust. Aborda fiecare fel de mâncare care îi era pus în faţă împărţindu-l în două, apoi mâncând doar o jumătate. Tânărul ospătar stagiar care debarasa masa părea atât de îngrijorat, încât Agla se simţea tentată să-l complimenteze pentru mâncare.

— În contextul acestui proiect important la care Agla lucrează în favoarea noastră, mi se pare rezonabil să întreb care va fi rezultatul final pentru ea şi pentru colegii ei, zise Ingimar, ştergându-se discret la gură cu un şerveţel şi lăsându-l apoi să îi cadă în poală.

Îşi terminase friptura şi adunase ultimele resturi de sos cu ce-i mai rămăsese din pâine, astfel încât farfuria îi era, practic, curată. Privirea îi fugi cu iuţeală la farfuria lui Jon, unde jumătate de friptură zăcea neatinsă.

— Vom vedea în trimestrul următor care va fi efectul general, răspunse Jón. Până acum nu am primit decât o factură, iar următoarea factură privind împrumutul va sosi în septembrie…

— August, îl corectă Agla. Şi n-ar trebui să fie o problemă să schiţaţi o previziune precisă… cu privire la ce vă va oferi în schimb această înţelegere. Suma primită înapoi pentru împrumut nu va reprezenta decât profit pur, care poate părăsi ţara şi se duce direct către firma-mamă, fără să trebuiască să vă mai preocupe îngrădirile aplicate valutei.

— În plus, e o sumă atât de mare încât e suficientă să ne ofere posibilitatea să fim scutiţi de taxe însemnate, astfel încât beneficiul e semnificativ mai mare decât am prezis noi, adăugă Ingimar.

— Prin urmare, fabrica de aluminiu nu ar trebui să

plătească vreo taxă cel puţin în următorii trei ani, concluzionă Agla, care aruncase o privire la raportul trimestrial al fabricii şi făcuse nişte calcule în minte.

Lucru pe care îl putea face oricine. Şovăiala lui Jon nu era provocată de nesiguranţă. Mai exista ceva care-l reţinea.

— Îmi imaginez că tu şi oamenii tăi aşteptaţi o ştergere a datoriei, zise Jón, fără să întâlnească privirea Aglăi, ci fixând masa şi porţia doar pe jumătate mâncată.

Agla nu-i răspunse, întrucât, după părerea ei, nici nu merita un răspuns. Normal că aşteptau o ştergere a datoriei. Că doar nici ea nu făcuse toate astea de pomană.

— Un împrumut poate dispărea la fel de uşor pe cât poate apărea, zise Ingimar. Nu-i nimic complicat în această privinţă.

— Vorbim aici de zeci de miliarde, zise Jón, accentuând cuvântul „miliarde”, ca şi cum acesta, simbolizând atâtea zerouri, ar fi trebuit tratat cu ceva mai mult respect.

Agla oftă neauzit. Îi cunoştea bine pe bărbaţii de tipul lui, bărbaţi care foloseau banii ca unealtă de mânuit puterea, intermediari care să agăţau cu ghearele de orice fărâmă de putere. Însă pe ea nu o speriau zerourile. Din punctul ei de vedere, puteau fi trei, şase sau şase sute. Şi nici astfel de bărbaţi nu o speriau.

— Ştim cu toţii că aceşti bani nu apar niciodată în cifrele oficiale ale firmei, acesta fiind motivul pentru care îi putem împrumuta chiar mâine, zise ea, surprinzându-i privirea lui Jon şi zâmbind, căci o mulţumea faptul că putea forţa ea prima. Aşa că n-ar trebui să fie o problemă să o faceţi să dispară din pix.

— Păi, poate în nişte ani… începu Jón, însă Agla i-o tăie scurt:

— Nu! spuse ea ferm. Trebuie să dispară dintr-odată. Acum.

Era momentul unei ameninţări:

— Altminteri chiar nu văd sensul pentru care să puteţi muta zeci de miliarde din ţară în fiecare an dacă eu, personal, rămân tot înglodată în datorii.

Accentuă şi ea cuvântul „miliarde”, mai mult ca să se amuze decât ca să-l atace, iar el păru stânjenit. Ingimar rămăsese tăcut, sporind tensiunea, iar ochii i se tot mişcau de la Jón la Agla şi înapoi, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis.

— Hmm! făcu Jon, ridicându-şi furculiţa şi începând să-şi împingă prin farfurie bucata de friptură pe jumătate mâncată, scoţând alt „hmm!”, lăsând furculiţa la loc şi făcându-i semn ospătarului. Am dori şi desert.

Ospătarul dădu aprobator din cap, le adună farfuriile şi dispăru.

— Ar fi convenabil, reluă Jón, lăsându-se pe spate în scaun, dacă o mică firmă pe care o am în Elveţia s-ar putea ocupa de ştergerea datoriei. Contra unei taxe, fireşte.

— Normal, zise Ingimar, cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Fireşte, adăugă şi Agla.

Câştigase. Simţi valul de entuziasm care venea odată cu victoria. Ingimar avusese dreptate când îi spusese că ea e cineva care are nevoie de competiţie. Pe de altă parte, însă, acest păsăroi, Jón, era pur şi simplu lacom.

56.

Când Sonja îşi veni iar în fire, se trezi că Nati o vârâse sub duş şi că acum stătea ghemuită lângă ea, scăldându-i partea inferioară a trupului cu apă caldă.

— Mersi, o s-o fac eu singură! spuse ea, luând para duşului din mâna ei.

Nu exista nicio perdea care să-i ascundă goliciunea, însă se vedea totuşi un prosop într-un cârlig de lângă duş, pe care îl luă mai apoi şi cu care se înfăşură folosind doar o mână, în timp ce cu cealaltă oprea apa.

— Îmi pare extrem de rău! zise ea apoi, iar Nati dădu nepăsătoare din mână, ca şi cum nu era deloc neobişnuit ca musafirii să se scape pe ei în sufrageria sa.

— Poate fi îngrozitor de aspru, zise ea. E un monstru.

Neştiind cum să reacţioneze la asta, Sonja nu îndrăzni să se arate de acord cu femeia, deşi era pe deplin convinsă

că domnul José chiar era un monstru. Rămase pe loc, jenată, înfăşurată în prosop în faţa acestei femei ciudate care o cărase până aici, neajutorată şi aproape inconştientă, o vârâse sub duş, o dezbrăcase şi o spălase ca pe un copil mic.

— Credeam că o să mă omoare, şopti ea.

Nati ridică privirea şi ochii li se întâlniră în ceea ce Sonja alese să interpreteze ca fiind înţelegere reciprocă.

— O să-ţi împrumut nişte haine, adăugă iute Nati, apoi se făcu nevăzută.

Sonja se înfăşură şi mai strâns cu prosopul şi o urmă afară din baie, intrând într-o cameră ce părea un dormitor de oaspeţi. Încă-i mai tremurau picioarele şi izbuti să-şi găsească echilibrul proptindu-şi o mână în perete. Nu mai fusese niciodată atât de îngrozită. Chiar crezuse că domnul José avea s-o omoare.

În timp ce stătea în taxiul care o ducea înapoi la hotel, tot ce avea legătură cu această călătorie părea să fi căpătat o tentă ireală. Era ca un coşmar prelungit, mintea jucându-i feste, stresul şi frica amestecându-se şi transformându-se într-o halucinaţie absurdă. Însă colanţii albaştri strălucitori pe care i-i împrumutase Nati şi usturimea din gât când înghiţea erau cât se poate de reale.

Încercă să-şi abată gândurile la altceva, să privească spre viitor şi să se concentreze la ce avea de făcut mai departe. Stătea cu o geantă în braţe, cu cinci kilograme pe care acum trebuia să le ambaleze şi să le ia cu ea în Islanda, iar de acolo în Groenlanda, dacă lucrurile decurgeau aşa cum credea ea.

Încă se simţea nesigură pe picioare când intră în hotel, iar gura îi era plină de salivă, pentru că era prea dureros să înghită. Holul de la intrare era liniştit – doar un grup de femei ce stăteau pe fotolii, cu câte o porţie de desert în faţă, şi trei bărbaţi în costume, cu pahare de bere în mâini, care se uitau la ştirile de la televizor. Sonjei îi luă o vreme să-şi dea seama că imaginile erau de acasă. Preţ de o clipă

îi trecu prin minte că era vorba despre o ştire veche, până când îşi dădu seama că era ceva ce urma să-i dea toate planurile peste cap. Textul de pe burtiera de sub imaginile cu o coloană de fum enormă, care se ridica spre ceruri precum o ciupercă uriaşă, spunea: *Vulcanul islandez a erupt.*

57.

— Ce-i aşa special la individul ăsta? întrebă Atli Thór pentru a doua oară.

Privirea lui Bragi era aţintită la ecranul pe care era sigur că găsise persoana potrivită, bărbatul al cărui nume se aflase pe hârtia de la Sonja: Illugi Ævarsson. Căutase numele pe Google, îl găsise pe Facebook şi apoi se chinuise să-i scormonească prin poze. Potrivit listei cu pasageri, acesta sosea de la Glasgow şi era unul dintre puţinii bărbaţi care călătoreau singuri. Normal că individul îi atrăsese atenţia lui Bragi. Era îmbrăcat cu un costum gri-deschis, cu o cămaşă descheiată la gât, şi trăgea după el o valiză specială pentru calculatoare, masivă, pe role, prin holul terminalului.

— N-ar trebui să terminăm şi noi şi s-o ştergem acasă? zise Atli Thór, bătându-l pe Bragi pe spate.

Era într-o dispoziţie bună, întrucât erupţia vulcanului făcuse să se închidă aeroportul şi acesta era ultimul zbor de după-amiază. Zborurile de seară fuseseră întoarse din drum, aşa că nu le mai rămăsese de făcut decât să trimită personalul acasă. Nu se supăra nimeni la gândul unui weekend liber venit pe neaşteptate.

— Stai o clipă, ceru Bragi şi se zgâi mai atent la chipul bărbatului de pe ecran.

Nu se pricepea să recunoască feţele oamenilor, însă cu siguranţă părea să fie individul pe care-l căutau.

— Ce mai e? întrebă Atli Thór pe un ton scăzut, în care acum se simţea şi încordare. Piele de găină? Al şaselea simţ?

— E ceva la el, răspunse Bragi, care era sigur că

nimerise pe cine trebuie.

— Îl verificăm acum, decise Atli Thór şi dispăru instantaneu în direcţia sălii de sosiri.

Bragi porni după el, simţind cum i se înrăutăţeşte durerea de genunchi.

Chiar dacă Atli Thór golise cu totul valiza bărbatului în camera de percheziţii, valiza însăşi rămânea suspect de grea. O luă cu el în camera de-alături, pentru a fi scanată. Conform regulilor, trebuia să se găsească indicii de natură organică înainte ca trollerul să poată fi tăiat.

Cât timp Atli Thór lipsi din cameră, Bragi rămase tăcut şi-l măsură pe bărbat cu privirea din cap până-n picioare. Părul brunet îi era tuns scurt şi începea să-i încărunţească la tâmple. Era bărbierit proaspăt, hainele îi erau de calitate superioară şi chiar şi pantofii îi erau lustruiţi. Era un bărbat arătos şi, cumva, nu remarcai nimic ieşit din comun la el. Nu părea deloc neliniştit, ci doar nerăbdător. Doar stătea acolo, îl urmărea pe Bragi şi aştepta.

Bragi pipăi în buzunar şi scoase hârtia de la Sonja. Citi şi cel de-al doilea nume: Thorsteinn Thorsteinsson. Împături hârtia şi o vârî la loc în buzunar.

— Thorsteinn Thorsteinsson, zise el, uitându-se atent la bărbat. Acesta-i avocatul pe care vrei să-l suni?

Bărbatul pufni surprins.

— Nu. Cine ţi-a zis asta?

— Nu asta ai zis?

— Poftim? Eu n-am zis nimic. Tu eşti cel care l-a pomenit pe acest Thorsteinn…

— …Thorsteinsson.

— Eu n-am zis nimic despre niciun avocat, mârâi bărbatul, pe chipul căruia se ivise deja o expresie furioasă.

Se ridică şi-şi scoase sacoul, iar Bragi concluzionă în sinea lui că pesemne bărbatul începuse să transpire.

— Deci te-ai hotărât să nu ceri un avocat?

Bragi rămânea nemişcat şi încerca să afişeze o mină neutră în timp ce-l urmărea pe bărbat.

— N-am cerut niciun nenorocit de avocat, răspunse bărbatul, care apoi îşi încrucişă braţele la piept şi-şi feri privirea, concentrându-se la peretele de lângă Bragi.

Atli Thór se întoarse cu servieta. Pe chip i se citea acum o expresie comică, de uluială.

— Se pare că există o cantitate impresionantă de material organic în geantă, anunţă el, lăsând-o pe masă. Mă tem că va trebui s-o tăiem şi s-o deschidem.

Bragi se ridică în picioare şi scoase un briceag de la centura cu unelte.

— Tocmai mi-a zis că nu doreşte un avocat, îi spuse Bragi lui Atli Thór, şi asta era suficient.

— N-am zis că nu vreau un avocat, se burzului bărbatul. Am zis doar că nu-l vreau pe acel Thorsteinn.

— Thorsteinsson? completă Bragi. Acel Thorsteinn Thorsteinsson pe care l-ai menţionat chiar acum.

Atli Thór asculta cu atenţie schimbul acela de replici. Era perfect, căci avea să ajungă în dosarul de caz al poliţiei. În raport se va preciza, conform declaraţiei sale şi a lui Atli Thór, că bărbatul îl ceruse pe acest Thorsteinn Thorsteinsson, dar apoi se răzgândise. Când briceagul lui Bragi tăie prin căptuşeala servietei, nu mai rămase nicio îndoială că avea să urmeze un raport: un şuvoi de praf alb se scurse prin orificiu.

— Eşti fantastic! îi şopti Atli Thór lui Bragi în vreme ce-şi scotea şi el briceagul la iveală, pregătindu-se să taie cu totul peretele lateral al genţii. Absolut fantastic!

58.

Cea mai de încredere informaţie despre erupţie părea să provină de la canalul de ştiri islandez, aşa că Sonja începu să le verifice website-ul extrem de tulburată, trăgând nădejde să găsească ceva care să-i spună că erupţia nu avea să dureze mult şi că se va putea întoarce în curând acasă, ca să livreze marfa. Sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă în restaurantul hotelului, se uită la imaginile cu fermierii de pe coasta de sud-vest care se căzneau să-şi

salveze vitele – să le ducă la adăpost, departe de cenuşă – şi îşi dădu seama că e egoistă. În vreme ce compatrioţii ei se chinuiau să astupe cum puteau orice găurică din case ca să poată sta liniştiţi în ele, iar mieluşeii proaspăt fătaţi se sufocau în potopul de cenuşă, singura ei grijă era că nu se putea întoarce acasă cu cinci kilograme de cocaină. Însă pur şi simplu aşa trebuiau să meargă lucrurile. Cocaina îi oferea un mijloc de trai, la fel cum mieii le ofereau unul fermierilor – iar acum mijlocul ei de trai era ameninţat.

Să rămână în Londra în acelaşi loc cu marfa era întotdeauna primejdios, iar o cameră de hotel nu era nicidecum ideală. Cameristele urmau să intre să facă curat, iar altcineva din rândul personalului avea să intre ca să aprovizioneze minibarul. Fiecare asemenea vizită aducea cu ea riscul ca o persoană străină să simtă ceva suspect în cameră – sau să decidă, pur şi simplu, să-şi vâre nasul unde nu trebuie. Însă la fel de primejdios era şi să le mute de colo-colo. Abia începuse să ia la rând variantele, când îi sună telefonul.

— *Buenos dias,* Sonja! zise Nati.

Desigur, trebuie să fi văzut şi ei ştirile şi erau conştienţi că nu avea să mai călătorească astăzi în Islanda cu marfa.

— Bună dimineaţa! zise şi Sonja, nesigură de ce-ar putea spune ca să le mai înveselească niţel starea de spirit.

— Îmi pare rău să văd ce s-a întâmplat în Islanda, continuă Nati. Pesemne că-ţi faci griji pentru fiul tău.

Grija din vocea ei părea sinceră.

— Nu, replică Sonja. Norul de cenuşă vulcanică e în sudul Islandei, iar fiul meu locuieşte în vest. Deci n-ar trebui să fie în pericol.

Îşi simţea şi ea frivolitatea artificială din glas, prin care încerca să alunge orice presupus motiv de îngrijorare.

Normal că-şi făcea griji pentru fiul ei, însă nu din pricina vulcanului. Putea fi, într-adevăr, un inconvenient, dar nu-i ameninţa relaţia cu Tómas. Ce nu-i ieşea, în schimb, niciodată din gânduri, amintindu-i că fiul ei nu e în siguranţă, era situaţia în care se afla ea însăşi, situaţie la care contribuia şi Nati.

— Bun, bun! făcu Nati. Mă bucur să aud că nu e în pericol. Însă deocamdată tu nu ai cum să călătoreşti, aşa că ar fi cel mai bine să aduci marfa înapoi aici şi o vom păstra noi până se termină cu erupţia şi zborurile or să revină la normal.

Nu era o sugestie. Era o instrucţiune.

— Sigur, replică Sonja. O aduc imediat.

Deşi nu avea absolut nicio dorinţă să calce iar în casa celor doi, în mod indiscutabil era cel mai de bun-simţ lucru pe care-l putea face. Marfa avea să rămână în siguranţă, iar ea putea aştepta fără să aibă grija aceea pe cap. Acum doar spera ca erupţia să dureze nu mai mult de câteva zile, nu săptămâni sau chiar luni întregi.

59.

Se simţea un zumzet în aer, ca de fiecare dată când se întâmpla ceva important. Majoritatea colegilor se aflau în zona de relaxare, acolo unde era televizorul, şi discutau aprins despre erupţie, însă nu destul de tare încât să-l acopere cu totul pe prezentatorul care descria teribilele efecte pe care le avea aceasta în sudul ţării. María văzuse deja suficiente filmuleţe cu nori de cenuşă plutind prin aer şi fermieri amărâţi şi, în plus, se părea că nici vulcanul n-avea de gând să se potolească. Să încerci să prezici comportamentul acestor fenomene era complet lipsit de speranţă, deşi vulcanologii de renume ai Islandei îşi dădeau toată silinţa. Când începea să erupă un vulcan, era imposibil să-ţi dai seama cât va continua să scuipe lavă. Asta făcea ca statul acolo, cu o cană în mână, ascultându-şi colegii care-şi dădeau cu presupusul cât anume va dura, să fie un exerciţiu absolut inutil.

Îi sună telefonul.

Era Finnur, care trecu peste orice politeţuri şi intră direct în subiect:

— Ţi-ai dat cumva seama cine este acest Ingimar?

María voia să-şi muşte limba ca să se abţină să nu se răstească la el iritată.

— Am ajuns până în punctul în care mi-am dat seama că există un anumit Ingimar cu care Agla vorbea în unele înregistrări, răspunse ea. Iar dacă ştiai deja asta, de ce n-ai zis?

— Deci n-ai aflat?

— Ingimar Magnússon. Locuieşte pe Tjarnargata, am şi codul lui numeric personal, însă în afară de asta n-am avut timp să fac cercetări suplimentare în privinţa lui. După cum bine ştii, sunt băgată până-n gât într-un caz de evaziune fiscală.

— Hmm!

Glasul lui Finnur răsuna ciudat în telefon.

— Îţi promit că vei descoperi lucruri extrem de interesante despre Ingimar odată ce-ai să începi să-l cercetezi mai îndeaproape.

Apoi închise, făcând-o pe María să clatine din cap. Avea de verificat teancuri întregi de acte despre evaziune înainte să-şi poată permite să sape în trecutul lui Ingimar. Se ridică, închise uşa şi se aşeză în faţa tabelului pe care îl examina mai devreme. Privirea îi fugi în sus şi-n jos pe cifre o vreme, înainte să-şi dea seama că mintea nu-i stătea nicidecum la această treabă.

— *La naiba!* mârâi în sinea ei, apoi închise tabelul.

Finnur îi distrusese toată concentrarea, aşa că deschise Google şi introduse numele lui Ingimar.

Spre surprinderea ei, nu obţinu decât câteva rezultate. Cel mai recent era un link către un interviu dintr-un ziar dedicat în întregime casei de pe Tjarnargata. Ingimar cumpărase clădirea respectivă într-o stare avansată de degradare şi o restaurase, redându-i frumuseţea de pe vremuri. În poză se aflau el şi soţia lui slabă ca un ţâr, în faţa unei magnifice case de lemn care se înălţa maiestuos pe stradă. Era un bărbat robust, de vârstă mijlocie, cu păr grizonant şi purtând costum, însă având cămaşa descheiată la gât. María mări chipul bărbatului cât de mult îi permitea browser-ul, încercând să-şi dea seama dacă-l mai văzuse vreodată, însă nu avu cine ştie ce succes, dat fiind că imaginea devenea tot mai neclară pe măsură ce o

mărea.

Rezultatul următor nu aduse nici el cine ştie ce, pentru că aici numele lui apărea într-un document care enumera acţionarii unei firme de expediţii. Părea să fie unul dintre micii acţionari, iar asta nu era ceva important.

În cel de-al treilea link nu-l găsi deloc, în pofida faptului că-l citi de la cap la coadă, şi tocmai se pregătea să închidă pagina, când observă un nume în poza care însoţea articolul. Aceasta îl înfăţişa pe ministrul sănătăţii dând mâna cu directorul general al fabricii de aluminiu, care tocmai donase un aparat pentru radiografii Spitalului Naţional. În spatele lor se aflau bărbaţii ale căror nume erau înşirate sub poză: Húni Thór Gunnarsson, preşedintele Comisiei de Sănătate a Parlamentului, Jón Jónsson, directorul financiar al fabricii, trei doctori dintre care unul radiolog, iar în capătul cel mai îndepărtat, însuşi Ingimar Magnússon. Lui nu-i fusese atribuită nicio funcţie şi nici vreo altă informaţie, şi în mod clar nu avea ce să caute acolo, însă părea tare bucuros să felicite spitalul pentru primirea noului echipament, iar un rânjet i se lăţea pe toată faţa.

María mai încercă şi alţi termeni de căutare alături de numele lui, însă fără niciun rezultat. Cuvinte precum „spital”, „sănătate” şi „radiografie” o duseră toate la acelaşi articol, aşa că se părea că nu mai se mai putea face nicio legătură. Încercă apoi „fabrică de aluminiu” ca termen de căutare alături de numele lui Ingimar, ceea ce îi aduse două rezultate. Unul era un cont al directorului-adjunct al firmei care opera fabrica, în care Ingimar era menţionat în calitate de consultant. Al doilea era un blog al unui ciudat care se autointitula Vocea Adevărului şi care părea convins că aterizările pe Lună sunt o mare înşelătorie şi că CIA-ul plasase bombe în Turnurile Gemene. Postarea despre Ingimar era scrisă ca de un posedat, căci se sărea de la un lucru la altul, iar frazele păreau să se lungească la nesfârşit, cu doar câteva pauze între ele. Vocea Adevărului părea să aibă o grămadă de idei în cap. Nici titlul nu părea mai logic decât conţinutul:

„Consilierul media al fabricii de aluminiu – Omul care mulge Islanda.”

60.

Când Sonja se apropie de casă, văzu că uşa era pe jumătate deschisă. Merse tiptil până la trepte şi bătu uşor în lemnul dur. Luase un taxi până la grădinile din faţa Burton Court şi de acolo continuase pe jos, iar acum, deşi gâfâia din greu şi se încălzise, dintr-un motiv oarecare îşi ţinea răsuflarea. Era ceva ciudat cu locul ăsta. Stătu în cumpănă dacă să se aventureze înăuntru sau dacă să se întoarcă pur şi simplu acasă şi să o sune pe Nati ca s-o întrebe dacă poate veni ea acolo. Însă, înainte să apuce să ajungă la o concluzie, Nati îşi făcu apariţia în uşă şi Sonja îşi dădu seama că ceva era foarte în neregulă. Rimelul îi cursese în jos pe obraji, părul îi era în neorânduială şi privirea plină de spaimă.

— Hai înăuntru! şopti femeia.

În glas i se simţea şocul şi o prinse pe Sonja de încheietură ca să o tragă în casă, după care închise uşa cu grijă.

— Am deschis uşa ca să nu trebuiască să suni la sonerie, o informă ea. Nu ştiu sigur dacă se mai află vreun servitor în casă.

O conduse pe Sonja pe hol şi apoi în sufragerie, unde avu iar grijă să închidă uşor uşa în urma lor. La fel ca întreaga casă, încăperea era supraîncălzită. Camera era mobilată cu zgârcenie, cu două fotolii de piele imense şi o canapea extrem de umflată, în care părea tare inconfortabil să stai, dar pe care puteai adormi foarte uşor în faţa televizorului, noaptea târziu.

— Ce-o să mă fac? şopti Nati, mergând în vârful picioarelor pe podea şi arătându-i ceva aflat în spatele canapelei.

Instinctul o îndemnă pe Sonja să fugă cât mai repede din această casă care aducea ghinion. Indiferent ce se afla după canapea, trebuia să fie ceva de rău. Însă teama din

ochii lui Nati era atât de mare, încât pur şi simplu n-o putea abandona, chiar dacă, în timp ce se apropia de canapea, avea senzaţia că o să regrete pentru totdeauna faptul că nu-şi luase imediat picioarele la spinare.

Se apropie şi mai mult, aplecându-se apoi şi aruncând o privire spre capătul canapelei. După care sări în spate înapoi când văzu ce-o aştepta acolo.

Domnul José zăcea într-o baltă de sânge.

Sonja îşi adună curajul şi se uită încă o dată, iar când văzu că bărbatul zăcea nemişcat în acelaşi loc, se apropie şi mai mult şi cercetă cu atenţie scena care i se aşternea în faţa ochilor. Nu mai era nevoie să pipăie după puls sau să verifice dacă bărbatul mai respiră ca să-şi dea seama că e mort. Ochii îi priveau goi în tavan şi sângele care băltea în jurul lui se coagula deja pe margini. Un cuţit de bucătărie îi era implântat în piept până la mâner.

— Aşa l-am găsit, o anunţă Nati. Şi n-am putut chema poliţia. Nu pot să las poliţiştii să-şi vâre nasul peste tot pe-aici. Ce-o să mă fac?

Se foia, stingheră, de pe un picior pe altul, privirea mutându-i-se cu iuţeală de la Sonja la cadavrul însângerat şi înapoi.

— Cine l-a înjunghiat? întrebă Sonja, cu mintea înceţoşată.

— Nu ştiu! se văicări Nati, groaza din privirea ei crescând vizibil. Am mers să fac o baie şi, când m-am întors, l-am găsit aşa. Ştii şi tu cum era – un adevărat monstru. Sunt o mulţime de oameni care-l voiau mort.

Sonja n-avea absolut nicio îndoială că lista celor care-l voiau mort pe domnul José era extrem de lungă. Dacă în urmă cu o zi, pe când mâinile lui o strangulau, s-ar fi aflat pe masă, lângă ea, un cuţit de bucătărie, cu siguranţă s-ar fi folosit de el şi l-ar fi înjunghiat. Şi, dintr-un motiv anume, avea senzaţia că şi Nati ar fi ajutat-o.

— Cunoşti pe cineva care te-ar putea ajuta? o întrebă, sigură că Nati nu ducea lipsă de cunoştinţe dubioase, care să aibă o idee mai bună cu privire la modul în care se puteau debarasa de un cadavru plin de sânge.

— Nu am încredere în nimeni, şopti Nati. Nu ştiu cine a făcut asta, aşa că nu mă pot duce nici la oamenii lui José. Trebuie să mă ajuţi. Ştiu că în tine pot avea încredere.

— Nu ştiu ce crezi că pot să fac eu, zise Sonja, începând să se apropie puţin câte puţin de uşă.

Îşi dorea din toată inima să fugă. Fiecare fibră din corpul ei îi cerea să-şi ia tălpăşiţa de acolo, cât mai curând posibil, departe, cât mai departe de această casă şi de nenumăratele grozăvii din ea.

— Te ajut cu băiatul tău, îi propuse Nati. Pot să am grijă ca promisiunea domnului José ca Adam să te lase să-ţi iei fiul să rămână în picioare.

Chiar în timp ce femeia rostea aceste cuvinte, Sonja îşi dădu seama ce pierduse din cauza morţii domnului José. Acesta avusese de gând să stea de vorbă cu Adam. Urma să se asigure că ea îl va primi pe Tómas înapoi. Însă acum totul depindea de Nati.

— Adu nişte prosoape! zise ea, trezindu-se brusc la viaţă. O mulţime de prosoape şi nişte saci de gunoi negri.

Nati dispăru imediat, în vreme ce Sonja rămase singură cu bărbatul care o făcuse să sufere atât de mult. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, într-o bună zi, va sta şi se va uita în jos la un individ mort în asemenea împrejurări dar, dacă tot îi fusese dat să o facă, faptul că individul era domnul José era cu atât mai bine. Fără el, lumea devenise o idee mai puţin primejdioasă, pentru că insul ăsta n-avea s-o mai înspăimânte sau s-o mai chinuie niciodată.

Se aşeză pe braţul canapelei şi lăsă să-i scape un oftat adânc. Se simţea ameţită şi cuprinsă de senzaţia că e purtată de un curent violent, că pluteşte odată cu apele repezi ale unui râu vijelios, incapabilă să se opună. Domnul José însemna probleme. Mort sau viu, întotdeauna însemna probleme.

61.

Se dovedi că Vocea Adevărului se numea Marteinn şi că locuia într-un apartament de la subsol de pe Grettisgata,

una dintre străzile rezidenţiale din cartierul central aflat aproape de Laugavegur, fiind străjuită, în mare parte, de căsuţe tradiţionale, din scânduri acoperite cu tablă ondulată în diferite culori, astfel încât strada ar fi arătat ca un curcubeu dacă nişte arhitecţi din anii şaptezeci n-ar fi permis ca printre căsuţele de lemn să fie construite blocuri din beton masive.

Mirosul care o lovi pe María când se deschise uşa fu atât de violent încât aproape o făcu să-şi ridice fularul ca să-şi acopere nasul.

— De obicei nu invit pe nimeni înăuntru, zise acesta, împingându-şi şi mai sus pe nas ochelarii pătaţi.

Umerii îi erau pudraţi cu mătreaţă, care-i cădea din părul ce pesemne că nu mai văzuse o foarfecă de vreo doi ani.

— E-n regulă, răspunse María uşurată, dat fiind că oricum nu se simţea îmboldită să dea piept cu duhoarea din apartament. Voiam doar să-ţi pun câteva întrebări.

— Pentru cine ziceai că lucrezi?

În spatele ochelarilor murdari, María putea zări suspiciunea din privirea lui.

— Pentru biroul Procurorului Special, răspunse ea. Anchetăm infracţiuni financiare legate de prăbuşirea pieţei bancare.

— Ştiu cu ce te ocupi, zise el. Însă nu-mi dau seama dacă eşti sau nu coruptă. Eşti cinstită?

Îşi miji ochii la ea, făcând-o să zâmbească.

— Cred că sunt cinstită, răspunse ea. Adică, măcar am depus toate eforturile să lucrez respectând regulile şi nu iau bani şi din alte părţi în afară de salariu. Pe de altă parte, natura corupţiei e atât de complexă, încât nu e deloc uşor să-ţi dai seama dacă lucrezi, de fapt, în interesul unei anumite persoane sau în interesul societăţii în general.

Era un răspuns pe deplin sincer. Ştia prea puţine despre Finnur, ce vederi politice avea acesta, din ce familie provenea şi cum anume obţinuse înregistrările apelurilor telefonice dintre Agla şi acest Ingimar. În spatele hotărârii lui de-a investiga chestiunea respectivă s-ar fi putut afla, la

fel de bine, şi motive obscure.

— Hmm!

Marteinn o măsură încă o dată din priviri, parcă închipuindu-şi că acum putea observa ceva ce iniţial îi scăpase.

— Aşadar, de ce te interesează ce ştiu eu despre Ingimar?

— Anchetez legăturile lui cu Agla Margeirsdóttir, despre care bănuiesc că ştii că urmează să fie judecată pentru încercarea de-a manipula piaţa. Eu conduc ancheta.

— Agla a spălat bani pentru Ingimar, zise Marteinn.

— A-şaaa… făcu María, lungind ultima silabă în speranţa că va continua netulburat, căci nu-i făcea deloc plăcere când stătea de vorbă cu ciudaţi ca el.

Tipul nu mai zise nimic când o femeie care ţinea un copil mic de mână trecu încet pe stradă. Întrucât intrarea în apartamentul lui se făcea din partea laterală a clădirii, exista un pericol extrem de mic ca femeia să tragă cu urechea la discuţia lor, însă tăcerea lui Marteinn era cea mai bună dovadă a paranoiei sale.

— Ce bani? întrebă María după ce femeia se făcu nevăzută.

— Ingimar e regele aluminiului islandez, adăugă el, uitându-se la ea ca şi cum îi aştepta reacţia.

— Regele aluminiului?

María îl fixa întrebător, iar acela păru să fie momentul pe care-l aşteptase atâta amar de timp.

— Da, nu ştiai? Toată lumea ştie. El e cel care a intermediat contractele producătorilor de aluminiu cu guvernul şi care a obţinut nişte înţelegeri pentru ei care le sunt atât de favorabile, încât nimeni nu are voie să afle cât de favorabile sunt. Aşadar, de ce sunt aceste contracte atât de secrete, ai? Pentru că le sunt extrem de favorabile… producătorilor de aluminiu. Ştii cum se poartă ei cu muncitorii din China? Înainte de criză, fabricile plăteau pentru energie, însă înţelegerea cu statul, cea intermediată de Ingimar, stipula că acesta din urmă subvenţionează total costurile până când firmele

producătoare de aluminiu îşi duc la bun sfârşit „investiţiile în eficientizare”. Însă aceste firme nu termină niciodată de plătit preţurile pentru acele investiţii. Ci trimit întruna facturi. Nu m-ar surprinde să trimită şi acum facturi spre guvern. Politicienii islandezi sunt nişte idioţi. Slavă Domnului că există controlul asupra valutei pe care îl menţin în continuare, pentru moment, cel puţin! Nu că aş crede în Dumnezeu. Religia e un drog pentru tâmpiţi. Însă, înainte de criza financiară, Agla şi Jóhann Jóhannsson s-au asigurat că banca va ascunde traseul banilor care se scurgeau afară din ţară. Iar asta nu cumva înseamnă spălare de bani? Controlul asupra valutei ar trebui să o oprească, nu-i aşa?

María ridică din umeri. Se simţea de parcă dăduse peste ea o avalanşă.

— Ai vreo dovadă care să susţină toate astea? îl întrebă. Sau e doar o teorie?

— Asta-i chestia cu astfel de oameni. Nu poţi dovedi niciodată nimic.

— Abaterile de la reguli pot fi adesea dovedite, protestă María, însă e nevoie de documente. Nu e suficient să emiţi teorii nebuneşti.

— Teorii nebuneşti? replică Marteinn, brusc agitat. O să-ţi ofer eu toate dovezile de care ai nevoie.

Se răsuci pe călcâie, dând să intre înapoi în apartament, apoi se întoarse şi-o aţinti cu un deget.

— Aşteaptă aici! îi ceru, iar María încuviinţă, spăşită.

Sub nicio formă nu se putea strecura în urma lui. Mai degrabă ar fi murit decât să pătrundă în vizuina în care trăia Marteinn. Mirosul îi dădea de înţeles că nu se grăbea deloc să scoată gunoiul din casă, şi-n plus habar n-avea dacă mai exista loc pentru încă o persoană în locuinţa lui. Holul era mărginit pe ambele părţi cu stive de ziare care lăsau doar un culoar îngust de trecere printre ele.

— Iată-le, zise el, întorcându-se cu un dosar gros pe care i-l întinse. Iată toate dovezile de care o să ai nevoie.

María luă dosarul.

— Ce trebuie să caut? întrebă ea.

El oftă ca şi cum avea de-a face cu un elev greu de cap şi el era profesorul care îi explica răbdător.

— Caută în rapoartele anuale, răspunse el. O să înţelegi la ce mă refer.

María îi mulţumi, îi zise la revedere şi abia ce apucase să pună piciorul pe treptele de afară, când el o strigă iar:

— Adu-ţi aminte, nu de la mine ai primit asta! Dacă află cineva, o să mă pui în pericol.

— Ce fel de pericol? întrebă ea.

— Dacă o să mă trezesc într-un salon de psihiatrie, drogat până-n măduva oaselor, o să ştiu că mi s-a tras de la tine.

María se abţinu să înceapă să râdă până ajunse în maşină. Nu obţinuse cine ştie ce de pe urma acestei vizite, însă nu strica să-şi arunce o privire prin dosar. Orice informaţie despre acest misterios Ingimar Magnússon era bine-venită.

62.

Sonja folosi prosop după prosop, urmărindu-le cum se îmbibau de fluidul vâscos, roşu-închis.

— Mai multe, îi ceru lui Nati. Adu mai multe prosoape!

Nati se grăbi să facă întocmai şi se întoarse cu alt morman de prosoape. Sonja i le luă din braţe şi îi spuse, pe un ton ferm, să plece şi să se asigure că nu mai rămăsese nimeni în casă, iar dacă mai era totuşi vreun servitor acolo, să-l gonească imediat. Făcu ghem prosoapele mustind de sânge şi le îndesă într-un sac de gunoi negru, constatând uşurată că firicelul de sânge care se scurgea din cadavru părea să se fi oprit. Poate că se golise complet de sânge. Stătu în cumpănă dacă să scoată sau nu cuţitul care se iţea din pieptul domnului José, însă se hotărî să îl lase acolo. Mai bine să nu pună deloc mâna pe el. Îşi simţea inima bubuindu-i atât de tare în piept, încât fu sigură că urma să leşine. Nu îndrăznea să atingă deloc cadavrul, pe jumătate convinsă că, dacă o făcea, domnul José avea să sară în picioare şi s-o strângă iar de gât.

Un ciudat amestec de dezgust şi de compătimire îi inundă mintea. Izul de fier al sângelui o îngreţoşa, deşi în acelaşi timp nu se putea abţine să simtă totuşi un dram de milă pentru persoana care zăcea moartă în faţa ei. La un moment dat, domnul José fusese şi el un băieţel, şi inocenţa acelui copil parcă îi revenise acum în trup. Zărea pe faţa bărbatului o expresie de vulnerabilitate pe care nu apucase să i-o vadă niciodată pe când trăia.

Sonja clătină din cap ca pentru a-şi reaminti că trebuie să scape de astfel de sentimentalisme. Nu-şi îngăduia să se gândească acum la băieţei vulnerabili, pentru că asta ar fi făcut-o să se gândească la Tómas, şi cu siguranţă că, dacă ar fi început să se gândească la fiul ei, nu ar mai fi fost în stare să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Gemu în gând şi strânse tare din dinţi, după care continuă să apese prosoapele peste petele de sânge, pentru a-l face să dispară mai repede.

— Acum ce facem? şopti Nati în spatele ei, iar Sonja se surprinse singură cu un răspuns care-i veni imediat.

I se ivise pe neaşteptate în minte, ca şi cum ar fi fost deja acolo, pândind tocmai această ocazie. Poate că exact asta se întâmplase, iar pentru o islandeză, un scenariu din care să facă parte frigul era cel mai la îndemână.

— Intri pe internet, comanzi cea mai mare ladă frigorifică pe care o găseşti şi ceri să-ţi fie livrată imediat.

— Şi pe urmă? se văită Nati. Nu-l pot ţine la nesfârşit încuiat în congelator.

— Nu la nesfârşit, spuse Sonja. Doar câteva săptămâni.

Neştiind ce să facă, Nati continua să şovăie, iar Sonja văzu bine că femeia era pe punctul să cedeze complet.

— Haide. Fă ce ţi-am spus! rosti ea cu asprime, încercând să-şi imprime cât mai multă autoritate în voce.

Şi-aşa era suficient că trebuia să se descurce cu un cadavru înconjurat de-o baltă de sânge, nu mai era nevoie să facă faţă şi unei soţii isterice.

Nati părăsi încăperea şi Sonja se aşeză pe canapea, ciupindu-se de braţ. Nu asta făceau oamenii atunci când voiau să fie siguri că sunt complet treji şi că nu visează?

Durerea din braţ era lipsită de orice echivoc, aşa că nu mai avu niciun dubiu că nu exista vreo cale uşoară de scăpare. Nu era un coşmar, ci crunta, dura realitate – realitatea *ei.* Făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să scape, să se menţină pe ea însăşi şi să-l menţină şi pe Tómas departe de omul din casa aceea, dar se părea că tentaculele lui se întindeau pretutindeni. Fusese înhăţată şi trasă înapoi, direct în mijlocul plasei de păianjen. Însă ce găsise aici nu era nicidecum lucrul la care se aşteptase.

Enorma baltă de sânge devenise o altă mare problemă de rezolvat. Iar ea avea s-o abordeze exact aşa cum aborda orice altceva îi scosese până acum viaţa în cale. Cu pragmatism. Că doar nu-l omorâse ea. Nu era nevoie să simtă nici cea mai mică urmă de vină pentru moartea acestui individ. Trase adânc aer în piept şi oftă.

Avea să facă ce trebuia făcut.

— Lada frigorifică va sosi aici după ora două, anunţă Nati în timp ce se strecura iar tiptil în cameră. Acum ce facem? Ce putem face? gemu ea, groaza părând gata să pună complet stăpânire pe ea.

Exact atunci animalul, care fusese mereu prezent în mintea Sonjei încă de când îl întâlnise prima oară, cu atâtea luni în urmă, păru să-şi deschidă fălcile. Aproape că-i auzi mârâiturile flămânde de undeva din adâncurile casei, oferindu-i soluţia pentru cea mai sângeroasă dintre problemele cu care se confruntase până atunci.

— Când o să îngheţe complet, o să fie mai uşor de tăiat în bucăţi, răspunse Sonja. Apoi o să se poată ocupa tigrul de el, bucată cu bucată. În felul ăsta, o să dispară complet.

— N-am cum să-l tai! ţipă Nati, îngropându-şi faţa în mâini. Nu pot!

Sonja scoase şi ea un geamăt. Nici în ea însăşi nu avea încredere că ar putea s-o facă. Însă exista cineva care l-ar fi ciopârţit pe domnul José ca să-l transforme în hrană pentru tigru. Cineva care ar fi făcut-o chiar bucuros.

— Nigerianul care a lucrat pentru voi – Amadou. Mai e la Londra?

IUNIE 2011

63.

Furia părea să-l fi părăsit cu totul pe Adam. Stătea sprijinit de tocul uşii Sonjei, părând mai relaxat şi vorbind neobişnuit de încet, ca şi cum voia să fie sigur că-l înţelege.

— Sonja, aceste călătorii spre Groenlanda nu reprezintă o problemă. Tu doar îmbracă-te ca un turist, atârnă-ţi la gât un aparat de fotografiat şi o să poţi trece fără probleme. Ei nu caută decât danezi care încearcă să facă contrabandă cu haşiş. Asta sunt antrenaţi câinii să miroasă.

Sonja încuviinţă din cap, având grijă să-şi menţină o expresie de îndoială întipărită pe chip. Deja se pregătise pentru o călătorie în Groenlanda, însă tot amânase să o facă, încercând astfel să obţină un oarecare avantaj de pe urma faptului că petrecea mai mult timp cu Tómas. Săptămâna petrecută la Londra, timp în care aşteptase ca erupţia să se domolească suficient cât să îngăduie reluarea traficului aerian către Islanda, o sleise de puteri, iar energia se scursese din ea precum lichidul dintr-o baterie ieftină. I-ar fi plăcut să aibă câteva zile la dispoziţie ca să se odihnească, însă speranţa timpului petrecut cu Tómas luă imediat loc oboselii. Dacă exista o şansă cât de mică să-l vadă, să-l cuprindă în braţe şi să-i inspire adânc mireasma părului, atunci cu siguranţă era dispusă să renunţe la orice moment de odihnă. Pentru el ar fi plecat către orice destinaţie aflată pe Pământ.

— Şi eu ce obţin? întrebă ea, şi văzu o crăpătură de moment în atitudinea obişnuită a lui Adam când acesta scrâşni din dinţi şi-şi încleştă pumnii.

Cât timp fuseseră căsătoriţi, acela fusese întotdeauna semnalul că urma să-şi piardă cumpătul, iar Sonja renunţa de fiecare dată. Renunţa de fiecare dată la propriile ei nevoi sau îşi păstra ascunse părerile, numai ca să-l împiedice să se dezlănţuie şi să-i domolească furia care ameninţa să dea în clocot ori de câte ori era provocat.

Însă acum doar aşteptă. Nu-i mai păsa deloc de consecinţe. Nici dacă-i ardea vreun pumn în faţă nu i-ar fi păsat. Trecuse de mult de pragul-limită al stresului din pricina acestor călătorii în care fusese cărăuş de droguri şi de tot ce aduceau odată cu ele – şi mai ales după ce, de curând, făcuse curat la locul unei crime şi dăduse un cadavru drept hrană unui tigru –, aşa că nu prea mai exista nimic pe lume care s-o sperie. Cugetă că exista, totuşi, un sâmbure de adevăr în zicala „ceea ce nu te omoară te întăreşte”.

— Eşti plătită, ca de obicei, răspunse Adam, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Eşti plătită, repetă el. Asta o să obţii.

— Normal, zise Sonja. Dar ştii foarte bine unde bat.

Adam surâse vag şi Sonjei îi veni să-şi încleşteze şi ea pumnii, în urmă cu doar câţiva ani, pe când stăteau amândoi lipiţi unul de altul pe canapea, râzând împreună cu Tómas în timp ce el încerca să se târască pe podea în faţa lor, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că băieţelul avea să devină într-o bună zi mărul discordiei dintre ei. Ba devenise chiar mai mult de-atât, preschimbându-se într-un motiv de târguială între părinţii lui aflaţi pe poziţii ostile.

— Cum să am încredere în tine că n-o să pleci iar din ţară cu el?

— Îmi poţi ţine tu paşaportul cât timp e cu mine. N-o să pot ajunge departe fără el.

— Eşti atât de vicleană, încât ai putea să ai un paşaport de rezervă ascuns pe undeva, replică Adam, a cărui încăpăţânare i se citea limpede pe chip.

Cu el nu era niciodată uşor să negocieze când îi intra ceva în cap.

— Adam, înainte să-mi fi dat seama că tu erai păpuşarul din umbră şi că tu trăgeai sforile, făceam tot ce-mi ziceai de teamă pentru Tómas. Eram îngrozită că o să-i facă cineva rău. Însă acum, că mi-am dat seama că tu eşti regele suprem, nu mai trebuie să-mi fie teamă pentru el, pentru că ştiu că nu i-ai face niciodată rău. Asta înseamnă că nu mă mai poţi controla aşa. Dă-mi ce-mi doresc şi plec

cât ai clipi spre Groenlanda.

Sonja făcu un pas îndărăt şi prinse uşa cu o mână, vrând să dea de înţeles că se pregăteşte să o închidă. Chiar nu mai avea să folosească acel ton plângăreţ, care funcţionase de fiecare dată pe când trăia în aceeaşi casă cu Adam. Tonul implorator. Nu mai avea de gând să cerşească aşa. Începu să închidă uşa, iar asta păru să funcţioneze, întrucât expresia lui se îmblânzi.

— Îl poţi avea un weekend pe lună şi paşaportul tău rămâne la mine cât timp el e cu tine.

— Un weekend da, un weekend nu, măcar, contracară Sonja.

Adam stătu un pic să chibzuiască.

— Bine, răspunse până la urmă. Un weekend da, un weekend nu.

64.

— Să spunem doar că au existat… ăăă… anumite presiuni… să te încurajăm să te pensionezi.

Hrafn, ofiţerul superior al Serviciului Vamal, avea o expresie jenată pe chip şi-şi freca întruna palmele una de alta, de parcă ar fi vrut să-şi întindă vreo cremă. Pupitrul din biroul lui era imens şi Bragi avea senzaţia că Hrafn arată cam mic, cum stătea acolo de cealaltă parte a mesei. Trecuse pe la biroul vamal din centrul Reykjavíkului ca să-şi ia o nouă centură cu unelte şi, nu se ştie cum, Hrafn auzise că e în clădire şi-l chemase la el.

— Da, răspunse Bragi. Ştiu prea bine.

Dacă ar fi cedat presiunii superiorilor, ar fi fost plecat de mult. Trecuseră deja patru ani de când fuseseră lansate primele apropouri, însă el rezistase ferm pe poziţii. Avea tot dreptul să lucreze până la şaptezeci de ani, şi exact asta şi avea de gând să facă. Avusese nevoie de anii aceia ca să-şi pună lucrurile în ordine, ca să se asigure că ultimii ani ai lui Valdís vor fi feriţi de griji – acasă, alături de el.

— Aveam nevoie de bani, continuă el, deşi păstră doar pentru sine faptul că nu la salariul încasat de la Serviciul

Vamal se referea, ci la bonusul pe care izbutise să-l câştige pe deasupra.

— Înţeleg, desigur, mormăi Hrafn, frecându-şi în continuare la fel de energic palmele. Rămâne să te pensionezi în august, adăugă el.

— Corect, răspunse Bragi. O să împlinesc şaptezeci de ani pe 2 august, iar atunci îmi voi lua la revedere de-a binelea şi veţi scăpa definitiv de mine.

Hrafn se foi stingherit în scaun şi scoase un râset sec.

— Ei, păi să scăpăm de tine nu e neapărat o prioritate pentru noi, Bragi.

— Cum aşa? făcu Bragi, ridicând întrebător o sprânceană.

Hrafn izbuti să mai scoată un hohot scurt de râs, la fel de sec.

— Păi, vezi tu… Cum să mă exprim?… Echipa de analiză a datelor e destul de încântată de ce ai reuşit în ultimele două săptămâni, aşa că, după cum e şi normal, se întreabă dacă nu cumva există anumite lucruri pe care alţii le-ar putea deprinde de la tine, dacă nu cumva ai informaţii în plus, care s-ar putea dovedi folositoare în cele din urmă.

Exact la asta se aşteptase şi Bragi. Două capturi babane nu trecuseră chiar neobservate.

— Nu, nu păstrez nimic doar pentru mine, răspunse el cu un zâmbet de scuză. Presupun că am mers mai mult după fler în aceste ultime săptămâni, având în vedere că oricum sunt pe picior de plecare.

— După fler?

— Exact. Nu am mai respectat întru totul instrucţiunile celor de la analiza datelor şi nici nu mi-am mai programat percheziţiile în avans. N-am mai stat nu ştiu cât pe gânduri, ci doar am urmărit lumea şi mi-am lăsat instinctul să preia controlul.

— Hmm!

Era limpede că Hrafn nu ştia cum să răspundă la asta. Sprâncenele îi jucau în sus şi-n jos pe frunte şi tot dădea din cap nerăbdător, ca şi cum voia, într-un fel, să se arate de acord cu Bragi, însă nu înţelegea cu ce voia, mai exact,

să se arate de acord.

— Mi-am zis că, dacă tot sunt gata de plecare, n-ar fi un capăt de ţară dacă aş face nişte greşeli prosteşti. Însă vezi bine la ce rezultate am ajuns.

— Văd, zise Hrafn, râzând din nou. Ţi-am putea cere să mai faci câteva astfel de greşeli?

— O să-mi dau toată silinţa cât timp mai stau aici.

— A! Apropo de asta…

Hrafn începu să-şi frece iar mâinile.

— Unii se întreabă dacă nu cumva te-am putea convinge să mai rămâi, într-un fel sau altul. Poate pe post de consultant?

Acum Bragi era deja sincer uluit. Nu la asta se aşteptase.

— Unii? zise el. Care unii?

— Păi… cei de la analiza datelor. Şi cu mine.

Bragi se abţinu să rânjească larg, cu toată gura, chiar dacă ar fi vrut cu toată fiinţa. Până acum, Hrafn făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-l facă să plece mai repede, hotărât, se părea, să recruteze niscaiva tineri dornici să preia funcţia de inspector-şef. Nu făcuse absolut nimic să-şi ascundă părerea că Bragi era complet învechit şi mult prea bătrân pentru slujbă.

Însă dacă rămânea până în august era suficient să strângă un fond din câştigurile adunate de la Sonja, suficient ca s-o păstreze pe Valdís acasă, în siguranţă, pentru timpul care-i mai rămânea. Şi nici că-i mai trebuia altceva în plus.

— Nu, mulţumesc! răspunse el, ridicându-se în picioare. Mi-a ajuns. Treizeci de ani sunt mai mult decât suficienţi.

65.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Maggi, strâmbând din nas.

— A, scuze! zise María, ridicându-se din pat şi apoi sărind în picioare. E un dosar vechi, care a fost ţinut foarte mult timp într-un depozit plin de umezeală. O să-l duc în

altă cameră.

Chiar n-avea nicio intenţie să-i pomenească lui Maggi despre această sarcină în plus, extrem de neclară, şi cu siguranţă nu intenţiona să-i explice mai multe despre Vocea Adevărului sau de unde anume primise dosarul. Îndoindu-se că avea să afle vreo informaţie interesantă din el, îl lăsase în portbagajul maşinii timp de câteva zile, sperând că mirosul avea să se mai estompeze şi că îi va veni, astfel, mai uşor să citească din el. Mirosul i se păruse mult mai puţin pregnant când îl luase înăuntru cu ea, însă duhoarea se revărsase încă o dată din el când îl deschisese.

Luă dosarul cu ea în cealaltă cameră şi-l lăsă pe masa pe care mâncau de obicei. Aruncase deja o privire rapidă prin el, verificând rapoartele anuale ale firmei-mamă din străinătate, precum şi pe cele ale firmei islandeze producătoare de aluminiu, însă până acum, din ce-şi dădea ea seama, nu exista nimic în neregulă. Facturile păreau să se înscrie în limitele obişnuite şi sumele principale păreau perfect normale. Oftă. Ar fi trebuit să ştie şi ea că nu avea să găsească nimic util în aiurelile Vocii Adevărului. De bună seamă că la mijloc fusese doar imaginaţia lui prea bogată.

Merse în baie, se spălă pe mâini şi şi le duse la faţă. Încă se mai simţea un miros uşor de umezeală în palme, un iz de mucegai cu aceeaşi tentă ce emană de obicei dintr-un tomberon de gunoi într-o zi călduroasă, aşa că se mai spălă o dată pe mâini şi apoi şi le unse cu cremă.

După ce se întoarse în pat lângă Maggi, îl măsură din priviri, cum zăcea întins pe spate, cu ochelarii de citit coborâţi la jumătatea nasului şi o carte pe burtă. Nu ştia dacă încă citea sau adormise deja, însă nu voia să-l deranjeze stingând veioza pentru citit. Se întrebă, în vreme ce o fura somnul, dacă ar fi trebuit să accepte totuşi sarcina în plus pe care i-o dăduse Finnur. Nu izbutise să scoată la iveală nimic nou despre acest Ingimar şi nici despre convorbirile lui telefonice cu Agla, şi trebuia să recunoască faptul că, dacă n-ar fi fost vorba despre Agla, ci

despre altcineva, atunci cu siguranţă nu ar fi interesat-o absolut deloc cazul. Cel mai bine era ca mâine să returneze dosarul proprietarului său urât mirositor, după care să-l anunţe pe Finnur că mai bine se ocupă el însuşi de apelurile telefonice înregistrate.

Era deja târziu în noapte – camera era acum învăluită în întuneric şi Maggi dormea buştean lângă ea – când se trezi brusc, ca şi cum ar fi avut o viziune sau ar fi primit un mesaj în lumea viselor. Nu era nimic în neregulă cu rapoartele anuale. Toate erau perfect normale. Ceea ce era în neregulă era faptul că cele două nu se potriveau. Cifrele firmei-mamă indicau profituri senzaţionale de pe urma fabricii de aluminiu din Islanda, în timp ce cifrele firmei islandeze indicau pierderi.

66.

Sonja stătea în faţa calculatorului, cercetând pagină web după pagină despre Groenlanda, însă pur şi simplu îi era imposibil să se concentreze; mintea îi stătea doar la Tómas. Nerăbdarea la gândul că putea iar să-l vadă o împiedica, practic, să poată sta locului. Urma să-l lase să aleagă el ce mâncau la cină, după care aveau să meargă la înot, să joace jocuri stupide, să danseze prin toată sufrageria şi apoi să-i citească până-l lua somnul. Nimic pe lumea asta nu i se părea mai minunat decât să-i citească până-l fura somnul, cu capul odihnit pe braţul ei, iar ea să stea acolo, întinsă lângă el, îmbătându-se cu mirosul lui. Mireasma pe care o simţea în creştetul lui era întotdeauna proaspătă ca o zi de primăvară şi de fiecare dată se simţea şi ea cuprinsă de un tumult de emoţii care o purtau hăt-departe, tocmai în primele lui zile de viaţă, pe când abia îndrăznea să lase jos acest miracol nou-născut, de teamă că ar fi putut dispărea de sub ochii ei. Aşteptarea din zilele rămase până la venirea weekendului n-avea să fie deloc uşoară, însă până atunci avea să folosească timpul în mod util, pentru a pregăti călătoria către Groenlanda.

Abia ce izbutise să-şi concentreze atenţia la o hartă a

străzilor din Nuuk, când îi sună telefonul. Sonja regretă că răspunsese imediat ce auzi glasul scăzut de la celălalt capăt. O singură persoană începea o discuţie spunând „Da, bună” în timp ce trăgea aer în piept: mama ei.

— Bună! replică iute Sonja, şi-şi dădu imediat seama că se exprimase prea informal, dat fiind că mama ei îi dădu un răspuns şi mai ţeapăn:

— Da, bună! zise femeia. Speram să pot vorbi cu Tómas.

Deci asta era. Mama ei credea că Tómas e cu ea. N-ar fi sunat-o pe Sonja pentru o discuţie banală. Fusese clar, atunci când ea şi Adam porniseră pe drumuri separate, că mama ei nu mai avea nimic să-i spună.

— Tómas nu e aici, cu mine, în clipa asta, adăugă Sonja.

— Păi, acasă la ei nu răspunde nimeni şi, dat fiind că Adam mi-a spus că ai din nou acces la el, m-am gândit…

— O să fie cu mine weekendul următor, o întrerupse Sonja. Apoi, un weekend da, un weekend nu.

— Drăguţ din partea lui Adam, din moment ce ai fugit cu băiatul!

— Asta chiar e o exagerare, replică Sonja, făcându-şi cuvintele să sune normal, în pofida furiei pe care o simţea crescând în ea la gândul că mama ei şi cu Adam făcuseră schimb de confidenţe.

Mama ei părea capabilă să sporovăiască la nesfârşit cu adoratul său ginere despre Sonja, fără să se simtă îmboldită să discute şi cu Sonja – propria ei fiică.

— L-am luat pe Tómas într-o vacanţă în Florida, iar Adam nu s-a bucurat deloc şi a făcut o adevărată criză de nervi.

— Chiar aşa? Asta s-a întâmplat?

Nota de dezaprobare din glasul ei era mai mult decât evidentă.

— Da, răspunse Sonja. Exact asta s-a întâmplat. Eşti bine-venită să suni înapoi în weekend, dacă vrei să stai de vorbă cu Tómas.

— Mă aştept ca până atunci să izbutesc totuşi să iau legătura cu el, zise mama ei, trăgându-şi nasul. Am rămas destul de apropiaţi, eu şi Adam.

— Văd bine, rosti Sonja sec, apoi închise.

Deja simţea senzaţia de arsură din spatele ochilor şi trase adânc aer pe nas ca să-şi înfrâneze lacrimile. Trecuse mult timp de când îşi promisese că nu-i va mai îngădui mamei ei să o facă să plângă.

Abia lăsase jos telefonul, când se auzi soneria. Căpătase obiceiul ca mai întâi să verifice pe vizor cine e înainte să deschidă uşa, iar de data asta nici nu-i veni să creadă cine e de partea cealaltă. Instinctiv, făcu un pas în spate şi icni, înainte de-a se apleca în faţă pentru o a doua privire, ca să fie sigură că nu se înşelase. După telefonul de la mama ei, Sonjei nici nu-i trecea prin cap că se putea şi mai rău – însă cu siguranţă aşa stăteau lucrurile. Tresări când auzi o bătaie în uşă.

— Sonja! Deschide! Ştiu că eşti înăuntru!

Nu avea cale de scăpare. Trebuia să deschidă.

Când o deschise, Nati păşi în ritm de vals înăuntru, ca şi cum era cel mai normal lucru din lume, lăsând să cadă pe podea o valiză mare şi o droaie de genţi mai mici. Era îmbrăcată din cap până-n picioare cu un costum de piele mulat pe corp şi Sonja nu se putu abţine să nu privească o secundă mai mult decât trebuia în magnificul decolteu al femeii.

— Am făcut un mic popas! o anunţă Nati vesel. Iar acum, îmi poţi arăta ţara ta!

67.

— Da?

În glasul lui Finnur se simţea entuziasmul şi María mai că regretă faptul că nu avea nimic nou pentru el. Închise uşa biroului în urma ei şi se aşeză pe scaunul din faţa pupitrului lui.

— Mi-ai spus că pot obţine o mână de ajutor, începu ea. Orice am nevoie.

— Exact. Dar poate nu pentru ceva care să sară în ochi la tribunal. Poţi obţine sprijin pentru o anchetă preliminară cu scopul de a găsi ceva care să poată rezista apoi la

tribunal, dacă va deveni oficial.

Bărbatul deschise un sertar şi scoase de acolo un baton de ciocolată. Era una dintre acele noi adaptări ale tradiţionalei ciocolate cu lapte islandeze şi părea să creeze dependenţă, pentru că brusc toată lumea părea să înfulece cantităţi enorme din acest nou produs, care cu doar câteva luni în urmă părea complet neinteresant. Finnur sfâşie ambalajul, rupse două bucăţele din baton, le vârî în gură şi restul i-l dădu Maríei.

— Sare de mare şi caramel, preciză el.

Femeia clătină din cap. Mânca la ore fixe, nu ori de câte ori avea chef.

— Deci înţeleg că încă nu s-a pornit nicio anchetă, reluă ea, brusc îndoindu-se şi aducându-şi încă o dată aminte de senzaţia de stinghereală de mai devreme.

— Ştii şi tu cum merg lucrurile, zise Finnur, mestecând ciocolata. Nu există nicio anchetă în desfăşurare. Dar, dacă găseşti ceva, atunci putem acoperi costurile care se vor ivi după aceea.

— Şi vor fi trecute în contul tău?

— Da, răspunse Finnur. De ce ai nevoie?

Finnur mai rupse două pătrăţele din batonul de ciocolată.

— Cred că ar merita să o urmărim pe Agla, ca să vedem ce pune la cale: unde merge, cu cine se întâlneşte, şi să vedem apoi ce iese. Şi, dacă s-ar putea, ar merita să-i punem telefonul sub ascultare.

— Supravegherea nu e o problemă, zise Finnur, cu gura plină şi ridicând din umeri ca şi cum ar fi fost vorba de o chestie complet banală. O să îl pun pe Steini să se ocupe de ea şi el te va ţine la curent cu ce apare. Telefonul e o adevărată bătaie de cap.

— Cum aşa?

— Cel despre care ştim noi este cel din Islanda, pe care ea nici nu-l foloseşte aşa de mult. Mai are un număr pe care nu-l putem urmări, pentru că e înregistrat în străinătate.

— Înţeleg.

Asta explica de ce Agla îşi folosea telefonul atât de puţin. Avea două telefoane. María trebuia să afle informaţii despre celălalt telefon, dacă avea de gând să scoată ceva util din această anchetă – asta dacă putea fi numită anchetă.

68.

Agla stătea nemişcată, încercând să rămână atentă la ce-i spunea Elvar, avocatul, însă privirea îi tot fugea înainte şi înapoi către masa la care Sonja stătea alături de cineva necunoscut. Femeia părea străină, cu păr negru, lucios, şi cu pielea arămie ca a latino-americanelor. Sonja stătea cu spatele la ea, însă Agla vedea bine faţa femeii în timp ce aceasta vorbea fără contenire, însă nu reuşea să înţeleagă niciun cuvânt. Sonja părea subjugată, judecând după poziţia capului şi a felului în care tot încuviinţa.

— Asculţi, măcar? întrebă Elvar, iar Agla dădu aprobator din cap, sorbi din vin şi-şi dublă eforturile de a-şi tăia friptura în bucăţi suficient de mici pentru a le putea înghiţi, însă acestea nu-i alunecau defel, căci gâtul i se strângea tot mai tare şi pofta de mâncare îi dispăruse cu desăvârşire.

Această femeie trebuia să reprezinte motivul pentru care Sonja nu-i mai răspundea la telefon. Poate că ea era şi motivul dispariţiei Sonjei şi al misterioasei ei sosiri în Islanda, îmbrăcată doar în pantaloni scurţi. Iar acum stătea aici, lângă foc, alături de cocota asta, în restaurantul preferat al Aglăi, stricându-i complet plăcerea unei fripturi de care altminteri s-ar fi bucurat tare mult. O adusese şi pe Sonja aici de vreo două ori, aşa că senzaţia de trădare era şi mai acută, din moment ce alesese tocmai locul acela ca să se distreze alături de o altă femeie. De fapt, era singurul loc din Reykjavík care oferea o friptură decentă. Vita islandeză nu s-ar fi putut număra în veci printre cele mai gustoase din lume, însă când venea vorba de grătar argentinienii păreau să fi descoperit o metodă de-a scoate ce era mai bun din carnea pe care o aveau la

dispoziţie. Focul deschis arunca o pâlpâire caldă peste clienţi, oferind o atmosferă ideală pentru a sporovăi în tihnă sau a flirta, exact cum părea să fie acum cazul cu Sonja şi femeia aceea.

Agla privi de mai multe ori în direcţia lor şi văzu că femeia tot bâţâia din picior pe sub masă, încercând, fără îndoială, să găsească o ocazie să o atingă pe Sonja pe picior. Agla simţea că nivelul de stres începe să atingă cote alarmante. Sorbi iar din vin şi dădu din cap în semn de aprobare faţă de orice-i spunea Elvar atunci, ca şi cum toată atenţia ei ar fi fost îndreptaţi asupra lui. Se întrebă dacă să meargă la ele şi să le salute, pur şi simplu ca să le întrerupă momentul, însă nu îndrăzni. Nu era deloc sigură că ar fi fost în stare să se controleze.

Elvar bolborosea ceva despre audierea care-i aştepta, în timp ce Agla îşi goli paharul, nădăjduind totodată că Sonja avea să meargă la toaletă. Nu trebui să aştepte mult.

— Scuză-mă! îi spuse ea lui Elvar şi se ridică în picioare ca s-o urmeze pe Sonja.

Înăuntru se aflau două cabine, ambele goale, iar la chiuvete nu se mai afla nimeni. Sonja era complet singură în faţa oglinzii, cu rochia ei neagră învăluindu-i strâns corpul şi cu părul legat într-un coc în creştetul capului, în vreme ce la gât avea atârnat colierul pe care Agla i-l făcuse cadou de Crăciun.

Agla o cuprinse în braţe pe la spate, căutându-i cu buzele pielea moale de la ceafă. Încordarea care i se acumulase în piept deveni aproape dureroasă când o atinse.

Însă Sonja se smuci imediat din îmbrăţişarea ei şi-o plesni peste mâna care i se întinsese instinctiv spre marginea de la gât a rochiei.

— Sunt aici cu o prietenă, Agla! şuieră ea furioasă.

— O prietenă? pufni Agla. Asta e pentru tine?

Încercă să o ia iar în braţe pe Sonja, însă femeia o împinse. Buzele îi tremurau şi ochii păreau gata să emită scântei nimicitoare.

— Lasă-mă în pace, Agla! îi ceru ea. Eşti beată şi te porţi

oribil.

Agla îşi găsi echilibrul sprijinindu-se de chiuvetă, simţindu-se brusc beată şi nesigură pe picioare. Dar nu înţelegea şi pace. Sonja o atrăgea cu un soi de forţă căreia pur şi simplu nu-i putea rezista, în timp ce Sonja însăşi părea capabilă să-şi stabilească propriii termeni despre cum ar trebui să stea de fapt lucrurile, reuşind foarte uşor să plece atunci când nu-i convenea ceva.

Însă ea avea o altă femeie alături de care să plece acasă, în timp ce Agla nu avea pe nimeni. Poate că asta era, de fapt, problema.

Poate că, dacă voia să scape definitiv de acest nesfârşit dor, avea nevoie să procedeze exact ca Sonja.

O idee nebunească, doar pe jumătate formată, i se înfiripă în minte când rememoră o ştire despre un anumit loc în Kópavogur unde femeile îşi ofereau în mod deschis trupurile.

Câteva minute mai târziu îl trimisese la plimbare pe Elvar – destul de abrupt, trebuia să recunoască –, după care se năpustise şi ea afară din restaurant, având grijă să treacă pe lângă masa la care stăteau aşezate Sonja şi cealaltă femeie şi să dărâme un pahar cu poşeta, ca din întâmplare.

În timp ce se apropia de Kópavogur într-un taxi, dorinţa de-a simţi iar senzaţiile care se învârtejeau în ea când o atingea Sonja deveni atât de puternică, încât avu impresia că inima avea să-i explodeze, deşi, în acelaşi timp, era atât de furioasă pe ea, încât era mai mult decât hotărâtă să găsească aceleaşi emoţii alături de o altă femeie. Dacă Sonja se putea descurca fără ea, atunci şi ea se putea descurca fără Sonja.

69.

Aglăi îi luă doar o secundă să aleagă o fată. Exista una singură cu pielea închisă la culoare şi cu părul negru în locul acela. Era hotărâtă să găsească şi ea exact acelaşi lucru pe care îl căutase Sonja când o alese pe cocota cu

părul ca pana corbului. O parte dintre tipii cu care lucrase la bancă spuseseră că femeile cu ten închis au un miros special al lor.

Fata o duse într-o cabină, unde Agla se aşeză într-un fotoliu şi începu să bea dintr-un pahar cu şampanie de proastă calitate, pe care nici măcar nu-l comandase. Fata îşi ocupă poziţia, însă peste mirosul de fum de ţigară, duhoarea de bere vărsată şi un iz acru, pe care Agla se strădui din răsputeri să nu-l asemene cu cel de spermă veche, nu izbuti să detecteze nicio mireasmă specială la tânăra aceea. Rezervase un *lap dance* de zece minute şi fata îşi scotea deja hainele, săltând ritmic din şolduri şi stând cu un picior cocoţat pe braţul fotoliului.

— Te simţi în largul tău să dansezi pentru o femeie? întrebă Agla.

Pentru prima oară, fata o privi în ochi şi surâse.

— Sigur, răspunse fata pe un ton tărăgănat, după care se răsuci, se lăsă pe vine şi-şi scoase sutienul printr-o mişcare abilă.

Viaţa ar fi mult mai simplă dacă toate femeile ar putea face asta, cugetă Agla. Apoi tânăra se răsuci spre ea, cu sânii la vedere. Avea o siluetă senzaţională, îngustă în talie şi cu un piept generos şi plin. Pielea, mai întunecată în jurul sfârcurilor, părea aproape neagră în lumina scăzută, iar Agla începu să simtă cum i se formează un nod în gât. Fata dansa pentru ea, răsucindu-se şi scuturându-se într-un mod care poate că ar fi arătat bine pe o scenă, însă care aici, în acest spaţiu înghesuit, părea doar absurd. Îşi dădu jos şi chiloţii tanga, însă privirea Aglăi rămânea aţintită la sânii ei.

O clipă mai târziu, se termină timpul. Agla era atât de sigură că ceva anume începuse să crească în ea, încât mai rezervă o oră.

Fata continuă de unde rămăsese. Muzica se amesteca cu pulsul Aglăi, care acum urma ritmul dansului, mai rapid, tot mai rapid, mai iute, tot mai iute. Se preschimbă într-un adevărat tumult sălbatic, cu bubuituri de tobă în fundal – o pădure tropicală plină de umezeală, cu piele neagră care

lucea în semiîntuneric, cu sudoare sărată şi inimi care zvâcnesc. America de Sud chiar aici, în Kopavogur.

Apoi fata o mângâie pe păr, întrerupând vraja. Femeia asta nu avea atingerea. Atingerea ei îi provoca doar stânjeneală. Agla se trezi brusc tânjind amarnic după atingerea Sonjei – o senzaţie atât de copleşitoare, încât simţea că nu mai poate să respire. Pe deasupra, mai era şi gândul că Sonja se afla chiar acum acasă cu femeia din restaurant. Ideea o răni ca o lovitură de pumnal în inimă şi deveni prea dureroasă ca să mai rabde în tăcere, aşa că îşi lăsă capul între sânii stripteuzei şi începu să plângă.

Agla îşi reveni când fata îi întinse un şerveţel şi-i spuse că mai avea încă douăzeci de minute la dispoziţie.

— Mă laşi să te fac fericită? îi sugeră fata.

Dar Agla clătină din cap. Tot ce-şi dorea era să plângă şi să-i povestească despre Sonja – toată povestea. Aşa că-i povesti cum făceau dragoste în fiecare zi, uneori chiar şi de două ori pe zi, şi cum nici nu-şi puteau desprinde mâinile una de pe alta. Îi povesti cum fericirea îi curgea prin vene precum sângele îmbogăţit cu oxigen ori de câte ori îi zâmbea Sonja; cum, uneori, stătea întinsă şi o urmărea dormind, cu inima pâlpâind de atâta recunoştinţă.

— O iubeşti foarte mult, constată stripteuza.

— Da. O iubesc.

O iubea pe Sonja. Era mai mult decât o clipă de atracţie sau de nebunie. O iubea cu adevărat pe Sonja.

Stripteuza şi unul dintre paznicii de la intrare o conduseră până la un taxi. Plânsese în hohote în cabină şi acum se clătina pe picioare. Cu toate astea, îi ceru taximetristului să o ducă la apartamentul Sonjei. Trebuia să-i spună că o iubeşte. *Avea nevoie* să-i spună că o iubeşte.

Ajunsă în faţa blocului Sonjei, lăsă taxiul să plece, sigură că aceasta o va lăsa să intre de îndată ce-i va spune că o iubeşte. O s-o arunce pe cocota străină afară şi o va cuprinde pe Agla în braţe, în timp ce ea îi va spune iar şi iar cât de mult o iubeşte. O să i-o spună de o mie de ori, pentru fiecare dată în care Sonja tânjise să audă cuvintele

acelea din partea ei, pentru fiecare dată când se arătase incapabilă să le rostească.

Agla se clătină în sus pe scări şi apăsă butonul apartamentului de la ultimul etaj, întrucât ştia că bătrânul de acolo deschidea uşa fără să stea prea mult pe gânduri. Înăuntru, se împletici pe scări şi bubui cu ambii pumni în uşa Sonjei, până ce prin geamul fumuriu de deasupra uşii văzu aprinzându-se lumina.

— Am ceva important să-ţi spun, o informă Agla cu răsuflarea tăiată când Sonja îi deschise în sfârşit uşa, îmbrăcată doar cu cămaşa ei de noapte roşu-burgund şi cu părul lăsat liber în jurul umerilor.

— Eşti beată, răspunse ea, trântindu-i uşa în faţă şi apoi stingând lumina dinăuntru.

70.

Avionul prinse viteză şi apoi se ridică în aer. Mişcările îi erau blânde, dar iuţi, iar Sonja se simţea ca şi cum ar fi stat pe o canapea zburătoare. Scaunele de piele aveau căptuşeala groasa, iar masa care o despărţea de Nati părea să fie din lemn lustruit, cu intarsii scânteietoare ce arătau ca nişte bucăţi de gresie viu colorate.

— Ce zici de decor? întrebă Nati, mândră.

— E… foarte frumos, răspunse Sonja.

Cu experienţa ei limitată în materie de avioane private, practic nu avea niciun termen de comparaţie. Acum era prima oară când zbura cu o astfel de aeronavă. Adam mai zburase uneori cu avioane private la întâlnirile de la Londra organizate de bancă, însă ea nu mersese niciodată cu el, întrucât nu voia să stea departe de Tómas când era foarte mic.

— Eu însămi l-am conceput, anunţă Nati, fluturând din mână către desenele de pe pereţi – cactuşi, păsări şi şerpi, înconjuraţi de vegetaţie verde, luxuriantă.

Sonja nu era sigură dacă era vorba despre un strat de plastic lipit dintr-un capăt în celălalt sau dacă interiorul avionului chiar fusese vopsit de mână.

Nati pocni din degete ca să cheme o stewardesă, iar aceasta se ridică şi se apropie de ele, chiar dacă butonul centurii de siguranţă continua să pâlpâie.

— Şampanie, ceru Nati. Şi nişte gustări.

— Chiar nu ştiu de ce merg în Mexic cu tine, zise Sonja când stewardesa îşi făcu din nou apariţia şi începu să le toarne şampanie în pahare.

Era deja epuizată după 72 de ore în compania lui Nati. Zborul cu elicopterul peste Thingvellir şi cascada Gullfoss, vizita la Laguna Albastră, apoi excursia cu snowmobilul, toate o făcuseră să se simtă ca o turistă. Nati parcă îi arătase o latură a Islandei despre care uitase complet că există. Nu mai trecuse prin aşa ceva dinainte de marea criză financiară. Cu o seară înainte, Nati îi ceruse să aleagă un restaurant şi ea recapitulase cele mai elegante localuri din oraş, iar până la urmă se oprise asupra celui care amintea cel mai mult de America de Sud. Cel despre care avea senzaţia că se va apropia cel mai mult de standardele lui Nati. Şi apoi trebuise să dea acolo taman peste Agla, beată şi geloasă.

— Am nevoie de o prietenă, zise Nati acum, ridicând cupa de şampanie. De o prietenă adevărată, care să-mi fie mereu alături, indiferent de situaţie. E o lume a bărbaţilor, iar noi, fetele, trebuie să ţinem aproape una de alta.

Sonja ridică şi ea cupa în semn de aprobare, însă abia se atinse de conţinut. Îi ajunsese cu vârf şi îndesat şampania din ultimele 24 de ore. Însă nu şi lui Nati. O sorbea ca şi cum ar fi fost substanţa ei vitală, dar asupra ei părea să nu aibă absolut niciun efect.

— Vrei să fii tu acea prietenă?

Nati se întinse şi îşi aşeză mâna peste a Sonjei, mângâind-o uşor.

Sonja îi împinse mâna la o parte şi zâmbi jenată. Într-o singură zi, devenise practic o reacţie automată să se ferească de atingerile şi de mângâierile lui Nati fără să pară nepoliticoasă.

— Sinceră să fiu, eu visez la o viaţă alături de fiul meu, făcând ceva de-a dreptul banal, rosti Sonja cu blândeţe.

Dacă e să fiu absolut sinceră cu tine, nu sunt sigură că aş putea fi eu persoana potrivită să-ţi fie prietenă.

Regretă imediat faptul că se exprimase atât de sincer: chipul lui Nati se înnegură imediat, iar ochii ei negri, care continuau să o fixeze cu atenţie, deveniră reci.

71.

— Nu, n-a stat doar acolo şi-a băut. Am urmărit-o şi am văzut-o intrând într-o cabină privată cu una dintre fete. Şi a rămas mult timp acolo.

Erau veşti parcă prea bune ca să fie adevărate. Ar fi putut reprezenta tocmai ocazia pe care o pândea María. Stătea în birou, cu spatele la geam, şi-l asculta pe Steini dându-i raportul, în vreme ce acesta citea dintr-un carneţel momentele şi locurile prin care umblase Agla în ziua precedentă. Însă pe urmă adusese în discuţie vizita la clubul de striptease. Iar lucru ăsta îi putea oferi Maríei o oportunitate, o şansă de-a se apropia de Agla fără ca ea să suspecteze că reprezintă subiectul unei noi anchete.

— Şi a plecat singură acasă?

— Da. Era complet dusă, nici nu mai putea sta singură în picioare. A fost ajutată să urce într-un taxi la ora 23:43, care mai apoi a dus-o la…

Steini îşi răsfoi repede carneţelul, apoi adăugă:

— …numărul şaisprezece de pe Eskihlíð. A intrat, însă a revenit în scurt timp în stradă şi a plecat pe jos acasă, destul de lent, de fapt – din gard în gard, practic. A ajuns acasă, în partea de vest a oraşului, la ora 00:37.

— Mersi, Steini! Asta e tot, pentru moment. O să te contactez dacă mai am nevoie de ceva.

Steini se ridică apoi în picioare şi plecă fără niciun cuvânt. Silueta lui plină de muşchi se deplasa cu o graţie silenţioasă – parcă ar fi plutit la vreo doi centimetri deasupra linoleumului. Mereu i se păruse un individ atipic. Făcea parte din personalul Procurorului Special şi, asemenea celorlalţi, era împuternicit uneori cu atribuţii de poliţist, însă nu se amesteca niciodată cu restul lumii şi

nici nu rămânea prea mult timp în birou – pur şi simplu îşi prezenta raportul şi se făcea nevăzut.

Era prima oară când María îl folosise pentru o misiune. Până în clipa de faţă, fusese refuzată de fiecare dată când ceruse să fie supravegheat câte un suspect, pe motiv că ori era prea costisitor, ori nu existau motive întemeiate pentru a da curs cererii ei. Se întrebă dacă Finnur decisese de capul lui că merita ca Agla să fie urmărită de această dată, când tot ce aveau la dispoziţie era simpla speranţă că vor obţine ceva folositor. Cu siguranţă Procurorul Special avea să pună întrebări când se întorcea din concediu.

Fireşte, era de la sine înţeles că Finnur trăgea nădejde că aveau să obţină ceva care să reprezinte baza unei viitoare anchete în toată regula. Iar María spera exact acelaşi lucru. Visase să o prindă pe Agla – sau, mai degrabă, să o prindă mai bine decât o prinsese deja. Cazul de manipulare a pieţei ar fi băgat-o doar câteva luni la răcoare, cel mult, însă toată lumea ştia că ea era unul dintre peştii cei mari din toată criza financiară. Făcea parte din rândul infractorilor din clasa de sus, care scăpau mereu cu mârşăviile lor colosale şi care, mai apoi, stăteau rânjind când erau luaţi la întrebări, dat fiind că doar o parte mică a nelegiuirilor lor ieşea la iveală.

María se răsuci în scaun ca să se uite pe fereastră. Vântul izbea în geam, bombardându-l cu mici clinchete provenite de la mizeria care părea să umple aerul în ultimele zile – particule fine de cenuşă vulcanică şi amestecul de nisip şi sare pe care autorităţile de la Drumuri şi Poduri îl împrăştiau toată iarna pe străzile din Reykjavík şi pe care vara erau nevoite să-l măture. Bătu de câteva ori cu degetele în ritm cu ciocăniturile uşoare din geam, în vreme ce mintea îi lucra la viteză maximă.

Nu era sută la sută sigură că avea să găsească ceva cu care să o prindă pe Agla. Ca să urmărească banii – urma care ducea la marele adevăr – avea nevoie de nume. Avea nevoie de numele persoanelor cu care Agla ţinea legătura pentru indiferent ce punea la cale împreună cu Ingimar Magnússon. Şi nu era deloc sigură că le va obţine.

Însă găsise un mod de-a pătrunde în casa Aglăi – şi, Doamne-ajută! – în telefonul ei.

72.

Înregistrarea crea o impresie uluitor de distorsionată asupra a ceea ce se întâmplase în realitate, chiar dacă fusese compusă din evenimente complet adevărate. Sonja îşi dădea seama că pe baza elementelor care rămâneau nespuse putea fi formulată extrem de uşor o concluzie complet falsă. Dintr-odată, scaunul capitonat din avion i se părea foarte inconfortabil.

— Mie nu-mi place cum arată, zise ea şi-i dădu înapoi telefonul lui Nati.

Nu mai era nevoie să se mai uite o dată ca să înţeleagă ce voia Nati să-i transmită arătându-i-o. Primele imagini îl arătau pe domnul José stând la masa din casa lui din Londra şi prinzând-o pe Sonja cu mâinile de gât. După încercarea de strangulare, secvenţa se muta rapid la Sonja, care se împiedica de cadavrul domnului José şi-i ştergea sângele cu prosoape. În cele din urmă, o arăta pe ea şi pe Amadou cel ciung înfăşurând cadavrul în folie de plastic specială pentru construcţii şi târându-l spre treptele care duceau în pivniţă. Filmarea nu avea sunet, astfel încât evenimentele înfăţişate în ea păreau foarte diferite de ce-şi amintea Sonja. Acum părea foarte simplu cum ea şi Amadou scoseseră cadavrul din sufragerie, întrucât nicio înjurătură şi niciun oftat nu răzbătea dinspre ei în vreme ce se căzneau să manevreze mortul acela masiv.

— Amadou va depune mărturie că tu ai fost cea care i-a cerut să ciopârţească în bucăţi cadavrul şi să-l dea de mâncare la tigru.

Nati zâmbi dulce, făcând-o pe Sonja să scrâşnească din dinţi, enervată pe propria prostie. Era destul de corect că ea îi ceruse lui Amadou să o ajute să se debaraseze de cadavru, deşi avusese grijă să sublinieze că nu ea îl înjunghiase, însă asta nu mai conta deloc acum.

— Pentru orice eventualitate, am mai păstrat o bucată, continuă Nati. Ceea ce s-ar putea numi o vrăbioară, dacă scumpul meu José ar fi fost un taur.

Nati făcu semnul crucii în dreptul feţei şi murmură ceva pe care Sonja nu-l distinse din cauza vuietului scos de avionul privat.

— Şi mai ştiu şi că Amadou îi păstrează capul în congelator, acasă la el, astfel încât să-l poată scoate şi să-l scuipe ori de câte ori e prost-dispus. A rămas groaznic de supărat pe José după treaba aia cu mâna.

Sonja se lăsă pe spate în scaunul de piele şi închise ochii. Se simţea bizar de amorţită pe dinăuntru. Avea senzaţia că nu mai era suficient să se înfurie, să se arate devastată de faptul că speranţele ei de-a fi liberă alături de Tómas se năruiau încă o dată. În schimb, mintea ei căuta cu răceală o lacună, o gaură minusculă în plasa strâns împletită pe care o simţea închizându-se în jurul ei. Însă nu găsi niciuna, aşa că, la 10.000 de metri deasupra Atlanticului, renunţă până la urmă; renunţă la speranţa că tot acel coşmar, în care intrase acum un an şi jumătate, avea să se sfârşească într-o bună zi. Nu exista vreo cale de scăpare şi trebuia să se împace cu ideea. Nu conta cât de aprig se împotrivea, n-avea să scape niciodată. Chiar dacă ar fi scăpat de Adam, avea să fie legată, în schimb, de Nati. Orice cale care ar fi putut-o conduce înapoi la un soi de viaţă normală părea să se fi curmat brusc pentru ea.

Sonja trase adânc aer în piept, se ridică de pe scaun şi privi adânc în ochii căprui ai lui Nati.

— Acum, că m-am gândit mai bine, zise ea, chiar mi-ar plăcea să fiu prietena ta.

73.

Agla nu-şi amintea să-i fi întâlnit pe María sau pe soţul ei. Oricât de adânc ar fi săpat prin propriile amintiri, seara continua să rămână învăluită în ceaţă, iar lucrurile care nu erau învăluite în ceaţă erau cele pe care ar fi preferat să le uite. María zicea că dăduseră una peste alta pe când ea şi

soţul ei se pregăteau să intre în club şi Agla să iasă, însă Agla chiar nu-şi amintea de vreo asemenea întâmplare. Mintea ei părea să intre într-o ciudată stare de panică şi-şi tot zicea în sinea ei că se simte teribil de uşurată că ieri avusese ideea să o cheme la ea pe femeia care îi făcea curat, astfel încât apartamentul era acum sclipitor de curat. Nu că María s-ar fi aflat aici ca să-i verifice abilităţile de întreţinere a gospodăriei. Femeia stătea pe canapeaua ei, făcută ghem şi cu toată expresia de hotărâre iniţială ştearsă complet de pe chip – un ghem strâns, alcătuit din nefericire şi regret.

— Vrei să spui că m-am umilit de pomană venind aici şi cerându-ţi să fii discretă? Eram sigură că m-ai văzut. Doar ne-am privit ochi în ochi!

— Nu ai de ce să te umileşti, bombăni Agla.

Era mai mult decât nedumerită. Era evident că femeia e extrem de tulburată, iar asta o ajuta, într-un mod greu de explicat, să-şi depăşească propriul sentiment de jenă că dăduse peste cineva cunoscut într-un club de striptease din Kópavogur. Ştia exact cum se simţea María. Mai trebuia să găsească şi o cale să o liniştească pe femeia din faţa ei, să o înveselească, dacă se putea.

— Ţi-ar plăcea o liniuţă?

— Poftim?

María ridică privirea, apoi clătină din cap când îşi dădu seama la ce se referea Agla.

— Lucrez pentru Procurorul Special, îţi aminteşti?

— Sau o bere? îi propuse Agla.

— Da, o bere ar fi mai bună, replică ea cu un surâs slab.

Mintea Aglăi umbla pe coclauri în timp ce intră în bucătărie ca să ia două beri, aşa că se hotărî că are ea însăşi nevoie să tragă ceva pe nas, chiar dacă María nu voia nimic. Luă un borcan din bufet, îi deşurubă capacul şi trase un pic de cocaină pe nas, folosind pentru asta coada unei linguriţe. O mică infuzie de încredere în sine era exact ceea ce-i trebuia acum.

După ce se întoarse lângă María şi după câteva guri de bere, îşi drese glasul şi încercă să se gândească la ceva de

zis care să mai liniştească întru câtva temerile neaşteptatei musafire.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea, zise ea. Se pot spune o mulţime de lucruri despre mine, însă nu m-aş folosi niciodată de aşa ceva împotriva ta. Indiferent ce se va întâmpla cu cazul şi cu afacerile mele, tu poţi sta liniştită că nu e ceva pe care l-aş folosi vreodată în dezavantajul tău. N-aş pomeni niciodată aşa ceva în faţa colegilor tăi de la biroul Procurorului Special sau către oricine altcineva. De fapt, nici măcar nu-mi amintesc să mă fi întâlnit cu voi doi la club.

— Îţi mulţumesc! şopti María, iar Agla văzu cum femeii îi tremura berea în mână. Of, chiar nu ştiu ce-o fi fost în capul nostru!

Clipi rapid, ca şi cum încerca să-şi reţină lacrimile, şi Agla simţi cum i se umple inima de milă.

Femeia spusese că se aflase acolo alături de soţul ei, că fusese de fapt ideea lui, însă Aglăi nu prea-i venea să creadă că María se arătase pur şi simplu de acord să meargă în Kópavogur şi să se uite cum îşi dau femeile veşmintele jos – dacă nu cumva şi ea însăşi se simţea atrasă de asemenea lucruri.

Poate că la mijloc era doar ridicolul situaţiei, ori poate că era doar energia pe care i-o oferise cocaina, însă, fără să stea vreun pic pe gânduri, Agla se aplecă în faţă şi o sărută pe María pe buze.

74.

María ştia că împinsese lucrurile prea departe. Se luase chiar şi pe ea însăşi prin surprindere, iar acum, că stătea din nou în maşină, înconjurată de lucrurile de zi cu zi care reprezentau o viaţă normală – cel mai bun sacou al lui Maggi, împachetat frumos în celofanul în care i-l dăduseră cei de la curăţătorie, mănuşile jerpelite pe care ea le purta doar când curăţa de zăpadă maşina, CD-ul cu Elvis din player –, toate păreau cumva să o acuze de înşelăciune. Fireşte, exact asta şi era: o înşelăciune clară, o trădare a

lui Maggi şi a întregii lor vieţi împreună. Cu greu s-ar fi putut găsi ceva mai departe de felul lor de-a fi şi de stilul lor de a-şi trăi viaţa decât o vizită la beţie într-un club de striptease. Maggi n-ar fi călcat nici mort într-un asemenea loc. Inventase minciuna doar pentru a-i câştiga Aglăi încrederea, pretinzând că fuseseră amândouă în situaţii asemănătoare, iar cumva scenariul cu clubul de striptease i se păruse perfect pentru a clădi o punte.

Abia când Agla o sărutase îşi dăduse şi ea seama că mersese mult prea departe – mai departe decât avea încredere în sine să meargă – şi că era pe cale să piardă controlul asupra situaţiei pe care singură o crease. Uluirea pusese stăpânire pe ea, iar furia şi repulsia pe care le simţise adesea pentru Agla în vreme ce stăteau faţă în faţă în camera de interogatoriu, în timpul anchetei de manipulare a pieţei, îşi găsiseră descătuşarea în palma aceea răsunătoare peste faţa Aglăi.

Însă izbutise totuşi să facă ce-şi propusese de la bun început. Telefonul secret al Aglăi se afla acum în buzunarul ei – îl înhăţase de pe masă când plecase de acolo, extrem de mândră de propria faptă. Acesta era telefonul înregistrat în Luxemburg şi cu siguranţă acolo aveau să găsească activităţi mult mai interesante decât pe cel cu număr de Islanda. Trebuia să lucreze repede, pentru că Agla ar fi putut descoperi că-i lipseşte telefonul şi că această bizară vizită din partea ei nu fusese chiar de natură personală, până la urmă, ci avea legătură directă cu o anchetă în desfăşurare de care se ocupa María însăşi.

Genul acesta de abordare era complet atipic pentru personalitatea Maríei – o personalitate pe care şi-o clădise, o modelase şi o finisase de-a lungul anilor. Poate că în tinereţe ar fi făcut astfel de lucruri, însă acum avea senzaţia că sugestia aceea discretă a lui Finnur, cum că poate ar fi trebuit să iasă din limitele obişnuite ale regulilor de lucru, o trimisese pe o pantă unde pământul de sub picioare i se părea nesigur şi unde nu avea nicio funie de care să se ţină ca să nu cadă. Şi nu-i plăcea defel. Se apropia prea mult de persoana care fusese înainte.

Îi trimise un mesaj lui Maggi ca să-l anunţe că avea să lucreze până târziu în seara aceea şi că nu o să vină acasă pentru cină. Acum trebuia să se grăbească să copieze toate datele de pe telefonul Aglăi, înainte ca ea să-i observe dispariţia şi să-şi dea seama ce se întâmplase, de fapt. Mai bine că biroul era aproape pustiu la ora aceea, căci putea lucra în linişte.

75.

Renunţarea i se părea o experienţă remarcabilă. Sonja nici nu-şi mai amintea de când nu se mai simţise atât de liniştită. Adormise în timpul zborului şi nu se mai trezise până ce avionul nu era deja pe pistă, după care mersese spăsită până la maşina care le aştepta deja acolo şi urmărise adormită ce se vedea dincolo de geamul maşinii până ce ajunseseră în oraş. Încetase să o mai preocupe ce urma să se întâmple cu ea. Nati se afla la butoane, iar ea nu făcea decât să-i dea ascultare. Viaţa ei nu se mai afla în propriile mâini. Era inutil să mai încerce să se împotrivească, precum un animal prins în capcană.

Lângă ea, Nati vorbea rapid în spaniolă cu şoferul, în timp ce scaunul din faţă era ocupat de un bărbat cu ochelari care nu scosese nicio vorbă până atunci, însă care le escortase de la avion la maşină, deschizându-le mai apoi portierele ca să intre. Cei de la vamă nu păruseră deosebit de interesaţi de ele când intraseră în ţară. Cugetă că viaţa ei ar fi fost mult mai uşoară în Islanda cu o atitudine atât de nonşalantă.

Maşina prinse viteză prin ceea ce părea un cartier aproape pustiu. Din când în când se mai vedeau figuri răzleţe şi un câine galben stingher traversase strada, în vreme ce treceau pe lângă un şir prelung de vitrine vopsite în roz, albastru sau galben-pal ce le aparţineau unor magazine cu un singur nivel, şi pe lângă restaurante stradale, toate părând însă închise.

— Unde sunt toţi oamenii? o întrebă pe Nati, care îi aruncă o privire surprinsă.

— A, deci eşti vie? făcu ea. Siesta, *mi amor.* Siesta. Toată lumea se piteşte când e cel mai cald ziua.

Sonja înţelese. Aerul condiţionat al maşinii funcţiona la maximum, însă ea tot era lac de transpiraţie. Soarele arzător era exact deasupra lor, în mijlocul cerului, astfel încât nu exista nicio umbră, şi şoseaua din faţa lor pâlpâia practic în ceaţa provocată de arşiţă. Suprafaţa neagră a asfaltului emana aburi care în lumina soarelui scânteiau precum metalul.

Maşina viră într-un cartier care părea foarte dens populat. Casele impunătoare se înghesuiau una în alta. Erau vopsite în nuanţe pastel, cu decoraţiuni aurite, şi fiecare casă avea o cruce pe acoperiş, astfel încât semănau toate cu o adunătură de biserici ceva mai mici. Maşina se opri în faţa unei case galbene, mai mare decât cele dimprejur, cu vitralii la ferestre şi trepte în formă de semilună care duceau la o pereche de uşi sculptate din lemn de esenţă tare.

Bărbatul tăcut coborî din maşină şi deschise portiera pentru Nati, în vreme ce şoferul făcea acelaşi lucru, simultan, pentru Sonja.

— Aici stăm? întrebă Sonja, admirând masivul înger sculptat de pe acoperiş, ce fusese plasat astfel încât părea pe punctul de a-şi lua zborul.

— Nu, prostuţo! râse Nati aproape neauzit. Acesta e un mausoleu.

— Un mausoleu?

— Da, exact. Mausoleul soţului meu. Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul vicios! adăugă Nati, închinându-se.

— Mausoleul domnului José?

— Da. Slujba de comemorare începe la ora patru, deci va trebui să ne mişcăm repede.

Sonja era prea surprinsă ca să mai poată pune vreo întrebare şi o urmă pe Nati în clădire, uşurată că poate avea iar parte de aer condiţionat după arşiţa zdrobitoare de afară.

De la uşa principală, intrară într-o cameră încăpătoare aproape goală, cu excepţia câtorva scaune înşirate paralel

cu pereţii şi un altar enorm aflat în capăt, unde nenumărate lumânări ardeau în faţa unei gigantice fotografii a domnului José. Imaginea îl înfăţişa cu o expresie blândă pe chip, purtând costum şi cu părul atent pieptănat pe spate. Sonja privi îndelung poza şi, deşi scotea la iveală o latură a lui pe care ea nu i-o cunoscuse, simplul fapt că se uita la el îi dădea fiori care se amestecau cu picăturile de sudoare care-i alunecau pe spinare. Împreună cu teama pe care i-o provocase fotografia, Sonja simţi cum o cuprinde brusc ameţeala când un miros de sânge cu iz de fier îi umplu nasul şi tot ce vedea în faţa ochilor fu acoperit de o peliculă roşie, asemănătoare cu balta de sânge în care îl găsise zăcând pe domnul José.

— Lumânările ard întruna aici de la moartea lui, o anunţă Nati, şi era evident că acest lucru o impresiona. Cei de aici îl iubeau, oricât de monstru ar fi fost. Categoric îl iubeau.

76.

Agla făcu duş, îşi uscă părul şi-şi aplică un strat consistent de fond de ten, în speranţa că-şi va acoperi astfel iritaţia de pe obraz. María o plesnise destul de tare. Roşeaţa dispăruse şi, cu toate că încă o mai simţea pulsând acolo, de bună seamă că la mijloc nu era vorba decât despre imaginaţia ei. Ba chiar era păcat că-şi făcea pielea să lucească. Îşi dădu seama că tremură când se îmbrăcă şi îşi aduse aminte încă o dată de tulburarea care le cuprinsese pe amândouă după ce încasase palma aceea zdravănă.

Agla îşi ceruse scuze de zeci de ori, în timp ce María îşi recuperase poşeta şi apoi smucise atât de tare de haina pe care şi-o agăţase în cuierul de lângă uşă, încât acesta se desprinsese din perete şi toate hainele din el sfârşiseră grămadă pe podea. Ieşise ca o furie, fără să le arunce măcar o privire.

După ce se spălă şi se împrospătă, Agla prinse cuierul la loc în şuruburi şi atârnă în el hainele căzute, după care îşi

dădu seama că telefonul ei nu se mai vedea pe nicăieri. Cel islandez era la locul lui, însă celălalt dispăruse – telefonul ei de bază. Era sigură că nu putea fi prea departe. Îşi amintea că-l folosise ca să caute ceva pe internet mai devreme, înainte de sosirea Maríei. Îl căută prin dormitor şi apoi iarăşi prin sufragerie, ridicând toate pernele, însă nu avu noroc. Poate era în maşină? Se hotărî să-l caute încă o dată după ce trecea complet peste faza cu palma şi scăpa de senzaţia că un obraz îi pâlpâia în toate nuanţele posibile de roşu.

În pofida sentimentului de disconfort, Agla simţea că nefericitul eveniment reprezenta şi un soi de victorie. Fusese ciudat şi jenant, însă şi un triumf ce o umplea de bucurie. Simţea că depăşise un soi de barieră prin apropierea de María. Chiar dacă avea creierul îmbibat de cocaină, izbutise să interpreteze complet aiurea o situaţie şi nici acum nu avea habar de unde-şi adunase acel curaj ca să o sărute, dar tocmai o făcuse. Şi exact în asta consta triumful.

Mereu fusese mult mai curioasă în privinţa fetelor decât a băieţilor. Băieţii erau doar băieţi; era sătulă de ei acasă. Însă fetele erau ceva complet misterios şi ei îi fusese mereu teamă de ele. I se păruse de fiecare dată greu să înţeleagă ce gândesc şi nu înţelesese niciodată de ce preferă să stea închise într-un dormitor şi să sporovăiască, în loc să iasă şi să joace fotbal. Nu era ca şi cum nu avea deloc prietene, ba chiar avea o groază. Însă relaţia lor nu era niciodată de durată. Toate prietenele pe care şi le făcea nu se arătau interesate de sport, nu aveau absolut nicio ambiţie să ia note bune şi se arătau destul de supărate atunci când Agla prefera să plece acasă, ca să-şi termine tema, în loc să meargă cu ele la vreun film. Pe lângă toate astea, pe ea o plictiseau teribil toate acele discuţii nesfârşite despre băieţi. Era uluitor cât de mult puteau să vorbească despre ei. Ea însăşi era împresurată de băieţi acasă, aşa că aceştia erau ultimul lucru la care voia să se gândească sau despre care să vorbească atunci când în sfârşit se întâlnea cu nişte fete.

Agla termină de aşezat pernuţele la loc pe canapea şi fu trezită din reverie de o bătaie în uşă. Merse tiptil pe hol, se uită pe vizor şi rămase surprinsă să dea tocmai peste Ingimar. Până cu ceva timp în urmă, o vizită din partea lui i-ar fi trimis fiori reci pe spate. Însă acum descoperea că se bucură de prezenţa lui. De ajutor era şi faptul că bărbatul bătuse de această dată la uşă, în loc să intre ca şi cum ar fi fost la el acasă.

Îl pofti înăuntru, după care se duse în bucătărie, desfăcu două sticle de bere şi îi dădu lui una, fără să-l mai întrebe dacă vrea. Ingimar luă sticla şi se aşeză jos în sufragerie, de data asta alegând el canapeaua şi lăsând fotoliul pentru Agla. Acestea erau genul de interacţiuni pe care ea le înţelegea. Cu băieţii şi cu bărbaţii era mult mai uşor să ajungi la o înţelegere, ei fiind foarte direcţi. Lumea bărbaţilor era o ierarhie bine aşezată, pe care ei aveau grijă să o modifice tot timpul, iar un simplu scaun îndreptat spre uşă demonstra o poziţie de forţă. O canapea întoarsă cu spatele spre uşă demonstra supunere. Agla devenise extrem de abilă în a interpreta simbolurile mediului bărbaţilor în mijlocul hoardei de fraţi alături de care crescuse. Se aşeză în fotoliu şi zâmbi când Ingimar se întinse din toate oasele pe canapea şi bău din bere.

— Am primit veşti de la Jón, începu Ingimar. Că ştergerea marii datorii ar trebui să aibă loc în această săptămână.

Agla ridică berea, se aplecă în faţă şi o ciocni de-a lui.

— N-ar strica deloc să păstrăm asta doar pentru noi, cel puţin deocamdată, zise ea, iar Ingimar ridică o sprânceană. Mi-ar plăcea să-i mai fierb un pic la foc mic pe băieţi, îi explică ea.

Ingimar râmji.

— Chiar că-ţi place competiţia, o lăudă el. Gândeşti cu mai multe mutări înainte, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Agla. De cele mai multe ori îmi şi iese.

Îi putea fierbe pe băieţi cât îi poftea ei inima. Avea să le spună că doar jumătate din datorie fusese ştearsă deocamdată, iar ei urmau să se arate încântaţi de acest

lucru. După care le putea spune că se ocupă ea şi de restul, lucru care avea să-i aducă linişte şi pace. În felul ăsta, ei urmau să aibă grijă ca niciunul dintre foştii lor colegi de la bancă să nu o amestece pe Agla în vreuna dintre anchetele Procurorului Special.

77.

María rezistă tentaţiei de a-şi turna o cafea. Se făcuse deja prea târziu şi conştiinţa oricum o mustra prea tare ca să-i mai îngăduie să şi adoarmă. Ba chiar se hotărâse să rămână la birou până ce avea să fie sigură că Maggi adormise, ca să nu trebuiască să mai stea cu nimeni de vorbă în seara aceea. Era ferm convinsă că el şi-ar fi dat imediat seama că se comportase nepotrivit. Şi mai era conştientă şi că exact asta făcuse. De fapt, pe măsură ce se scurgea tot mai mult timp de la momentul în care ieşise furioasă din apartamentul Aglăi, se întreba tot mai des de ce jucase în felul ăla. Ce fusese, de fapt, în mintea ei?

Pregătise deja un tabel în care erau detaliate apelurile telefonice ale Aglăi – atât către, cât şi de la cele câteva numere de pe telefonul de Islanda, cele pe care i le trimisese furnizorul de telefonie, dar şi pe cele pe care le scosese din telefonul şterpelit de la Agla. Existau două numere care se regăseau în ambele: un număr neînregistrat, despre care María ştia că îi aparţine Sonjei Gunnarsdóttir şi pe care Agla părea să-l sune la orice oră din zi şi din noapte. Şi numărul lui Jean-Claude, portarul clădirii în care se afla domiciliul legal în Luxemburg al Aglăi. María apăsă pe coloana cu apeluri dintre Sonja şi Jean-Claude şi le făcu galbene. Acestea erau apeluri personale, care nu prezentau niciun interes pentru ei.

După care se puse să marcheze numerele după naţionalitate. Majoritatea începeau cu prefixul 352, de Luxemburg, după care urma un pâlc de apeluri de-a lungul unei săptămâni către numere având prefixul 33, adică Franţa, şi fiecare începea cu 1, care indica Parisul. De două ori, Agla sunase numere începând cu 32, iar María

descoperise că acel prefix era pentru Belgia. Mai urmau alte câteva apeluri către numere cu prefixul 44, adică Marea Britanie, iar dintre acestea majoritatea începeau cu 20, adică Londra.

Ordonarea apelurilor după dată indica un tipar care începea în Luxemburg cu un telefon către Belgia, iar de acolo se ajungea în Franţa şi apoi la Londra. María folosi Paginile Aurii din Luxemburg şi începu să formeze numere. Două erau de la restaurante, iar pe acestea le însemnă imediat cu galben. Celelalte aparţineau unor bănci, iar un altul – unui fond de investiţii. María era deja sigură că, odată ce avea să verifice toate numerele, avea să poată distinge un traseu care atingea mai multe instituţii financiare din toată Europa.

Împrăştiate în tabel se aflau zeci de apeluri către numere pe care le văzuse nici ea nu mai ştia de câte ori în registrele de apeluri ale suspecţilor în timpul anchetelor privind criza financiară: erau numere cu 1-345 şi 1-284; Insulele Cayman şi Tortola. Era cât se poate de sigură că Agla punea ceva la cale.

78.

O mulţime de oameni se strânsese în jurul mausoleului şi majoritatea invitaţilor erau nerăbdători să-şi exprime condoleanţele în faţa lui Nati. Femeia stătea lângă fotografia domnului José din fundul sălii, acceptând îmbrăţişări, săruturi şi coroane de la oameni, dintre care unii se lăsau şi în genunchi ca să-i sărute mâinile. Sonja urmărea cu o uluire din ce în ce mai mare cum siluete înveşmântate în zdrenţe, majoritatea făcând parte din populaţia indigenă, împingeau bancnote în mâinile lui Nati şi murmurau condoleanţe, în timp ce ea îşi lăsa mâna pe capul lor ca şi cum ar fi fost un preot care binecuvânta copii la ceremonia de confirmaţie.

Nati adusese cu ea o urnă de teracotă masivă pentru slujbă, aşezând-o apoi pe altar în faţa fotografiei şi lăsându-se preţ de câteva secunde în genunchi, ca să se

închine de câteva ori. Era îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, iar rochia croită special, pe care i-o aduseseră două cusătorese înainte de ceremonie, îi sublinia cu mare eleganţă silueta, în vreme ce chipul îi era pe jumătate ascuns de voalul care-i cobora de pe borul pălăriei. Sonja încerca să-şi potrivească materialul sintetic al rochiei pe care i-o aduseseră cusătoresele şi care atârna pe ea ca plasticul, întrebându-se totodată ce se putea afla în urna de teracotă. Singurul lucru pe care sigur nu-l conţinea era cenuşa domnului José.

Dintr-o scurtă discuţie cu şoferul, aflase că domnul José construise mausoleul cu mult timp în urmă, iar până acum fusese folosit doar pentru banchete. Şoferul îi mai spusese, tare mândru, că pentru o lungă perioadă fusese cel mai măreţ din tot cimitirul. Apoi chipul i se înnegură când adăugă că era bine că domnul José nu apucase să trăiască pentru a vedea că alt rege al narcoticelor construise unul nu departe de al lui – iar acela avea trei niveluri.

După ce şoferul se îndepărtă, alt bărbat îşi făcu apariţia lângă Sonja. Ea se pregăti să-l salute politicos, când surâsul îi îngheţă pe buze. Recunoscu instantaneu pomeţii masivi şi tunsoarea periuţă. Era unul dintre cei doi bărbaţi care îi răpiseră pe ea şi pe Tómas în Florida. Îşi simţi corpul reacţionând instinctiv şi o cuprinse un val puternic de ameţeală. Aproape că simţea iarăşi banda adezivă înfăşurată mult prea strâns în jurul încheieturilor.

— Mă numesc Sebastian, rosti bărbatul în engleză, întinzând o mână, în timp ce Sonja făcu instinctiv un pas îndărăt. Ştiu că probabil eşti supărată pe mine, însă trebuie să stăm de vorbă, adăugă el, luând-o de braţ şi conducând-o într-o cameră alăturată.

— Las-o deschisă! îi ceru Sonja, prinsă pe picior greşit de faptul că el se pregătea să închidă uşa şi încremenită de spaimă, deşi raţiunea îi spunea că e greu de crezut că bărbatul avea s-o răpească a doua oară şi s-o ducă departe de acolo chiar în timpul slujbei de comemorare.

— E o chestiune de viaţă şi de moarte. Trebuie să mă asculţi, continuă Sebastian. Sunt mult mai multe la mijloc

decât îţi poţi imagina. Te implor să m-asculţi!

Se lăsă să cadă pe o bancă de lângă perete şi-şi împleti degetele, ca şi cum s-ar fi rugat. Sonja simţi cum toată încordarea îi părăseşte corpul, că bărbatul nu o mai domina cu statura lui. Normal că putea să-l asculte.

Când Sonja reveni în sală, o femeie mărunţică, îmbrăcată cu un poncho colorat, se apropie de ea, îi întinse un platou acoperit cu folie argintie şi murmură în spaniolă ceva ce Sonja nu înţelese. Încercă să-şi ceară scuze şi împinse platoul înapoi în mâinile femeii, însă aceasta scuturâ din cap, se închină şi îi întoarse spatele. Aşa că rămase acolo, ţinând un platou cu mâncare în mâini, îmbrăcată cu o rochie dintr-un material sintetic lipicios, în vreme ce urmărea cum lumea intra şi ieşea încontinuu din mausoleu. Un adevărat carusel de idei i se învârtea prin minte, declanşat mai ales de discuţia cu Sebastian şi de propunerea lui. Ar fi putut însemna sfârşitul tuturor problemelor pentru ea. Sau ar fi putut s-o coste viaţa.

Totul devenise un vis bizar, genul de nonsens pe care doar cineva aflat în pragul morţii şi l-ar fi putut închipui. Gândindu-se mai bine, putea vedea deja o linie clar definită, un şir de evenimente înlănţuite. Era un drum – de bună seamă, plin de cotituri şi de răspântii –, care pornea de la decizia ei iniţială de-a câştiga nişte bani în plus făcând acel misterios comision pentru avocatul Thorgeir cu un an şi jumătate înainte şi care o aducea tocmai aici: stingheră, într-un mausoleu mexican din Culiacán, şi cugetând la o decizie pe care nu era pregătită să o ia. Problema cu o astfel de recapitulare a evenimentelor era că, privind în urmă, fiecare dintre ele devenea destul de limpede, însă, în acelaşi timp, i-ar fi fost de-a dreptul imposibil să fi putut anticipa vreunul dintre ele.

79.

Sonjei încă îi mai ţiuiau urechile după nesfârşita suită de

cântece a trupei de Maríachi. Singurul lucru pe care-l distingea totuşi în cadrul versurilor era numele domnului José – *doomnul Hozee* –, aşa cum ieşea de pe buzele cântăreţilor îmbrăcaţi în culori vii. Invitaţii apreciau în mod evident muzica, dat fiind că-şi ridicau permanent paharele în semn de salut pentru membrii trupei.

Nati o informase că muzica se numeşte *narcocorridos.*

— Cântecele sunt despre ce gangster a fost José. E o muzică destul de populară.

Plecaseră de la mausoleu în toiul petrecerii, escortate de bărbaţii care le luaseră de la aeroport – şoferul şi tipul tăcut care purta în continuare ochelari de soare, cu toate că se lăsase întunericul. Li se alăturase şi Sebastian, care acum stătea înghesuit pe bancheta din spate, între Nati şi ea.

Maşina se opri în faţa unei clădiri scunde şi coborâră cu toţii, urmându-l pe şofer. Un miros de gaz şi de cărbune plutea în aerul cald, dat fiind că majoritatea locuitorilor oraşului îşi pregăteau cina. Şoferul se apropie de o uşă din oţel şi bubui în ea. O aşchimodie de bărbat, înfăşurat în zdrenţe, le deschise imediat uşa. Intrară şi se opriră în faţa unui obiect aşezat pe podeaua de beton simplu – semăna cu un enorm castron pentru salată.

— Ce-i asta? întrebă Sonja.

— E o navă-melc, răspunse Nati. *Parasito.*

Sonja aştepta o explicaţie mai precisă, însă, dintr-un motiv anume, cei de acolo se holbau la ea ca şi cum îi aşteptau reacţia la chestia de metal de pe podea.

— Şi?

— Prinzi nava-melc de un vas care merge din Europa spre Islanda, după care o muţi pe un vas care merge din Islanda către SUA. E o rută deschisă oricăror oportunităţi! Şi apoi nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa Groenlandei. În SUA, se verifică vasele care vin din sud, nu şi cele care vin din nord. Putem căra patruzeci de kilograme în fiecare navă-melc.

Nati zâmbi mulţumită.

— Ce vrei să spui, că eu ar trebui să lipesc chestia asta

de un vas?

— Te scufunzi, răspunse Nati. Şi o fixezi de fundul vasului.

Dacă Sonja n-ar fi fost atât de înspăimântată, probabil că ar fi izbucnit în râs.

— Eu nu ştiu să mă scufund.

Era de-a dreptul ridicol.

— Poţi lua cursuri. Ţi le plătesc eu. Oricine poate învăţa să se scufunde.

Sonja râse amar, neajutorată.

— Eu chiar cred că eşti nebună, zise ea. Nu pot prinde chestia asta de un vapor. Cred că nici măcar nu pot să o ridic.

Se aplecă şi verifică greutatea vasului de metal. Era la fel de greu pe cât părea.

— Pur şi simplu o să mă duc la fund cu chestia asta, adăugă ea.

Bărbatul slăbănog şi zdrenţăros flutură din mâini.

— Nu, nu! Va fi prins plute de ea, o lămuri el într-o engleză ţeapănă. Nicio problemă înotat când plutele acolo.

— Nicio problemă, repetă Nati. Nicio problemă pentru tine. Înăuntru se află o membrană de cauciuc în care intră marfa. E un sistem pe care l-am folosit de nenumărate ori. Sebastian o să-ţi arate exact cum funcţionează.

Femeia se răsuci şi porni spre uşă, însă se opri brusc şi-l întrebă pe slăbănog când va fi gata nava-melc.

— Două săptămâni, îi răspunse bărbatul şi făcu o plecăciune. Sebastian venit şi luat peste două săptămâni.

Nati se întoarse cu încetineală, aruncând din ochi fulgere în direcţia bărbatului, după care trecu pe spaniolă şi, cu toate că Sonja nu-i înţelegea cuvintele, tonul ei nu lăsa nicio urmă de îndoială asupra ameninţărilor furioase pe care i le arunca. Bărbatul bombăni ceva ce semăna cu o scuză şi începu să tremure atât de tare, încât îi clănţăneau dinţii în gură.

Nati mai lătră ceva ce păru ultimul ei cuvânt, apoi scuipă la picioarele bărbatului şi dădu din cap către şofer, care reacţionă imediat, ridicând o bucată de ţeavă de pe o

bancă şi pocnindu-l zdravăn cu ea pe bărbat peste picior. Acesta se prăbuşi imediat, schelălăind de durere.

Sonja s-ar fi repezit imediat instinctiv să-l ajute, dacă Sebastian n-ar fi ţinut-o pe loc, conducând-o în direcţia uşii.

— Prefă-te că n-ai văzut nimic, îi şopti el la ureche, în vreme ce Sonja îşi înghiţea groaza care prinsese formă în măruntaiele ei când auzise ţipetele bărbatului chinuit de durere. Câte o lovitură din asta pentru fiecare săptămână de întârziere, aşa a zis Nati.

Sonja îşi dorea ca el să nu se fi sinchisit să-i traducă ameninţarea lui Nati pentru că, indiferent cât de tare înghiţea în sec, iar şi iar, căznindu-se să tragă adânc aer în piept, tot nu-şi putea depăşi teama. Picioarele refuzau să-i dea ascultare şi simţea că e gata să leşine. În timp ce ieşeau din clădire, Sonja îl văzu pe bărbat ghemuit pe jos, ţinându-se strâns de piciorul vătămat.

— După cum vezi, şuieră Nati, întorcându-se spre Sonja, e mai bine ca oamenii mei să se ţină de cuvânt.

Sonja se sui în maşină şi, când Sebastian închidea portiera, zări pe chipul lui expresia unui om obişnuit cu asemenea scene. Dintr-odată, propunerea lui din mausoleu nu se i se mai părea chiar atât de exagerată.

80.

— Acum unde mergem? întrebă Sonja, prefăcându-se curioasă.

Mintea îi era la fel de amorţită şi avea senzaţia că e gata să leşine. Sebastian le lăsase în faţa unui club de noapte, şoptindu-i la ureche un „Vorbim mai târziu” când coborâse din maşină. Sonja încuviinţase aproape imperceptibil din cap.

Trebuia să reia cu mare atenţie în gând discuţia pe care o purtaseră în mausoleu. Trebuia să o analizeze acasă, în cadrul spaţiului ei personal, având în faţa ochilor realitatea de zi cu zi, departe de nebunia caniculară a Mexicului.

— Acum te ducem acasă, răspunse Nati.

— Mergem acum la aeroport?

— Exact, *mi amor.* Eu nu dorm bine în Mexic. Nu ştii niciodată când o să-ţi fie aruncată o grenadă pe geam. Bietul José poate că a fost un tip popular printre cei de-aici, însă avea, totodată, şi o groază de duşmani. Acum i-am moştenit eu pe toţi, făcându-mi, probabil, şi alţii în plus.

În timp ce treceau pe lângă aceleaşi străzi pe care veniseră mai înainte de la aeroport cu maşina – cele care atunci păruseră complet abandonate –, Sonja văzu că acum erau extrem de animate. Vitrinele erau descoperite, străzile erau pline de oameni cu sacoşe de cumpărături în mâini şi tonetele cu mâncare se înmulţiseră, iar ea se întrebă cât de mare putea fi în zona asta piaţa de *taco* şi *sope,* care, judecând după reclamele la tot pasul, erau mai tot ce se vindea.

Chiar şi întunericul părea torid în timp ce se apropiau de aeroportul a cărui pistă era bine luminată. Sonja încă mai ducea cu ea platoul cu mâncare primit de la bătrâna localnică, pentru că Nati dorea cu tot dinadinsul să-l ia cu ele. Ajunse la bordul avionului, luă platoul de la Sonja şi i-l dădu stewardesei.

— Încălzeşte asta! îi ceru ea. Ne e foame.

Chiar când cuvintele acestea ieşeau de pe buzele lui Nati, Sonja simţi şi ea cât de foame îi era. Se simţea complet golită şi măruntaiele începură practic s-o doară şi să se frământe la gândul mâncării. Nu mai pusese nimic în gură de la friptura din restaurantul din Reykjavík, însă nici în ruptul capului nu-şi mai putea aminti cât trecuse de-atunci. Timpul şi spaţiul se prelungiseră şi se răsuciseră cu susul în jos de când îi bătuse Nati la uşă.

Stewardesa îşi făcu apariţia cu platoul la scurt timp după decolare şi Nati bătu din palme, încântată.

— *Molé*-ul lui *mama!*

— Mama? se miră Sonja. Al mamei tale?

— Da! răspunse Nati. Pui cu sos de chilii şi ciocolată. Gustă şi tu, e minunat!

— Femeia care a adus mâncarea e mama ta? întrebă

Sonja, aducându-şi aminte de localnica de la care primise platoul, în loc să profite de ocazia să stea de vorbă cu Nati.

Pur şi simplu nu dăduse niciun semn că şi-ar recunoaşte fiica şi nici nu-şi exprimase vreo dorinţă de-a vorbi cu ea.

— Ea e. Nu ne vorbim. Ea… cum să mă exprim? Nu e de acord cu stilul meu de viaţă. Însă tot vrea să mănânc cum trebuie şi crede că sunt prea slabă, zise Nati râzând.

— Dar a venit, totuşi, la slujba de comemorare, zise Sonja, simţindu-se dintr-odată îmboldită să-i ia apărarea femeii mărunţele, chiar dacă ei înseşi nu prea i-ar fi convenit ca altcineva să sară să-i apere mamei ei defectele.

— Cu siguranţă e încântată de moartea lui José. Nu a fost niciodată de acord cu el. Iar el încerca tot posibilul să se poarte frumos cu ea – ba chiar i-a cumpărat şi o casă, în care ea a refuzat să se mute. Dar dacă vrea să trăiască într-o colibă de pământ şi să gătească la un foc afară, e problema ei.

Nati rămase tăcută preţ de câteva secunde, uitându-se pe geam.

— Gustă şi tu! zise apoi. Nimic nu se compară cu mâncarea gătită de mama ta.

Mâncarea era într-adevăr excelentă şi Sonja simţi cum treptat se linişteşte în timp ce se servea din nou din sosul dulce, închis la culoare. Nati o urmărea plină de satisfacţie.

— E fantastică! o lăudă Sonja, făcând-o pe Nati să radieze de încântare.

Parcă ar fi bombardat-o pe ea cu laude pentru mâncare, nu pe mama ei.

Mâncară în tăcere o vreme şi stewardesa le umplu cupele cu şampanie. Sonja o dădu imediat pe gât pentru că, deşi era dulce, în sos se mai simţea şi o iuţeală care-i ardea gâtul.

— Mă întrebam, reluă ea la un moment dat, când ai de gând să mă ajuţi să-mi recapăt fiul – când ai de gând să-l faci pe Adam să fie de acord cu custodia.

Nati înghiţi şi ultima îmbucătură şi se şterse la gură.

— Eu nu lucrez la fel ca José, începu ea. Acum, că am

preluat controlul, o să existe nişte schimbări în felul cum se fac lucrurile. Şi vreau şi să văd cum te descurci cu navamelc.

— Dar mi-ai promis când te-am ajutat cu cadavrul, îţi aduci aminte?

— M-ai ajutat? zise Nati, având pe chip o expresie atât de uluită încât ar fi convins-o imediat pe Sonja, dacă ea n-ar fi ştiut tot ce se întâmplase. Tu eşti cea care l-a omorât! Doar am înregistrarea.

Sonja se lăsă pe spate şi oftă. Discuţia asta căpătase o turnură complet greşită. Cartea prieteniei jucată de Nati, cu plecarea lor spre sud şi solidaritatea feminină, se evaporase.

— Ai spus că ai nevoie de un prieten, iar prietenii se ajută unul pe altul, zise Sonja, conştientă de tonul rănit pe care-l adoptase. De ce ai vrut să merg cu tine în Mexic, dacă nu sunt prietena ta?

Nati muşcă dintr-o scobitoare, supse o secundă din ea şi apoi o scuipă pe jos. Miji ochii şi îi aruncă o privire plină de furie Sonjei.

— Am vrut să-ţi arăt pentru cine lucrezi. Lucrezi pentru mine, iar eu nu sunt José. Eu nu trebuie să cumpăr iubire făcând favoruri. Eu n-am nevoie de *narcocorridos* sau de mausolee somptuoase. Mă doare-n cot dacă mă iubeşte sau nu lumea. Sunt de o mie de ori mai fericită atunci când oamenilor le e frică de mine.

Sonja închise ochii, incapabilă să se mai uite la Nati. Discuţia cu Sebastian îi reveni în minte, iar acum înţelegea pe deplin ce voise el să spună atunci când îi zisese că nimeni nu poate avea vreodată încredere în Nati.

81.

María evidenţiase cu roşu toate apelurile Aglăi către instituţii financiare. Compară tabelul ca să urmărească tiparul apelurilor ei şi imaginea deveni aproape completă. Mai rămâneau două numere necunoscute: unul în Luxemburg şi unul în Paris. Acestea trebuiau să fie mobile

înregistrate pe numele unor persoane. Începu cu numărul cu prefix de Luxemburg, însă, indiferent unde căută, nu obţinu nimic. Se gândi serios dacă să sune chiar ea la acel număr, însă putea fi periculos. Chiar nu voia ca Agla şi prietenii să afle aşa repede că sunt supravegheaţi. Urmele puteau dispărea foarte repede, aşa cum ştia foarte bine din proprie experienţă lucrând pentru biroul Procurorului Special.

Se hotărî să se concentreze asupra celuilalt număr, cel francez. Îl introduse într-un registru al Parisului şi imediat îi apăru numărul deţinătorului: William Tedd. Având în faţă un nume care părea mai degrabă englezesc decât franţuzesc, María îl căută pe Google. Existau nenumărate linkuri, aşa că adăugă şi „Paris” la termenii de căutare şi îşi dădu seama încă de la primul rezultat că găsise ceea ce căuta. Acest William Tedd lucra pentru o bancă americană care avea o filială la Paris. Oftă. Datorită listei cu apeluri telefonice a Aglăi, găsise exact ce se aşteptase să găsească – confirmarea că Agla era implicată într-un soi de maşinaţiune financiară. Dar asta tot nu făcea nimic să-i domolească mustrările de conştiinţă pe care le avea din pricina felului în care descoperise această informaţie.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse aproape miezul nopţii. Îşi luă telefonul şi cheile de la maşină şi tocmai se pregătea să activeze alarma, când şovăi. Numele acela, William Tedd, i se părea cunoscut de undeva. Nu era un nume pe care să-l fi verificat în legătură cu Agla, însă era sigură că-l mai văzuse într-un loc care avea legătură cu unul dintre fondurile din străinătate. Se întoarse în biroul învăluit în întuneric şi merse în camera arhivei. Tastă codul şi ascultă cum uşile se deschid cu un sâsâit. Nu-i luă mult să găsească dosarele respective. Le luă cu ea în sala de mese, unde porni espressorul, pe care se aprinse o lumină roşie ce indica faptul că se încălzeşte. Acum cu siguranţă avea nevoie de o doză de cofeină, dacă voia să verifice toate aceste documente.

Nici nu apucă espressorul să scoată bâzâitul acela care anunţa că e pregătit, că María şi găsi numele lui William

Tedd în dosarul de caz. Supraveghease o tranzacţie financiară pe care ei renunţaseră să o mai cerceteze, deci nu însemna cine ştie ce. Însă în acelaşi dosar dădu peste un alt nume interesant. Privind retrospectiv, numele acela n-ar fi avut nimic deosebit pe care ea să şi-l amintească dacă nu l-ar fi întâlnit recent: Jean-Claude Berger. Însă de data asta el nu mai apărea în rolul de portar, ci de preşedinte al consiliului de administraţie al Avance Investment, cel mai mare fond de investiţii folosit de Agla şi despre care biroul Procurorului Special ştia prea bine că-i aparţine ei, chiar dacă nu era pe numele său. María se lăsă pe spate în scaun şi râse tare. Portar şi preşedinte al consiliului de administraţie. Oare Agla chiar devenise atât de neglijent de încrezătoare în sine?

82.

Tómas vedea bine că mama lui strălucea de bucurie când se uita la el. El însuşi de-abia se abţinea – şi se bucurase enorm să se prostească încă de când venise Sonja. Abia dacă-i venise să-şi creadă urechilor când tatăl lui îi spusese că mama urma să vină în vizită. În vizită! Ea nu mai intrase în casă de când plecase de aici, iar tatăl lui îl pusese mereu să fugă repede la maşină când ea venea să-l ia, nici măcar o dată nu o invitase înăuntru. Iar acum, iat-o pe podeaua dormitorului lui, râzând în timp ce el stătea în mâini în pat, iar tata făcea cafea în camera cealaltă.

— Pentru că trebuie să plec în străinătate cu serviciul, nu o să poţi veni la mine până duminică, zise mama. Însă avem tot weekendul viitor doar pentru noi.

Tómas făcu o tumbă pe spate în pat. Lui nu-i păsa că weekendul cu ea se amânase, acum că Sonja venise să-l vadă. Erau atât de multe lucruri pe care voia să i le arate, iar ea nu se jucase niciodată cu Teddy, care părea să o placă şi încerca din când în când să o lingă pe faţă.

Din bucătărie, tata anunţă că era gata cafeaua. Când merseră în bucătărie, văzură că el pregătise şi ciocolată

caldă pentru Tómas, astfel încât să poată sta şi el la barul pentru micul dejun lângă mama şi să bea din cana lui, ca un adevărat adult.

— Totul în regulă la Londra? întrebă tatăl său.

— Cred că da, replică mama.

— Ai grijă! adăugă Adam.

— Mereu am, răspunse mama.

— O să vorbim când te întorci, zise tata.

— Te anunţ, replică mama.

Suna ca o discuţie normală dintre doi oameni normali, iar mama părea fericită, trăgându-l întruna pe Tómas de lobii urechilor şi ciufulindu-i părul, iar tata nu părea chiar deloc furios. Avea o expresie absolut firească pe chip, ca şi cum se bucura sincer că e şi mama aici în vizită. Poate că lucrurile mergeau mai bine între ei? Învăţătoarea îi spusese că după un divorţ e mereu complicat, iar oamenii se puteau certa foarte mult, însă în timp lucrurile aveau să meargă mai bine. Poate că acel timp sosise deja?

83.

Sonja merse de la aeroport direct acasă la Nati, în Chelsea. În faţa uşii principale, trase o singură dată adânc aer în piept şi bătu imediat, ca să nu îngăduie spaimei din sinea ei să se transforme în şovăială. Cel mai bine era să depăşească momentul. Amadou deschise uşa şi Sonja trecu imediat pe lângă el, intrând în hol.

— Sonja! strigă Nati încântată, venind şi ea pe hol. Intră!

Sonja nu o întâmpină la fel de călduros. Acum chiar nu mai exista niciun motiv să se comporte ca şi cum nu se mai văzuseră de ani întregi, având în vedere că se despărţiseră cu doar două zile în urmă pe aeroportul din Reykjavík.

Nati o conduse în sufragerie şi Sonja începu deja să simtă cum i se face pielea de găină pe picioare. Însă acum încăperea arăta complet diferit, atât de diferit încât cu greu ar fi putut spune că se întorsese în acelaşi loc. Fusese umplută cu flori în ghiveci şi lămpi, pe pereţi erau atârnate

tablouri colorate şi mobila era din bambus deschis la culoare. Se aşezară amândouă în fotolii aflate de o parte şi de alta a măsuţei, iar Amadou îşi făcu apariţia cu o tavă cu cafele. Sonja se pregătea să se ridice ca să-i ia tava, însă o clătinare din cap a lui Nati îi dădu de înţeles să rămână la locul ei. Amadou ţinea tava cu ajutorul ciotului rămas din mână, aşezând-o apoi zăngănind pe o măsuţă de lângă perete, astfel încât cafeaua se vărsă din ibric. Aşeză ceşti, o zaharniţă şi o carafă cu lapte pe masa dintre ele şi apoi turnă cafea în ceşti. Având o singură mână, îi luă mult timp să termine, răstimp în care ele două aşteptară în tăcere. Apoi bărbatul se aplecă, se folosi de ciot ca să prindă tava şi ieşi din încăpere.

— E un pic dureros, zise Nati, şi Sonja fu sigură că zăreşte ceva răutăcios în expresia ei, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să urmărească chinurile bărbatului rămas cu o singură mână.

— Acum cât o să transport? întrebă Sonja.

— Patru, răspunse Nati. Şi mergi direct în Groenlanda, unde tipul meu va prelua livrarea. Bine, el îi permite partenerului său din Nuuk să-şi oprească o cantitate mică, pe care o foloseşte pentru amestecul ieftin destinat localnicilor. Par obsedaţi să-şi tragă cât mai mult din marfă, în orice formulă sunt capabili. Îţi spun asta ca să ştii şi tu că am cunoştinţă de ce se întâmplă. Cel mai bine e ca oamenii să-şi dea seama că ştiu tot. Nu trebuie să-şi închipuie nimeni că mă poate lucra pe la spate.

— Am înţeles, răspuns Sonja, oftând.

Senzaţia de resemnare care o cuprinsese ca o pătură în zborul către Mexic o învălui din nou. Avea de gând să facă tot ce i se spune. Era inutil să încerce să-şi schimbe condiţiile – deocamdată, însă propunerea lui Sebastian nu-i dădea pace.

— Dacă închid un ochi la astfel de lucruri, reluă Nati, e pentru că mă avantajează. Însă dacă cineva taie pachetele şi fură din ele, iar eu am senzaţia că nu-mi prieşte la afaceri, atunci nici Dumnezeu şi nici o mie de îngeri nu-l mai scapă pe omul ăla. M-ai înţeles?

— Absolut, răspunse Sonja, luând o gură din cafeaua în care Amadou părea să fi pus zahăr fără ca ea să bage de seamă.

— Ăsta e ultimul tău zbor. Poţi găsi pe altcineva să care cantităţile mici pe calea aerului, iar tu poţi prelua transporturile mari cu nava-melc.

— Eu nu am niciun om în Islanda, protestă Sonja. Am lucrat mereu singură şi habar n-am cum aş putea găsi pe cineva pentru zboruri. Nu e mai bine să se ocupe Adam de asta?

— Nu, răspunse Nati pe un ton plat.

Sonja aşteptă ca femeia să mai spună ceva, însă aceasta rămase cu un surâs întipărit pe chip, în vreme ce Sonja se zvârcolea ca un peşte prins în undiţă, încercând să găsească o cale de scăpare.

— Ce-ai zice dacă s-ar ocupa Adam de nava-melc? Doar are o mulţime de oameni în jur care pot învăţa să se scufunde şi care sunt suficient de puternici ca să care ceva atât de greu. În felul ăsta, eu pot continua cu zborurile şi pe ruta către Groenlanda…

— Adam n-a făcut decât să dea chix lunile astea, o întrerupse Nati. Oamenii lui sunt prinşi încontinuu de către cei de la vamă, aşa că nu mai am încredere în el. Însă în tine am încredere. Tu eşti o persoană talentată. Începi să te ocupi de nava-melc de săptămâna viitoare şi găseşti pe cineva care să se ocupe de zborurile de aici către Islanda. Şi-l poţi lăsa pe Adam să păstreze puţinul care-i trebuie pentru distribuţia în Islanda.

— Adam n-o să se bucure deloc când o să afle, zise Sonja.

— I-am spus deja cum o să stea lucrurile. N-are de ales decât să se supună.

Sonja fu luată prin surprindere de asta.

— Când l-ai anunţat? Când i-ai zis că eu voi fi cea care va prelua controlul?

— Alaltăieri, răspunse Nati, mai turnându-şi nişte cafea în ceaşcă.

Era uluitor. Să se fi bucurat Adam că fusese scos din

joc? Ieri se purtase mai frumos cu ea decât în orice altă ocazie de când se despărţiseră. Fusese politicos, o invitase înăuntru şi primirea lui fusese una călduroasă. Oare să-i fi spus Nati ceva care o aşeza pe Sonja pe o poziţie superioară în raport cu el? Oare faptul că era prietena lui Nati îi sporise puterea de influenţă? Sonja se hotărî să-şi pună soarta la încercare amintindu-i despre favoarea pe care i-o ceruse şi pe care Nati i-o promisese.

— Când o să-i spui lui Adam că trebuie să obţin custodia fiului nostru?

Nati îi apăsă un deget pe buze.

— Şşş! zise ea tare. Nu forţa nota, Sonja! Vom vedea cum merg lucrurile în următoarele săptămâni, iar dacă te arăţi harnică, atunci o să vedem ce se poate face.

Era o replică la care Sonja se aşteptase. Se ridică în picioare, gata să-şi ia la revedere.

— Mai bine aş lua marfa şi m-aş duce la hotel ca să o împachetez, zise ea, însă Nati clătină din cap.

— Nu o să stai la hotel, zise ea. O să stai aici. Şi mă aştept la o întâmpinare ceva mai entuziastă decât data trecută când ţi-am bătut la uşă. S-a înţeles?

Sonja încuviinţă din cap şi se aşează la loc. Mai luă o gură din cafeaua mult prea dulce şi aceasta păru să i se lipească de gât, fiindu-i imposibil s-o înghită. Nu conta absolut deloc cât de mult se zvârcolea ca un peşte prins în cârlig. La fel de bine ar fi putut renunţa cu totul la orice plan de până acum, să cedeze şi să se lase purtată de curent. Orice ar fi făcut, capcana continua să se închidă în jurul ei.

84.

— Chiar trebuie să aduci astea cu tine în pat? întrebă Maggi când María trânti un vraf de hârtii pe noptieră şi se căţără lângă el.

— Voiam doar să verific o parte din rapoartele anuale, răspunse ea. Cu ce e diferit faţă de-a o citi pe Yrsa?

Arătă cu degetul cartea din mâna lui Maggi, adăugând:

— Eu citesc chestii din astea pentru că-mi plac, la fel

cum şi ţie îţi plac cărţile *crime.*

— Ştiu, zise el şi se rostogoli pe o parte.

Nu era deloc un semn pozitiv. Când se întorcea cu spatele la ea, însemna că îl nemulţumeşte ceva. Parcă simţise ceva. Poate că ar fi trebuit să-i spună adevărul despre ce se întâmplase cu Agla. Poate că ar mai fi limpezit niţel lucrurile între ei, pentru că, avea ea senzaţia, el adulmecase deja că pune ceva la cale. Poate că l-ar fi făcut să se amuze dacă i-ar fi povestit cum păcălise ea o „bancheriţă hoţomană", intrându-i în casă folosindu-se de o poveste despre ei doi mergând la un club de striptease.

— E totul în regulă? întrebă ea.

Maggi se întoarse iar pe spate.

— Normal, totul e în regulă, răspunse el şi zâmbi.

Îi zâmbi la rândul ei, mulţumită că se uitase cu atenţie la ea şi uşurată că el râsese, totuşi.

— Sunt doar îngrijorat de faptul că munca îţi ocupă tot timpul. Azi-noapte ai venit în toiul nopţii şi acum te bagi în pat la ora nouă, luând cu tine hârtii de la birou.

María scoase un oftat de uşurare. Dacă asta îl deranja, atunci mai bine să-l mintă şi gata. Mai bine să păstreze secretul despre incidentul acela ridicol cu Agla.

— Ai dreptate, zise ea, lăsând înapoi în noptieră raportul anual pe care-l deschisese şi trăgându-se mai aproape de el. E bună cartea Yrsei?

— Al naibii de bună, răspunse Maggi, lăsând-o şi el jos şi stingând lumina.

Se întoarse spre ea, o cuprinse în braţe şi o trase mai aproape. María rămase nemişcată, bucurându-se de această apropiere, în vreme ce aştepta ca el să adoarmă şi ea să se poată strecura în camera de-alături, cu teancul de hârţoage de pe noptieră, încercând din nou să le înţeleagă conţinutul.

Erau rapoartele anuale oficiale din ultimii zece ani, inclusiv unul care nu se regăsea şi în dosarul Vocii Adevărului. Cel mai recent, adică. Cercetase pe fugă rezultatul financiar şi văzuse că, pentru prima oară în zece ani, fabrica de aluminiu raportase profit. Chestia în sine

era bizară, acela fiind primul an de după criza financiară. Rata de schimb se modificase, e drept, însă ea avea o bănuială – foarte puternică – cum că restricţiile asupra valutei impuse pe perioada crizei jucaseră un rol major în asta. Fabricii îi fusese mult mai greu să plătească facturile firmei-mamă într-un cont din străinătate, din moment ce Banca Centrală luase hotărârea că e nevoie de aprobarea ei pentru toate plăţile mari care părăseau ţara.

85.

Pe Bragi îl aştepta un mesaj pe telefon. Scoase un geamăt de mulţumire când văzu inimioara. Totul mergea conform planului. Sonja avea să sosească cu avionul de seară de la Londra şi el trebuia să se asigure că nu urmau să fie probleme – adică nicio verificare la întâmplare a pasagerilor. Iar mâine pe podea, lângă uşă, avea să-l aştepte un plic în care se aflau suficienţi bani cât să o mai ţină pe Valdís încă patru luni. Deja economisise suficient ca să le plătească pe Stephanie şi pe Amy câteva luni dar, mai devreme sau mai târziu, Valdís urma să aibă nevoie de îngrijire şi noaptea, iar asta însemna şi mai multe cheltuieli. Deci merita să pună cât mai mult deoparte. Pensia ei şi salariul lui ajungeau ca, deocamdată, să supravieţuiască amândoi, însă din august, când urma să iasă şi el la pensie, urmau să intre şi-n economii. Însă Sonja îi dăduse asigurări că urmau şi mai multe călătorii, aşa că şi el avea să încaseze mai mult.

Vârî telefonul în fundul dulapului şi-l încuie. Avionul trebuia să fie deja în aer şi, două ore şi jumătate mai târziu, urma să ajungă deja pe pistă. Putea să-i ţină ocupaţi până atunci pe cei de pe tură, fără să bată în vreun fel la ochi – punându-i să facă ordine sau să se ocupe de hârtii, în timp ce el însuşi supraveghea sala de sosiri. Ieşi încetişor din vestiar şi scrise sarcinile zilei pe tablă. Verifică încă o dată lista pasagerilor, se uită la numele Sonjei şi scrise apoi că dorea să fie verificat unu din douăzeci de pasageri din zborul dinspre Copenhaga care

ateriza înaintea ei. În felul ăsta, băieţii se vor bucura să ia o pauză în momentul în care va ateriza avionul de la Londra şi să profite de îndată de momentul de respiro oferit de el. Poate că le va face cinste cu nişte rulouri daneze în pauza pentru cafea, ca să-i încurajeze să nu revină chiar atât de repede la posturi. Dar asta ar fi fost prea evident. Nu merita să se abată prea des de la rutină. Ar fi trezit suspiciuni.

Încă mai chibzuia la ideea cu rulourile când uşa de la birou se deschise şi intrară doi agenţi vamali, pe care îi recunoştea din Reykjavík, urmaţi de un poliţist de la Antidrog şi de un câine special dresat.

— Ei, dar bună dimineaţa! îi întâmpină el, încercând să pară vesel, deşi mintea i-o luase deja razna.

— Neaţa, neaţa! rosti unul dintre agenţi, iar celălalt repetă întocmai: Neaţa!

Cei trei se înghesuiră în jurul espressorului, care le dădu imediat ascultare, începând să macine boabele de cafea.

— Cărui fapt îi datorăm această onoare? întrebă Bragi, simţind deja o apăsare în creştetul capului.

— Ca de obicei, răspunse poliţistul de la Antidrog, lăsându-se greoi în scaun şi luând un biscuit din pachetul de pe masă, pe care-l rupse în două şi îi dădu jumătate câinelui, acesta repezindu-se imediat să-l molfăie pe mochetă.

— Se sporesc măsurile de securitate sau ce?

— Nici vorbă. Doar un pont la linia specială a informatorilor, proaspăt primit. E pe cale să sosească un transport baban.

— Aha! făcu Bragi. De la Copenhaga?

— Nici vorbă, răspunse poliţistul, înmuind jumătatea de biscuit rămasă în ceaşca de cafea. De la Londra.

86.

Lui Bragi îi tremura mâna aşa de tare, încât scăpă telefonul pe care-l scosese din dulap, făcându-l să zăngăne pe podea şi să se desfacă în bucăţi. Ce noroc pe capul lui

dacă jaful ăsta de telefon se găsea exact acum să se spargă, când chiar avea mare nevoie de el… Se lăsă în genunchi, adună bucăţile telefonului şi încercă să le potrivească laolaltă. Telefonul nu părea spart, însă capacul de pe spate i se desfăcuse şi acum acolo era un spaţiu gol, unde pesemne că intra bateria. Mai încercă de câteva ori să le potrivească aşa cum trebuie şi îşi dădu seama că oricum nu avea de ce să se grăbească. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât de-abia şi le putea controla, iar capul mai avea puţin şi-i plesnea de durere. Abia dacă mai putea gândi.

În cele din urmă, îşi dădu seama că în interiorul telefonului se aflau trei mici contacte electrice de formă pătrată care corespondau cu cele de pe baterie, aşa că izbuti în sfârşit să potrivească totul şi să prindă capacul la loc. Apăsă de trei ori butonul de deschidere, înainte ca telefonul să-i dea ascultare. După care mai dură puţin să pornească şi să se conecteze la reţeaua mobilă.

Acum se confrunta cu posibilitatea ca Sonja să fie prinsă, iar odată cu asta, îl izbi şi ideea că el însuşi s-ar putea afla în pericol. Nu discutaseră niciodată dacă ea va păstra sau nu tăcerea în privinţa ajutorului primit din partea lui. Bragi presupusese că femeia era genul care ar fi făcut asta. Fusese la el acasă şi o văzuse pe Valdís. Ştia prea bine pentru ce îi trebuiau banii. Lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ea l-ar implica şi pe el. Însă acum avea senzaţia că toate lucrurile pe care le luase ca atare îi fuseseră smulse dintr-odată. Nemulţumirea faţă de azilul în care fusese îngrijită Valdís, faptul că îi fusese un dor teribil de ea şi toate grijile lui în privinţa vânătăilor de pe trupul ei deveniră brusc minore prin comparaţie cu ce îl putea aştepta de aici înainte. Dintr-odată, se trezea în faţa posibilităţii ca Valdís să moară singură şi abandonată, în timp ce el stătea la închisoare. Că asta ar fi fost recunoştinţa lui faţă de ea după o viaţă întreagă în care avusese ea grijă de el – o viaţă întreagă de iubire.

Când micuţa pictogramă îşi făcu în cele din urmă apariţia în colţul ecranului, Bragi deschise mesageria şi

trimise un semn de exclamare spre telefonul Sonjei. Însă acel unic semn de exclamare părea prea puţin, având în vedere cât de gravă era situaţia, aşa că-i mai trimise un mesaj cu un şir de trei semne de exclamare. Un mesaj pe care sigur avea să-l înţeleagă.

Oftă. Aeronava urma să aterizeze curând, aşa că avertismentul lui venea mult prea târziu.

Vârî telefonul înapoi în dulap şi se rezemă de perete, ca să nu leşine. Picioarele i se transformaseră în gelatină şi se simţea foarte ameţit. Era mult prea bătrân pentru un asemenea stres. Ar fi trebuit să cugete mai pe îndelete înainte să pornească această enormitate. Pesemne că o luase complet razna când pornise pe panta asta plină de pericole.

87.

Aterizarea fu neobişnuit de brutală şi avionul săltă de mai multe ori pe pistă – atât de tare, încât se zgudui din toate încheieturile şi Sonjei îi clănţăniră dinţii în gură cum stătea în scaun. Vremea de afară părea să fie bună şi lumina albastră a primăverii dezvăluia cu detalii nemiloase peisajul golaş ce mai avea totuşi nevoie de alte câteva zile ca să capete nuanţe verde-deschis.

Îşi porni telefonul şi acesta îi ţiui de două ori. Poate că era doar imaginaţia ei, însă avu senzaţia că percepe o notă de disperare în acele ţiuituri ascuţite. Inima îi ratã o bătaie când văzu semnul de exclamare şi parcă uită să-i mai bată când văzu al doilea mesaj, cu un şir întreg de semne de exclamare. De bună seamă că era ceva foarte serios.

Aeronava se apropia încet de terminal. Ca de obicei, pasagerii săriră în picioare în clipa în care se stinse lumina centurii de siguranţă şi începură să-şi scoată bagajele din compartimentele de deasupra. Sonja nu prea mai avea ce face. Poate că semnele de exclamare însemnau că în punctele de control din aeroport se aflau câini special dresaţi. Poate că o aşteptau deja la capătul pasajului mobil. Marfa se afla în geanta laptopului de la picioarele

ei. De data asta, nu-şi luase nicio măsură specială ca s-o ascundă în afară de pungile vidate din pachetele goale de cafea, pe care apoi le învelise bine în folie de plastic. Asta transformase totul într-un singur pachet plat, care încăpuse perfect în geantă, alături de laptop. Pachetele însele erau vidate şi învelite în mai multe straturi de folie perfect izolate. Nu renunţase deloc la măsurile de precauţie standard, nici măcar atunci când Nati râsese de ea urmărind-o cum se pregăteşte.

Chiar nu avea de unde să ştie dacă pachetele erau imposibil de detectat de către câinii dresaţi, dat fiind că fuseseră împachetate atât de recent, încât nu putea fi sigură dacă mirosul cocainei penetrase deja cele trei straturi de protecţie. Însă, din moment ce habar n-avea ce puteau însemna cele trei semne de exclamare, parcă nici nu-i venea să părăsească avionul cu încărcătura după ea. Cuplul de alături era deja în picioare şi îşi făcea loc pe culoarul dintre rândurile de scaune, căutându-şi bagajele. Sonja luă instantaneu decizia: se lăsă în genunchi, scoase vesta de salvare de sub scaunul din mijloc, luă pachetul plat din geanta laptopului şi-l strecură în compartimentul rezervat vestei de salvare.

Simţi apoi aerul rece care inundă avionul odată cu deschiderea uşilor. O clipă mai târziu, mulţimea de pasageri se puse în mişcare, aşa încât ea rămase în faţa scaunului de lângă culoar şi se prefăcu a căuta ceva în compartimentul special de deasupra. Privi iute împrejur, ca să se convingă că nu-i acordă nimeni vreo atenţie, iar când se convinse că n-o bagă nimeni în seamă, vârî vesta de salvare în acel compartiment. Apoi îşi luă geanta cu laptopul, aşteptă să-i vină rândul şi se alătură cozii care părăsea cabina avionului. Drogurile urmau să fie găsite în curând, iar pe lista pasagerilor avea să figureze că locul acesta îi aparţinuse, aşa încât acest efort de ultim moment probabil că n-avea s-o ajute cine ştie ce. Însă măcar mai câştiga nişte timp – un răgaz în care să cugete mai pe îndelete ce să facă mai departe.

88.

— O ştiu din vedere. Ar fi mai bine să merg cu tine şi s-o luăm direct de la pasajul mobil, îi zise Bragi celui mai tânăr dintre cei doi agenţi vamali din Reykjavík. Voi doi verificaţi bagajul cu câinele. Nu vreau să reţinem pasagerii mai mult decât trebuie, aşa că e mai bine să verificaţi repede şi bagajele, dar s-o faceţi cum trebuie.

Agentul de la Antidrog ridică din umeri, de parcă n-ar fi fost decât un ins care venise la serviciu numai pentru că e plătit s-o facă şi îl interesa prea puţin ce se petrece mai departe. Tipul mai în vârstă îl privi curios pe Bragi.

— Cum de o ştii din vedere pe această Sonja Gunnarsdóttir? întrebă el.

Bragi se lăsă pe spate în scaun până ce acesta rămase legănându-se doar pe cele două picioare din spate, un tertip ca să pară mai relaxat.

— Asta-i chestia ciudată aici, răspunse el. Mi-a atras atenţia data trecută în şirul de pasageri. Nu avea nimic la ea, însă mi s-a părut suspectă.

— Suspectă? În ce sens?

— Păi, nu ştiu cum să zic. Pur şi simplu mi s-a părut că văd la ea ceva ce nu mi se părea în regulă.

Zâmbi în chip de scuză şi unul dintre agenţii vamali îi sări în ajutor:

— Am căpătat cu toţii impresia că Bragi are un al şaselea simţ. E pur şi simplu bizar cum de reuşeşte să pescuiască contrabandiştii doar uitându-se la ei.

Se simţea o anumită mândrie în glasul tânărului şi, dintr-un anumit motiv, asta îl zgândări pe Bragi. Tinerii ăştia, care-l priveau acum cu adoraţie, s-ar fi simţit tare dezamăgiţi dacă ar fi descoperit adevărul.

— Nu ştiu dacă e chiar atât de teatral precum un al şaselea simţ, zise el râzând. Mai degrabă ar fi anii de experienţă.

— Mi se pare cinstit, zise agentul mai în vârstă, făcându-i semn din cap tipului de la Antidrog cu câinele să vină cu el. Aterizarea e în cinci minute. Hai să ne mişcăm!

Bragi simţea prea bine cât de moi îi sunt picioarele când se ridică de pe scaun şi porni pe urmele agentului vamal mai tânăr, care sporovăia încontinuu despre cum visase el mereu să obţină un post la aeroportul Keflavík şi cum avea să depună cerere pentru un transfer de îndată ce căpăta mai multă experienţă. Când ajunseră pe culoar, tânărul încetini – aparent din respect faţă de Bragi –, astfel încât ajunseră în capătul pasajului mobil exact când se opreau motoarele aeronavei. Bragi se întrebă dacă Sonja îşi pornise direct telefonul şi dacă îi văzuse avertismentul sau dacă părăsea avionul fără să aibă habar ce-o aşteaptă.

Văzu pe chipul ei, în timp ce ieşea din pasajul mobil, faptul că îi văzuse avertismentul.

— Pot să te rog să ne însoţeşti? îi propuse Bragi şi o prinse uşor de braţ, dându-i de înţeles agentului vamal mai tânăr că trebuie să o ia înaintea lor.

Deja îi spusese acestuia că vor folosi coridorul personalului, ca să nu stârnească interesul celorlalţi pasageri luând-o prin pasajul principal. Se apropiau deja de uşă, când Sonja se opri şi se lăsă pe vine pentru a-şi potrivi pantoful.

— Eşti bine? o întrebă Bragi pe un ton de îngrijorare forţată când se uită în jos la ea.

— Sub scaunul 19E, îi şopti Sonja când se ridică în picioare.

89.

— Condu-o înăuntru! îi zise Bragi agentului mai tânăr. Şi spune-le băieţilor să vină cu mine la avion cu câinele. Trebuie să căutăm înăuntru, înainte de-a fi curăţat.

Încerca marea cu degetul, mizând totul pe posibilitatea ca tânărul să nu fie familiarizat cu manevrele de rutină ale aeroportului. Îi urmări pe cei doi în timp ce se îndepărtau pe coridorul personalului, iar de îndată ce uşa se închise urma lor, se repezi pe cât de repede îi îngăduia genunchiul paradit de-a lungul culoarului. Merse pe lângă zid, contra şuvoiului de pasageri ce se îndreptau veseli spre

magazinul duty-free. Aceştia pesemne că erau cei din avionul de Oslo, care fusese programat să aterizeze la zece minute după cel de la Londra.

Rămăsese deja fără suflu şi capul îi era gata să explodeze din pricina tensiunii acumulate când ajunse în interiorul pasajului mobil – exact la timp pentru a împiedica noul echipaj să suie la bord. Pilotul păru îngrijorat şi-şi verifică ceasul, iar Bragi îşi dădea prea bine seama ce e în mintea lui.

— N-ar trebui să fie nicio întârziere, zise el liniştitor în timp ce păşea înăuntru. Un câine e deja pe drum şi va verifica prin cabină cât ai zice peşte.

Personalul care se ocupa de curăţenie era deja la bord şi începeau mereu cu partea din spate a cabinei, pornind spre partea din faţă, aşa că avea drum liber să ajungă la rândul 19. Locul E era cel din mijloc, aşa că se aplecă ca să se uite sub el. Nimic pe podea, însă vârî mâna dedesubt şi simţi că acolo unde ar fi trebuit să fie vesta de salvare se afla cu totul altceva. Ridică pachetul şi rămase surprins de cât de greu e. Nu era deloc un transport mic.

Doi dintre cei care făceau curăţenie intraseră în toalete şi unul aduna gunoiul dintre scaune. Bragi aşteptă ca bărbatul să se aplece, apoi se răsuci iute şi lăsă pachetul să cadă uşurel în sacul de gunoi ce stătea desfăcut pe un cadru de metal pe rotile. Chiar la ţanc, întrucât bărbatul se îndreptă imediat de spate şi lăsă să cadă o mână de gunoaie în sac, ascunzând instantaneu pachetul dinăuntru.

— Toată lumea afară! strigă Bragi suficient de tare ca să-l audă şi cei din toalete.

— Scuze, ce-ai zis? zise bărbatul care ţinea cadrul de metal cu sacul în el.

Era un polonez sfrijit – sau aşa presupunea Bragi – al cărui ecuson prins de tricoul şifonat îl informa că se numeşte Pavel.

— Toată lumea afară din avion, vă rog! ţipă Bragi. Avem un câine special dresat care vine încoace. E pe drum deja.

Bătu din palme, ca să-i zorească. Aceştia reacţionară imediat: bărbatul şi femeia care curăţau toaletele lăsară

tot pe jos şi se repeziră afară. Pavel se vedea bine că se pregăteşte să facă aşa cum i se ceruse, adică să lase cadrul de metal cu sacul în urmă, însă Bragi se răsti la el să ia naibii chestia aia cu el afară şi să se dea la o parte din calea lui.

Deşi bărbatul se uită la Bragi ca la un nebun, făcu aşa cum i se ceruse, părăsind avionul cu căruciorul zdrăngănind după el.

Bragi se aşeză pe primul şir de scaune din faţă ca să-şi tragă sufletul. Nu ar fi ajutat-o absolut deloc pe Valdís dacă ar fi murit din pricina unui atac de acord exact în clipa asta. Trase câteva guri adânci de aer, numărând până la cinci după fiecare, ca să-şi domolească bătăile inimii. Repetase deja de câteva ori manevra atunci când agentul vamal mai în vârstă din Reykjavík şi tipul de la Antidrog îşi făcură apariţia cu câinele dresat special.

— Nimic în bagaj, anunţă tipul de la Antidrog, lăsând câinele pe culoarul dintre scaune şi instruindu-l să înceapă să caute.

— A fost cineva la bord? întrebă agentul vamal.

— Echipajul încă nu s-a îmbarcat, iar cei de la curăţenie abia începuseră când i-am trimis afară, răspunse el. O să merg să discut cu ei cât verificaţi voi cabina.

Se ridică în picioare şi porni pe culoarul dintre scaune, dând din cap spre piloţii care-i zâmbiră cu falsă răbdare.

Cei trei care făcuseră curat în avion aşteptau grupaţi în capătul pasajului. Bragi înşfăcă sacul din cadrul de metal, spre uluirea lui Pavel, şi se răţoi:

— Vama!

Acum trebuia să gândească foarte repede.

Porni iute cu sacul direct spre toaleta din capătul coridorului. Luă pachetul din sac, se ridică pe capacul toaletei şi se căzni să împingă la o parte o placă din tavan, însă era lipită bine şi se văzu nevoit să o lovească cu pumnul. Se mişcă, însă în ea se ivi o crăpătură, nu că ar mai fi avut însă ce face în această privinţă. Împinse pachetul sub tavanul fals şi se rugă în gând să nu bage nimeni de seamă placa aceea crăpată. După care coborî cu

grijă de pe vasul de toaletă, luă sacul şi se întoarse în pasaj, pornind pe coridorul rezervat personalului şi apoi pe scări în jos.

— Mă omoară vezica asta! îi zise el repede Vilhelminei, care urmărea camerele de supraveghere şi care acum ieşise să-l întâmpine. Am avut senzaţia că trebuie să fac pipi din cinci în cinci minute toată ziua.

Fu suficient ca să alunge tot ce ar fi vrut să-i spună femeia. Goli sacul pe una dintre mesele cu blat de oţel, îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi de latex şi începu să scormonească prin gunoi. Nu era cine ştie ce: doar câteva ambalaje de sandviciuri, două sticle de apă, un borcan gol, o revistă ruptă, vreo două ambalaje de gumă de mestecat şi alte câteva gunoaie mai mici.

— Nimic aici, oftă el. Absolut nimic.

Staţia de emisie-recepţie de la brâu se trezi la viaţă, spunându-i că şi cercetarea avionului se terminase.

Vilhelmina ridică din umeri.

— Crezi că le-o fi cărând în interiorul corpului? întrebă ea.

— Nu m-ar surprinde, răspunse Bragi, lăsându-se pe scaun şi frecându-şi genunchiul.

90.

Nu era prima oară când Sonja aştepta la clinica din Reykjavík ca o radiologă să vină să îi facă o radiografie. Ghinionista femeie doar ce ajunsese acasă, când fusese chemată înapoi.

Când o văzu pe Sonja, o gratulă cu un zâmbet obosit.

— Bună, din nou! zise ea.

— Bună! rosti Sonja pe un ton de scuză. Îmi pare rău că ţi-am întrerupt cina, însă se pare că mă plac cei de la vamă.

De când îi apăruse semnul de exclamare pe ecran, se chinuise din răsputeri să-şi menţină calmul. Atunci când începuseră colaborarea, Bragi îi explicase cum să se comporte dacă e arestată: cea mai bună abordare era să

rămână calmă, dar să întrebe totuşi când şi când de ce fusese aleasă şi când anume poate să plece acasă. Asta dădea impresia de nevinovăţie, îi zisese el. Iar ea îi urmase întocmai instrucţiunile şi-i întrebase de vreo două ori pe agenţii vamali, care o interogau şi-i transforma bagajul în nişte particule aproape minuscule. Apoi aduseseră înăuntru un bărbat cu un câine care o adulmecase peste tot, fără să pară a detecta ceva suspect. Sonja era uşurată că-şi respectase cu sfinţenie obiceiurile în privinţa măsurilor de precauţie pe care Nati le considera mult prea exagerate. Cea mai mică particulă agăţată de haine ar fi fost suficientă ca să pună câinele în alertă, însă părea să fi scăpat totuşi cu faţa curată. Iar dacă îi verificau şi bagajul, tot n-ar fi avut cum să găsească pachetul abandonat în cabină.

— De ce m-aţi ales tocmai pe mine? întrebă ea încă o dată, în vreme ce aştepta alături de tânărul agent vamal ca doctoriţa să termine de prelucrat radiografia.

— Am primit un pont, îi răspunse el. Un pont anonim.

— Ce ciudat! exclamă ea, însă ştia că nu e nimic ciudat.

Adam le dăduse pontul: fără îndoială că sunase direct la linia specială sau chiar la Serviciul Vamal. Asta însemna că îşi dăduse seama că ea se află în spatele arestărilor celor doi curieri ai săi şi pesemne că discuţia cu Nati îl făcuse să nu mai ţină cont de nimic. Sonjei i-ar fi plăcut tare mult să-i vadă mutra atunci când Nati îl informase că fosta lui soţie urma să-i preia rolul, şi de bună seamă că asta era explicaţia pentru care se arătase atât de amabil atunci când îi permisese să-l vadă pe Tómas. Deja se hotărâse să o dea de gol şi vizita aceea fusese ocazia potrivită ca Tómas să-şi ia adio de la ea.

Închise ochii, se lăsă pe spate şi-şi rezemă capul de perete. Ceaţa creată de sentimentul de cedare care o învăluise în timpul zborului spre Mexic lăsă locul unei noi emoţii, care în clipa de faţă elibera o asemenea căldură în ea, încât îşi simţea practic sângele fierbându-i în vene. Era mânioasă. Era neagră de furie, iar dorinţa de a riposta se reaprinse în ea.

— Cred că ştiu cine se află în spatele poveştii ăsteia, îi zise ea agentului vamal. Poate că ar trebui să staţi un pic de vorbă cu Adam Tómasson şi să-i daţi de înţeles că n-ar trebui să dea ponturi anonime în legătură cu fosta lui soţie.

— Poftim?

— Mă tem că suntem angrenaţi într-o dispută destul de urâtă din pricina custodiei, zise ea când doctoriţa îşi făcu apariţia pe hol.

— Nimic în interior, îl anunţă ea pe agent.

Sonja se aplecă în faţă şi-şi desprinse banda din jurul gleznelor.

91.

María opri maşina pe un loc liber de la benzinăria de pe Sæbraut şi lăsă motorul pornit cât intră. În mod normal nu proceda aşa, arătându-se permanent preocupată de valorile unui Pământ verde, însă simţise un asemenea frig când coborâse din pat, încât se hotărâse să menţină maşina caldă. Afară erau doar opt grade şi, deşi soarele strălucea practic non-stop, tot mai era mult până la vară.

Cumpără o cartelă SIM, o plăti cu banii jos şi se repezi înapoi la maşină. Rupse ambalajul şi vârî cartela în telefon, înlocuind-o pe cea pe care o folosea de obicei. După care parcurse cei câţiva metri rămaşi până la biroul Procurorului Special, dar, înainte de-a coborî din maşină, formă numărul de Luxemburg pe care nu izbutise să-l identifice. Acesta rămânea singurul număr necunoscut din tabelul cu apelurile Aglăi. Ascultă tonul ascuţit, apoi urmă o scurtă pauză şi, în final, un ton mai jos – obişnuit atunci când se apela un număr din străinătate. Niciun răspuns însă, aşa că María vârî dezamăgită telefonul în buzunar.

Se mai înveseli puţin când intră în birou şi văzu extrasul de cont pe care îl ceruse de la Banca Centrală. Rupse plicul şi mai făcu o dată un tur al biroului, pentru a arunca plicul în coşul pentru reciclat hârtie, cercetând documentul în timp ce mergea. Era o listă de plăţi însumând mai mult de jumătate de miliard de coroane,

efectuate de firme islandeze către entităţi financiare străine în lunile precedente. Aşează o riglă pe prima pagină a extrasului de cont şi o făcu să alunece încet în jos. Nimic remarcabil pe prima pagină şi nici pe a doua. Abia pe pagina a treia descoperi ceea ce căutase. O plată însemnată, făcută la sfârşitul lunii aprilie – de către firma de aluminiu din Islanda către firma-mamă din străinătate, şi identificată în sistemul Băncii Centrale ca rambursare a împrumutului contractat pentru fonduri de înfiinţare. Coloră tot rândul cu un evidenţiator şi continuă până în josul paginii, trecând apoi pe următoarea, apoi pe cea de după, până ce merse înapoi cale de opt luni. Nu mai găsi nicio altă plată asemănătoare. Aceasta trebuia să fie plata pentru un împrumut nou.

María sări în sus când îi sună telefonul. Cartela SIM era tot în telefon, iar numărul care îi apăru pe ecran era cel pe care încercase să-l sune, cel înregistrat în Luxemburg.

— Alo? făcu María, nerăbdătoare.

— Alo? Cine e? întrebă un glas de bărbat în engleză, însă cu un pronunţat accent islandez.

María încheie apelul, închise telefonul şi scoase cartela din el. Acum ştia ce trebuise să găsească. Nu mai era nevoie să o întrebe şi cum o cheamă pe persoana respectivă. O recunoscuse din înregistrările apelurilor telefonice ale Aglăi pe care i le dăduse Finnur. Era Ingimar.

92.

— Nu în faţă! îi ceru Adam lui Rikki. Dar îi poţi da la picioare. Sonja avea mâinile legate la spate şi se târa pe podea în faţă, împingându-se în picioare, în timp ce câinele mârâia în colţul în care i se spusese să aştepte. Bărbaţii căutaseră peste tot, în zadar însă. Câinele zgâriase uşa frigiderului, însă ea ştia că o făcea din pricină că simţea urmele vagi ale drogurilor pe care le păstrase de vreo două ori în compartimentul congelatorului.

— Unde e nenorocita de marfă? urlă Rikki, lovind-o iar în

picior, astfel încât ea se rostogoli pe o parte.

O lovi apoi în spinare şi în burtă, până ce ajunse să zacă întinsă pe piept. După care începu să o lovească iar peste picioare.

— Au luat-o cei de la vamă, icni Sonja încă o dată.

Era destul de adevărat, cu toate că nu avea de gând să le spună că tocmai agentul *ei* vamal luase marfa şi o ascunsese sub tavanul fals din una dintre băile de pe coridorul aeroportului, unde o aştepta pe Sonja să o recupereze în timpul viitoarei ei sosiri în ţară.

— Ar fi ajuns peste tot la ştiri dacă ar fi luat-o cei de la vamă, iar tu ai fi în arest. Aşadar, unde e nenorocita de marfa?

— A trebuit s-o las în avion şi probabil că au luat-o vameşii, răspunse ea, iar ultimul cuvânt se transformă într-un urlet de durere când Rikki o izbi cu bocancul în spate şi durerea o săgetă până în burtă.

— Cum îl cheamă pe tipul de la vamă pe care-l plăteşti?

Nimic nelalocul lui în glasul lui Rikki şi nici măcar un indiciu că ar fi obosit după ce o bombardase cu şuturi ca un adevărat fotbalist. Ştiau şi ei că ea avea propriile contacte la vamă şi o ştiau deja de ceva timp, însă ea ar fi preferat să moară decât să le dezvăluie numele lui Bragi.

— Ce dracu' i-ai spus lui Nati despre mine? şuieră Adam ca o pisică furioasă.

— Nimic, şopti Sonja.

— Ce căcat e asta, că vei lucra direct cu Nati şi că eu sunt scos din schemă?

— Nu mai are încredere în tine, pentru că ai pierdut două livrări!

— Din vina ta, curvă afurisită! răcni Adam. Tu eşti cea care i-ai asmuţit pe tipii de la vamă asupra tipilor mei!

Sonja se aştepta să o lovească el însuşi de data asta, însă Adam se abţinu. Nu o atinsese niciodată nici măcar cu un deget. Ceva dinlăuntrul lui parcă îl oprea de fiecare dată în ultima clipă. Însă nu avusese nicio remuşcare să-l lase pe Rikki să o facă în locul lui. Adam îi făcu semn din cap lui Rikki, iar acesta se lăsă pe vine, o prinse de bărbie

şi începu să-i îndese în gură un burete de baie. Femeia simţea că e gata să-i fie dislocat maxilarul, însă acesta continuă să-i îndese buretele cu forţa, folosindu-se de degetele mari de la mâini, până ce tot buretele îi ajunse în gură.

Treptat-treptat, tot trupul îi amorţi şi singurul lucru la care se mai concentră fu să respire cum trebuie. Nasul îi era astupat de lacrimi şi de sânge, şi nici aer, nici zgomote nu mai treceau pe lângă burete, astfel încât ţipetele ei erau înăbuşite undeva adânc în stomac. Dădu să împingă buretele cu limba afară, însă nu făcu decât să icnească şi să se înece, aşa că se opri, încercând să respire în schimb pe nas. O lovitură năprasnică în bărbie o răsuci pe o parte şi ea încercă din instinct să ţipe, dar nu răzbi niciun sunet afară. Actele astea de violenţă asupra ei deveniseră bizar de liniştite. Loviturile lui Rikki deveniră mai puternice şi mai ritmice, ca şi cum încerca să menţină ritmul unui cronometru din capul lui.

— Nu în faţă! îl auzi ea repetând pe Adam, iar dintr-un motiv ciudat, Sonja se simţi momentan recunoscătoare, chiar dacă ştia că nu spre binele ei propriu încerca el să nu lase nicio urmă vizibilă.

Se înjură din nou în gând pentru că deschisese uşa. Deloc inteligent din partea ei să aibă două lanţuri şi un zăvor de metal pe uşă, dacă fusese suficient de fraieră să le deschidă. Iar asta se întâmplase din pricină că Adam i se păruse foarte liniştit când se uitase la el prin vizor – îşi butona telefonul, aşa cum proceda mereu când trebuia să aştepte. Iar Sonja chiar crezuse că venise la ea ca să negocieze vreun termen, ca să-i facă vreun soi de ofertă, o sugestie cu privire la cum ar putea cădea la pace şi colabora. Dar ar fi trebuit să îşi dea seama că Adam nu s-ar fi recunoscut niciodată înfrânt de bunăvoie.

Bătaia încetă câteva secunde, însă ea de-abia apucă să tragă un pic de aer, când Rikki o săltă în sus ţinând-o de păr. Incapabilă să se îndrepte folosindu-se de mâini, părul îi preluă întreaga greutate. Rămase surprinsă că încă mai avea rădăcini prinse de scalp când izbuti în sfârşit să stea

în picioare. În spatele ei acum, Rikki îi măturǎ picioarele cu un şut, astfel încât căzu în faţă şi se ghemui la podea, iar Adam se apropie de ea.

— Te crezi tare deşteaptă, zise el cu glas coborât. Crezi că-mi poţi scoate oamenii din joc, că-mi poţi fura marfa, că poţi stabili singură o înţelegere cu Nati şi apoi îmi trimiţi şi poliţaii pe cap, taman acasă!

Dacă gura Sonjei nu ar fi fost umplută complet cu buretele, de bună seamă că ar fi răcnit şi ea la el că ar fi trebuit să aibă bunul-simţ să nu dea ponturi anonime la linia specială Antidrog. Normal că poliţiştii se şi repeziseră să-l chestioneze după ce ea îi povestise agentului vamal despre disputa lor legată de custodie, iar ea mai adăugase şi câteva suspine înlăcrimate, ca să sporească tensiunea. Aşa că îi plătise cu vârf şi îndesat, trimiţându-i oamenii legii pe cap, fie şi numai ca să-i bage în căpăţână să nu mai aducă acuzaţii false.

Adam întinse mâna spre faţa ei, o strânse tare de fălci şi scoase buretele afară, ceea ce o luă complet prin surprindere. Înghiţi imediat o gură mare de aer, însă se înecă în clipa următoare, având senzaţia că trage ceva afară din adâncurile gâtlejului.

— Futu-i, eşti de-a dreptul dezgustătoare! şopti Adam. Chiar nu înţeleg cum te-am putut iubi vreodată.

Se simţea durere în cuvintele lui, iar aceeaşi logică ciudată o stăpânea şi pe ea. Îi era milă de el; îi părea rău pentru profunzimea furiei lui, pentru mânia încărcată de durere care era, până la urmă, provocată tot de ce făcuse ea – şi, în acelaşi timp, aceeaşi furie, pe care o simţea şi ea, era din vina lui.

Rikki slăbi legăturile din jurul braţelor ei şi degetele începură să o înţepe atunci când sângele i se întoarse în vene.

— O să mergi la Nati şi o să-i spui că te-ai răzgândit. Sub nicio formă n-o să fii în stare să conduci treburile de-aici. Nu te poţi descurca. Nu ai oameni, nu ai protecţie, nu ai nimic. Eşti o proastă dacă într-adevăr crezi că-mi poţi lua locul.

Adam ieşi din sufragerie, urmat îndeaproape de Rikki.

— Haide, Teddy! Tómas te aşteaptă acasă, strigă Adam spre câine, care se supuse şi-l urmă afară.

Sonja se prăbuşi făcută ghem şi încercă să-şi controleze respiraţia în vreme ce-şi plimba limba în sus şi-n jos, încercând să-şi umezească gura iritată toată şi uscată ca un os. Adam nu reacţionase aşa cum se aşteptase ea. Fusese sigură că o s-o abordeze cu mult mai multă viclenie, că o să încerce să negocieze, în loc să recurgă la violenţă. Sonja avusese impresia că se află pe o poziţie mai puternică şi că prietenia ei cu Nati o va proteja. Însă acum aflase că protecţia lui Nati nu răzbătea până în Islanda.

Şi mai descoperise şi de unde provenea porecla lui Rikki: Buretele.

93.

Sonja nu răspunse când Agla sună la soneria de la parter, aşa că aceasta sună încă o dată la apartamentul de deasupra şi, astfel, urmă un şuierat când bătrânul de deasupra deschise uşa în locul ei. Bietul de el, părea să fie luat drept portar pentru tot blocul. Acum era mult mai probabil ca Sonja să-i deschidă uşa apartamentului dacă bătea în ea.

Simţea o nevoie disperată să stea de vorbă cu ea. Zăcuse trează în fiecare noapte, reluând în minte tot ce voia să-i zică. Urma să-i povestească despre cum încercase s-o sărute pe María, despre mersul în club şi încă altele. Urma să-i spună că, în lumina ultimelor săptămâni scurse, simţea că un blocaj din interiorul ei fusese parcă înlăturat. Era ca şi cum hotărârea de a nu-şi schimba poziţia faţă de ceva anume, ceea ce lucrase totdeauna în dezavantajul ei, începuse treptat să se clatine şi să cedeze, aproape fără ca ea să bage de seamă, până ce, în final, se ivise o fisură în ceea ce ajunsese să considere a fi tocmai armura ei. Era fisura care îi îngăduise Sonjei să ajungă tocmai până la inima ei. Asta voia să-i explice, pe cel mai dulce ton de care era în stare. Aşa că Sonja ar fi făcut bine să-i dea

drumul la uşă.

Se pregătise să stea acolo şi să bată până îi deschidea, aşa cum făcuse de-atâtea ori până atunci, aşa încât şovăi când văzu că uşa o aştepta întredeschisă.

— Sonja! strigă ea, bătând uşor de câteva ori cu degetele în toc, însă neprimind niciun răspuns.

Păşi dincolo de prag şi intui imediat că ceva nu e în regulă. Micuţa comodă cu sertare de pe hol era trântită pe o parte, cu sertarul de sus tras afară şi cu conţinutul împrăştiat pe jos.

— Sonja!

Poate că îi spărsese cineva casa şi, preţ de o clipă, îi trecu prin minte că poate spărgătorul era în continuare înăuntru. Poate ar fi fost mai bine să nu o strige.

În bucătărie nu era nimeni şi nici nu se zărea ceva nelalocul lui, aşa că Agla intră precaut în sufragerie.

Sonja zăcea grămadă la podea, cu ochii închişi.

Agla se trânti în genunchi lângă ea şi o scutură cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănită? Ai căzut? Chem o ambulanţă.

Îşi scoase telefonul cu număr islandez din geantă şi se pregătea deja să sune la urgenţe, când Sonja întinse anevoie mâna şi o prinse de braţ.

— Nu! îi ceru ea, deschizând ochii. Nu suna! A fost Adam.

O oră mai târziu, Agla stătea nemişcată ca o statuie pe canapea, mângâind capul Sonjei aşezat în poala ei. Îi dăduse analgezicele ei extrem de puternice, o obligase să le înghită cu bere, iar acum Sonja părea gata să adoarmă, cu o pungă de gheaţă lipită de obraz. Agla urmărea cum pe braţe deja i se iveau vânătăi. Cum de putea să devină atât de aprigă o bătălie pentru custodie? Şi de ce pentru Adam nu era destul să aibă custodia băiatului? De ce încerca în mod constant să împiedice puţinul acces pe care Sonja îl avea la băiat? Şi de ce naiba recursese la violenţă? Pur şi

simplu nu mai înţelegea nimic.

În vreme ce furia clocotea în ea, simţea cum vina pe care o simţise de când Adam dăduse peste ea şi Sonja în pat se evaporă. Nu mai era nevoie să mai simtă nici cea mai mică urmă de responsabilitate pentru că le distrusese căsnicia. Adam n-o merita pe Sonja. Un bărbat care recurgea la aşa ceva nu merita absolut nimic.

Sonja începuse să respire mai adânc şi părea în sfârşit să adoarmă, aşa că Agla îi desprinse punga cu gheaţă de pe obraz şi o înveli cu o pătură. Era atât de subţirică şi de slabă pe sub pătură, încât Agla simţi un junghi de compătimire pentru ea. Cum de fusese în stare bărbatul ăla să o lovească?

Agla era mândră că-şi păstra cumpătul în momente atât de încordate. Când furia ei era la cote maxime, atunci se simţea şi cel mai cu picioarele pe pământ. Normal că i-ar fi plăcut să cheme un malac pe care să-l pună să îi aplice lui Adam acelaşi tratament pe care i-l administrase el Sonjei, însă nu avea niciun rost. Avea în minte un plan care să o elibereze complet pe Sonja.

94.

María tresări brusc când Agla intră în birou.

— Cine ţi-a dat drumul înăuntru? întrebă ea, surprinsă, iar Agla nu se putu abţine să nu râdă.

Tânărul al cărui birou se afla chiar lângă uşă se ridicase imediat ce ea îşi făcuse apariţia acolo, tastându-şi codul pe tastatura de lângă încuietoare, aşa cum procedase de nenumărate ori înainte şi dându-i drumul înăuntru cu un surâs pe chip. Aparent, el nu bănuise nimic. Era limpede că nu toată lumea de la biroul Procurorului Special ştia faptul că până la urmă cazul ei fusese încheiat şi că ea nu mai avea niciun motiv să vină acolo.

— Mă cunosc toţi de-aici, răspunse ea, închizând uşa încăperii Maríei şi ocupând scaunul din faţa biroului acesteia.

María îşi potrivi mai bine gulerul bluzei, aşeză câteva

hârtii într-un teanc ordonat pe tăblia din faţa sa şi-şi drese vocea.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

Agla rânji iar. Exprimarea era mult mai formală decât atunci când se întâlniseră ultima oară.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-mi dai telefonul înapoi, răspunse ea.

Fără niciun cuvânt, María deschise un sertar, scoase telefonul afară şi i-l înapoie.

Agla rămase uşurată că María nu încercase să pretindă că n-are nimic de-a face cu telefonul ei.

— Presupun că n-ai avut niciun mandat pentru ăsta? continuă Agla.

María ridică din umeri. Normal că nu avusese niciun mandat. Dacă ar fi avut unul, atunci ar fi venit la ea cu toate hârtiile şi i-ar fi luat telefonul în mod legal, fără să fie nevoie să apeleze la tertipuri. Agla simţi că se înroşeşte la faţă amintindu-şi incidentul.

— Bănuiesc că l-ai luat pentru că e înregistrat în Luxemburg şi pentru că nu ai reuşit să faci rost de mandat să-mi interceptezi convorbirile sau să faci rost de lista apelurilor. Mi-aş putea chema avocatul şi să depun o plângere oficială, continuă ea. Şi am putea continua aşa la nesfârşit. Sau am putea căpătea la o înţelegere. Tu uiţi că mi-ai văzut vreodată telefonul, iar eu ţi-l dau pe Adam pe tavă.

O urmări pe María cum înţepeneşte în scaun şi pe faţă îi apare o încruntătură întrebătoare.

— Ţi-l mai aminteşti pe Davíð de la bancă? continuă Agla, deschizând aplicaţia reportofonului pe telefon şi tastând un cod.

Faptul că îi fusese şterpelit telefonul îi readuse aminte de importanţa blocării fişierelor importante cu ajutorul unei parole; nu se ştie niciodată pe mâinile cui ar putea încăpea.

— Fireşte că mi-l amintesc pe Davíð, răspunse María cu o uşoară nerăbdare în glas. Şi sunt perfect conştientă că el a luat asupra sa vina lui Adam.

— Ascultă această discuţie a mea cu Davíð, zise Agla, apăsând butonul de redare.

Mai întâi se auzi un zumzet neclar – zgomotul dintr-o cafenea; în fundal se distingea şuieratul puternic al unui espressor.

„Trebuie să-l scoatem pe Adam dintr-o situaţie dificilă. Te bagi?”, se auzea glasul Aglăi în telefon.

Se auzi apoi zdrăngănitul unei ceşti aşezate pe o farfurioară, apoi, brusc, glasul unui bărbat:

„Categoric. Cum ţi-am zis. Doar spune-mi ce trebuie să fac.”

„Ai putea primi doi ani de închisoare”, se auzi iar vocea Aglăi.

„E o oportunitate. Doi ani înseamnă nimic prin comparaţie cu închisoarea pe viaţă care mă paşte pe mine momentan.”

„OK”, se auzi iar Agla. „Vom găsi o modalitate de a-ţi transfera datoriile asupra unui holding din străinătate şi acolo vor rămâne pentru totdeauna. Mai bine te-ai duce acasă şi-ai calcula câţi bani gheaţă îţi vor trebui. Şi nu te sfii. Vrem să ştii că apreciem în mod deosebit ce faci pentru noi.”

„Agla… tu nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine. Habar n-ai cât de important e pentru mine.”

„Bine”, se auzi apoi glasul Aglăi, urmat de un clic, când se termină înregistrarea.

Agla lăsă jos telefonul şi o privi pe María în ochi, în timp ce aceasta se apleca entuziasmată în faţă.

— O vrei?

— Dacă o vreau? repetă María. Normal că o vreau! Ce fel de întrebare mai e şi asta?

— În cazul ăsta, mă absolvi de absolut tot ce mai ai împotriva mea. Davíð primeşte doar o mustrare pentru mărturie falsă şi tu îl primeşti pe Adam. Şi uităm amândouă de incidentul cu telefonul.

Agla rămase nemişcată, urmărind expresia de pe faţa Maríei. Deja îi putea citi şi gândurile: iniţial, pe buze îi apăru un surâs de îndoială, care se preschimbă în

neîncredere pentru a se transforma apoi în interes şi, în final, în hotărâre.

— Aşteaptă aici! îi ceru Aglăi înainte să dispară aproape în fugă pe uşă.

Se întoarse înainte ca Agla să fi apucat măcar să termine o rundă de Solitaire pe telefonul proaspăt recuperat.

— De acord, anunţă María, iar Agla se ridică în picioare.

— Îţi trimit pe e-mail înregistrarea, adăugă ea. Iar Davíð va lua legătura cu tine ca să-şi modifice mărturia.

95.

Davíð se tunsese scurt. Aglăi aproape îi era dor de buclele lui blonde, ca de înger. Îşi mai lăsase să crească şi o barbă stufoasă, ceea ce-l făcea să pară mai în vârstă. Prea bine, cugetă ea, întrucât mereu îl considerase doar un copil crescut peste măsură.

— În clipa de faţă au loc nişte schimbări, începu Agla când Davíð păşea înăuntru, trăgând uşa după el şi închizând-o, acoperind astfel zgomotele făcute de copiii care se jucau înăuntru. Vei merge astăzi la Procurorul Special şi-ţi vei schimba mărturia.

— Poftim? se încruntă Davíð, evident îngrijorat.

— Vei recunoaşte că ai minţit ca să-l protejezi pe Adam, însă acum ai înţeles eroarea de judecată făcută atunci şi vrei, aşadar, să vezi că adevărul iese la iveală. Aşa că le vei spune tot ce ştii.

Davíð se întinse şi prinse neliniştit gulerul gecii ei.

— Dar, Agla… Am mai luat un împrumut pentru casă. Mă bazam în totalitate pe înţelegerea noastră!

Pete roşii se iviră pe pielea lui palidă şi parcă devenea tot mai agitat.

— Înţelegerea rămâne, răspunse Agla. Nu-ţi face griji în privinţa ei. Ba chiar mai pot ridica un pic şi suma, dacă ai nevoie.

Davíð îi dădu drumul la geacă şi se aşeză pe zidul jos ce despărţea aleea de treptele care duceau până la uşă.

— Chiar nu înţeleg, zise el. Chiar nu înţeleg de ce ar

trebui să-l înjunghii pe Adam în spate taman acum!

— Chiar nu e nimic de înţeles aici, replică Agla. Tot ce trebuie să ştii e că, dacă faci aşa cum îţi spun eu, nu va mai trebui să pledezi vinovat – ceea ce înseamnă că vei scăpa de condamnarea la închisoare şi înţelegerea noastră va rămâne în continuare în picioare. E un rezultat mult mai bun pentru tine.

— Şi unul mult mai rău pentru Adam, completă Davíð.

— Da. Cam aşa s-ar putea rezuma totul, replică Agla.

— Credeam că sunteţi cu toţii în asta.

— Mult timp, aşa am crezut şi eu, spuse Agla. Însă, când condiţiile devin mai grele, afli cine îţi sunt cu adevărat prieteni. Ştii şi tu cum e.

96.

Tómas stătea pe bancheta din spate a maşinii de poliţie şi se prefăcea că ascultă cu plăcere emisiunea pentru copii pe care poliţista de la volan o considera potrivită pentru el. Însă ea nu-şi dăduse seama că el era deja prea mare pentru *Pippi Şoseţica* şi că, în mod categoric, era suficient de mare ca să priceapă că în clipa aceea se întâmpla ceva ieşit din comun şi că dorea să afle care era scopul călătoriei lor.

Poliţiştii care veniseră să-i ia tatăl de acasă nu erau îmbrăcaţi în uniformă, însă cei care veniseră după aceea purtau uniforme şi şepci de baseball şi spuseseră că-l vor duce acasă la mama lui. El îi întrebase încă o dată de ce tatăl lui fusese luat de acasă, însă cele două poliţiste îi răspunseseră pe rând că avea să-i explice mama lui totul. Deocamdată, el nu mai putea sta cu tatăl său.

Tómas nu-şi dorea nimic mai mult decât să meargă la mama lui, însă, totodată, se simţea stingher. Era tare ciudat să-i vadă pe străinii aceia ducându-i tatăl în cătuşe, în timp ce Dísa umbla încolo şi încoace, plângând întruna. Acum îi părea şi lui rău că refuzase atât timp să vorbească cu tatăl său. În vreme ce ieşeau din tunelul Hvalfjörður, începuse să plângă, însă poliţista de la volan pornise un pic

sirena, ceea ce-l mai înveselise niţel. Un zgomot puternic înveselea pe toată lumea. Mama lui ştia asta şi de aceea dădea volumul la maximum şi dansau salsa când el se simţea necăjit.

Cu cât se apropiau mai mult de oraş, cu atât parcă se simţea mai entuziasmat să-şi reîntâlnească mama. Ea urma să-i explice ce se întâmplase, aşa cum îi spusese şi poliţista, iar apoi aveau să facă ceva distractiv împreună. Şi, dat fiind că poliţiştii îl luaseră cu ei pe tatăl lui, el putea să stea mai mult cu mama.

Teddy stătea alături, pe banchetă. Tómas îi mângâie blana moale şi-şi înfăşură pe deget o buclă de păr de-a câinelui. Teddy părea perfect liniştit şi nici măcar sirena nu-l speriase. Tómas se putea baza mereu pe Teddy; era cel mai bun câine din lume. Iar mama lui cu siguranţă avea să se bucure că îi vede pe amândoi.

97.

Sonja se trezi cu un surâs pe faţă şi Agla ştia prea bine că asta se datora faptului că fiul ei îi era alături. Cu o seară înainte le sărutase pe amândouă de noapte bună şi mersese în camera lui alături de câine, iar când cele două femei îşi vârâseră capetele pe uşă văzuseră că băiatul dormea buştean, cu câinele făcut covrig la picioarele lui. Dintr-odată, Agla îşi dăduse seama că exista o probabilitate destul de mare ca lucrurile să stea aşa şi pe viitor, că viaţa putea să rămână exact ca seara trecută. Acum erau treji cu toţii şi totul era şi mai plăcut decât fusese cu o zi înainte. Întinse o mână şi mângâie spatele învineţit al Sonjei.

— Cum te mai simţi? o întrebă, iar Sonja îi răspunse că se simţea bine.

Cu toate astea, Agla luă analgezicele de pe noptieră şi i le întinse. După vânătăile acelea enorme, pesemne că tot o mai durea tot corpul. Sonja înghiţi ascultătoare pastilele şi se făcu iarăşi ghem, în timp ce Agla se ridică din pat. Aruncă o privire în sufragerie, unde Tómas stătea şi se uita

la televizor îmbrăcat în pijama, şi-l întrebă dacă vrea cafea. Băiatul râse la gluma ei, apoi atenţia îi reveni imediat la ecran.

Agla merse după aceea în bucătărie şi făcu două cafele tari. Trebuia să cumpere un espressor ca lumea pe care să-l ţină aici, dat fiind că filtrul de cafea standard nu o mulţumea nici pe departe. Şi mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le cumpere pentru apartament. *Cum ar fi un frigider nou,* cugetă ea când deschise uşa celui actual cu un scârţâit puternic.

Îi sună telefonul, cel pe care îl recuperase din biroul Maríei şi care, primise asigurări, nu îi era ascultat. Răspunse bucuroasă la el: o suna William de la Paris.

— Am definitivat transferul, anunţă el şi Agla ştiu că se referea la transferul către contul lui Adam din Tortola.

O sumă consistentă, deşi se referiseră mereu la ea ca la „datoria mică".

— Mulţumesc! zise Agla şi îi adresă un vesel *„au revoir".*

Agla formă apoi numărul lui Jóhann, care răspunse imediat.

— Îl poţi anunţa pe Adam, când va fi eliberat, că am făcut transferul în contul lui pentru datoria mică?

— Nu prea vorbiţi unul cu altul în ultima vreme… remarcă Jóhann.

— Nu, replică Agla. Dar nu îţi face griji! Am şters jumătate din datoria mare şi mă ocup şi de restul. Tu doar ţine-l departe de mine pe Procurorul Special până termin eu toată treaba.

— Eşti… adăugă Jóhann şi apoi nu mai zise nimic.

Agla nu era sigură dacă voia să o înjure sau să o felicite, aşa că încheie apelul înainte ca el să mai apuce să spună ceva. Erau destul de mari şansele ca nici el însuşi să nu ştie sigur cum să reacţioneze. Ar fi trebuit să fie mulţumit că mergea totul ca uns, că urmau să scape de toată datoria, însă Jóhann era mai degrabă îngrozit de faptul că ea li-l servise procurorilor pe Adam pe tavă. Aşa că nu era deloc rău să-l menţină şi pe el într-o stare de relativă teamă.

Cafeaua era gata, aşa că umplu două ceşti, turnă un pic de lapte în fiecare şi le luă cu ea în dormitor.

— E un adevărat lux să am parte de room service, zise Sonja, în vreme ce se ridica greoi în şezut în pat, iar Agla se aşeza pe margine şi sorbea din cafea.

— Serios acum: care dintre noi două e tipul? întrebă ea. E vreun soi de secret safic? Ceva ce ştii, dar nu vrei să spui?

— Ţi-am zis deja, răspunse Sonja. Eu sunt tipul.

Însă Agla vedea bine pe chipul Sonjei că glumeşte.

— Dar aş zice că aş putea fi eu tipul, rosti ea şovăitor, iar Sonja râse.

— Iar eu cred acelaşi lucru despre mine.

Luă o gură de cafea.

— Chiar aşa?

— Poate că suntem amândouă tipul. Poate că suntem un cuplu de homosexuali.

98.

Sonja amesteca feliile de ceapă în oală. Erau aproape transparente, aşa că mai adăugă usturoiul şi ghimbirul pe care le mărunţise deja şi continuă să amestece uşor, până când aroma începu să se ridice în aer şi să-i ajungă la papilele gustative. Dintr-odată, i se făcuse poftă de ceva condimentat la prânz, aşa că se hotărâse să facă supă. Însă gândurile nu-i dădeau pace, parcă amestecându-se cu ingredientele pe care le tot adăuga în oală. Era vânătă toată şi fiecare mişcare îi provoca dureri. Agla o forţase să ia nişte analgezice foarte puternice de dimineaţă, aşa încât nu-şi mai simţea rănile la fel de rău ca în ziua precedentă. Ceea ce-i mai alina puţin durerile era să îl audă pe Tómas în sufragerie, vorbind singur în timp ce se juca cu piesele de Lego pe podea. Acestea erau momentele pe care le preţuia cel mai mult pe lume: aroma care se ridica din oală şi zgomotele făcute de fiul ei în timp ce se juca fericit în

cealaltă cameră.

Măcar de n-ar fi stat tot timpul cu sabia deasupra capului. Sonja nu avea de unde să ştie cât va rămâne Adam după gratii pentru chestiile cu banca, însă trăgea nădejde că va sta cât mai mult posibil. Sincronizarea era incredibil de perfectă. A doua zi după ce privise cum e stâlcită în bătaie fusese arestat pentru implicarea în cazul de manipulare a pieţei în care fusese implicată şi Agla. De fapt, era de-a dreptul uluitor că nu fusese arestat mai devreme pentru acel caz, întrucât, potrivit Aglăi, dosarul fusese închis. Însă arestarea lui pica exact la ţanc. Ce drăguţ era modul ăsta în care se întorceau lucrurile! Măcar de-ar fi avut parte şi ea mai des de genul ăsta de noroc!

Adăugă pudră de curry şi seminţe de ceapă, amestecând totul cu uleiul care căpătase o culoare gălbuie, în vreme ce mirosul se schimba şi el. Braţul o durea atât de tare, încât se chinui ceva până să deschidă cutia cu lapte de cocos; trebui să manevreze cu mare atenţie desfăcătorul de conserve. Da, astăzi totul se derula cu încetinitorul. Trebuia să recunoască faptul că acum se confrunta cu două ameninţări. Pe de o parte erau Adam şi bătăuşii lui, pe de alta era Nati. Ambii îşi înfipseseră ghearele adânc în ea, aşa că, dacă scăpa totuşi de unul, tot trebuia să-l înfrunte pe celălalt. Iar asta o aducea la propunerea lui Sebastian.

Adăugă un cub de concentrat de carne de vită în oală şi amestecă până se dizolvă în laptele de cocos ce absorbea, treptat, galbenul curry-ului. Căută în frigider şi găsi doi morcovi destul de vechi, pe care îi coji şi-i tăie cubuleţe mici pentru supă, însă în congelator nu mai exista nicio urmă de proteină. Nişte creveţi ar fi fost perfecţi.

Dădu focul mai mic sub oală, astfel încât să fiarbă încet, şi o acoperi cu capacul, apoi se aşeză la masa din bucătărie pentru a se uita câteva clipe pe geam. Poate că sosise în sfârşit momentul să înceteze să mai încerce doar să răzbată la suprafaţă. Poate că sosise în sfârşit vremea să plonjeze mai în adânc, în speranţa că acolo, jos, va găsi

ceva mai solid, un sprijin pe fundul apei care să o propulseze înapoi în sus.

Luă telefonul şi găsi numărul pe care îl memorase cu opt zile în urmă, în mausoleul din Mexic. Apelă. Sună de câteva ori pe mai multe tonuri, până ce semnalul se fofilă un pic printre reţele, iar în final auzi glasul lui Sebastian.

— M-am gândit mai bine, zise Sonja. Şi mă bag.

— Îţi trimit ajutoare, răspunse Sebastian. *Vaya con Dios*[9]*!*

Mai avea un cofraj cu trei ouă în frigider. Expiraseră deja, însă ştia toată lumea că le poţi folosi mult după data inscripţionată pe carton, aşa că le sparse cu atenţie pe toate trei în supă.

99.

María era pusă pe fapte mari după treaba de dimineaţă. Începuse cu două ceşti de cafea în vreme ce aştepta ca Adam să fie adus din arest pentru interogatoriul preliminar, care fusese, aşa cum se întâmplă adesea la o primă întâlnire, scurt şi dificil. Adam se arătase foarte furios şi nedumerit, iar avocatului său îi fusese tare greu să-i explice situaţia, astfel încât nu exista niciun motiv să se insiste prea mult. După 24 de ore într-o celulă din închisoarea Skólavörðustígur din centru, avea să se mai liniştească un pic, iar după alte 24 de ore se va fi liniştit aproape de tot. Deşi chiar nu existau motive întemeiate să fie închis în arest şi nici nu avea cum să le influenţeze cazul dacă ar fi rămas în libertate, pe genul ăsta de delincvenţi sus-puşi nu strică niciodată să-i ţii un pic la răcoare. Era suficient pentru a alunga aproape toată aroganţa din ei şi mai aveai şi avantajul că după aceea se arătau dispuşi să petreacă un timp cât mai îndelungat în camera de interogatoriu, pentru că aşa puteau avea parte de companie – astfel se întruneau condiţiile ideale, dat fiind că scopul final era să-i faci să vorbească. Iar câtă vreme María oricum obţinuse un mandat de arestare

[9] *Mergi cu Dumnezeu!,* în limba spaniolă, în original *(n. trad.).*

pentru Adam, n-avea de ce să nu se folosească de el.

Acum aştepta ca Procurorul Special să se întoarcă din pauza de prânz. Era prima lui zi de după concediu şi fusese asaltat din toate părţile încă din clipa în care păşise pe uşă. De obicei nu pleca niciodată departe de birou pentru prânzul lui frugal, aşa încât cu siguranţă avea să se întoarcă înainte de ora unu. María pregătise deja toate documentele ca să i le arate şi abia aştepta să-i audă părerea despre cea mai potrivită mişcare de aici înainte. Apăsă butonul espressorului pentru a-şi face un cappuccino. Avea să se urce pe pereţi după asta, dar nu avea importanţă. Era o zi pentru fapte, nu de stat la birou.

— Vrei să vorbeşti cu mine? o întrebă Procurorul Special când intră, iar María îl urmă imediat în birou la el.

Luă primul document din teancul pe care îl căra după ea, extrasul de la Banca Centrală, şi îl aşeză pe birou, în faţa lui, indicându-i tranzacţia pe care o evidenţiase mai devreme.

— După cum vezi, a avut loc o plată însemnată din partea fabricii de aluminiu către firma-mamă din străinătate, începu ea. Plata e marcată în cadrul arhivei de plăţi în valută ca plată pentru returnarea unui împrumut de înfiinţare.

— Chiar aşa? întrebă procurorul, punându-şi ochelarii de citit.

— Plata asta e nouă, însă de aici înainte e marcată ca fiind trimestrială.

Procurorul fluieră încetişor în vreme ce se uita la extrasul de cont. María continuă:

— Plata e atât de mare încât, la finalul anului, fabrica va raporta pierderi câtă vreme va continua să efectueze plăţile, iar potrivit înţelegerii cu statul islandez ei nu plătesc nicio taxă cât timp sunt returnate costuri de înfiinţare.

Procurorul încuviinţă din cap.

— Firmele din industria grea au jucat mereu jocul ăsta, zise el. „Creşterea valorii bunurilor aflate în tranzit” se numea în vremurile bune, pe când firmele-mamă vindeau

materialul brut către fabrici la preţuri astronomice, astfel încât să creeze costuri mai mari şi să piardă tot profitul de aici.

— Corect, zise María. Însă aceasta este o datorie nouă şi nu a fost făcută nicio investiţie de înfiinţare de către fabrică pentru a justifica asemenea sume. Am verificat deja.

— Şi? replică bărbatul, fixând-o curios cu privirea.

— Am motive să cred că o anumită Agla Margeirsdóttir se află în spatele creării acestui aşa-zis împrumut, în colaborare cu Ingimar Magnússon.

María aşează pe biroul din faţa procurorului lista cu apelurile telefonice efectuate de Agla.

Bărbatul îşi drese vocea.

— Nu cumva de dimineaţă ai interogat pe cineva care s-ar putea să fie implicat în cazul de manipulare a pieţei? Cum se leagă aia de treaba cu fabrica de aluminiu?

— Nu se leagă; sau se leagă, de fapt, dar indirect. Agla Margeirsdóttir are legătură cu ambele cazuri. Momentan, trebuie să o ţinem departe de asta, însă ar trebui să fie suficient ca să aruncăm o privire mai atentă la persoana lui Ingimar Magnússon.

— Stai niţel, zise el, că pierd şirul. Mai exact, ce anume verifici tu în legătură cu fabrica?

— Dacă Agla ajută sau nu firma-mamă a fabricii de aluminiu să păcălească statul islandez inventând costuri care nu există.

— Şi, mai exact, în legătură cu care dintre anchete faci asta?

Procurorul Special netezi hârtiile de pe birou şi i le dădu înapoi Maríei.

Femeia rămăsese uitându-se la el, surprinsă.

— Păi… deocamdată nu e nimic oficial. Finnur mi-a cerut să cercetez asta şi să văd dacă e suficient de consistentă pentru o anchetă, şi acum trebuie demarată o investigaţie.

— Finnur? făcu Procurorul Special, dându-şi jos ochelarii de citit. Ce-a vrut să facă Finnur prin asta? El nu deţine nicio putere să autorizeze anchete noi.

— Dar am crezut că totul se face cu cunoştinţa ta, adică cercetarea apelurilor telefonice interceptate.

María simţea deja cum îi înţepeneşte surâsul pe faţă.

Procurorul Special ridică dintr-o sprânceană şi ridică din umeri.

— María, eu habar n-am ce tot spui acolo, zise el. Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

100.

María tocmai părăsea tribunalul districtual, când îi sună telefonul în buzunar.

Îşi încheie pardesiul ca să se apere de vremea aspră obişnuită, de altfel, în locurile ferite de soare din vara timpurie în Reykjavík şi, fără să răspundă la telefon, se îndreptă către ceasul din mijlocul pieţei pentru ca să se încălzească sub razele soarelui.

Mersese pe jos de la birou la tribunal, pentru a-şi acorda timp să cugete pe îndelete şi pentru a se calma după discuţia cu Procurorul Special. Nu mai înţelegea nimic. Lucrase alături de Finnur încă din prima ei zi la biroul Procurorului Special şi nu-şi dăduse niciodată seama că metodele acestuia nu se încadrează în limitele legii. Însă acum, când procurorul îl sunase pe Finnur şi îşi dăduse telefonul pe difuzor ca să poată asculta amândoi, acesta pretinsese că nu ştie absolut nimic despre chestiunea în cauză; şi nici Procurorul Special nu ştia nimic. Cu toate astea, încă de la bun început Finnur îi spusese Maríei că totul se face cu ştiinţa Procurorului Special.

Nu aşa îi spusese? Brusc, María descoperi cu stupoare că nu mai era chiar sigură cum anume decursese discuţia ei iniţială cu Finnur. Era sigură că el zisese „noi”. „Noi” nu putem explica cum anume am făcut rost de aceste înregistrări şi aşa mai departe. Iar ea presupusese că „noi” însemna el şi Procurorul Special. Acum, părea mai mult decât probabil că Finnur nu afirmase niciodată în mod limpede că această neobişnuit de neconvenţională anchetă era efectuată cu ştiinţa superiorului lor.

Telefonul îi sună iar în buzunar.

— Cumva tocmai ai depus cerere pentru un mandat de interceptare a telefonului lui Ingimar Magnússon? ceru să afle vocea adâncă a lui Finnur de îndată ce ea îi răspunse.

Femeia se lipi cu spatele de partea însorită a turnului cu ceas. Avea atâtea întrebări pe care voia să i le pună!

— Mă bucur să te aud, Finnur! începu ea. Avem o mulţime de discutat. Şi, da, abia am plecat de la tribunalul districtual. Am luat decizia să acţionez din proprie iniţiativă în acest caz, având în vedere că doar ce m-ai înjunghiat pe la spate pretinzând că nu ştii nimic despre asta.

— Spune-mi, te rog, că glumeşti, zise el cu glas foarte coborât, aproape şoptind.

— Ştiu că de obicei nu obţinem cine ştie ce de pe urma urmăririi unei linii telefonice fixe, dar…

Finnur o întrerupse şi ea îi simţi tremurul din voce:

— Nu depui nicio cerere de mandat pentru apelurile lui Ingimar. Nu faci asta! Du-te imediat şi anulează cererea, înainte să se dezlănţuie iadul! Căcat, căcat, căcat!

Bărbatul încheie apelul.

101.

Soarele de vară îi întâmpină când ieşiră cu bicicletele pe uşa din spate. Tómas arăta adorabil cu casca lui de biciclist în formă de ciupercă, ceea ce o făcea pe Sonja să zâmbească non-stop. Ei îi plăcea enorm această perioadă a anului – serile liniştite, soarele din miez de noapte şi mirosul de iarbă proaspătă din aer. O durea tot corpul după bătaia primită, dar îşi zicea că poate îndura o scurtă plimbare cu bicicleta.

Agla rămăsese la aragaz, înăuntru, gătind doar ea ştia ce. Le spusese că are nevoie de o oră de linişte şi pace ca să poată termina de gătit. Sonja îi explicase că încă se simţea sătulă după supa de la cina din seara precedentă, iar Tómas avea să fie mai mulţumit cu paste cu puţin sos de roşii peste ele decât ceva mult mai elaborat. Însă Agla

rămăsese de neclintit, aşa încă se hotărâseră să meargă cu bicicletele până la locul de joacă.

Tómas suci de câteva ori haotic de ghidon înainte să izbutească să-l controleze suficient ca să-şi menţină echilibrul, iar Sonja veni în spatele lui pe bicicletă până luară colţul clădirii. Acolo aştepta un enorm jeep negru, cu geamuri întunecate.

— Vă invit la o plimbare, zise Rikki Burete în timp ce deschidea portiera din spate la fel ca un taximetrist cu experienţă.

— Burete! ţipă Tómas vesel, dând drumul bicicletei pe jos, apoi alergând la Rikki şi luându-l în braţe.

Sonja simţi un brusc val de ameţeală atât de puternic, încât avu senzaţia că e gata să leşine. Pur şi simplu o revolta faptul că individul ăsta îi ridica fiul în braţe şi-l învârtea aşa. Tómas se suia deja pe bancheta din spate a jeepului.

— Eu nu mă sui în maşină cu tine, nemernicule! şuieră ea către Rikki suficient de tare ca să nu fie nevoie să se apropie mai mult, dar nu şi ca să o audă Tómas. Tómas, haide, doar am plecat într-o excursie cu bicicleta, nu-i aşa? strigă ea spre băiat, iar Tómas îşi iţi capul din maşină, uitându-se nedumerit când la Sonja, când la Rikki.

— Mergem la o întâlnire, replică Rikki şi-i făcu semn să se aşeze şi ea în spate.

Sonja clătină din cap.

— Sebastian îţi trimite salutări, adăugă Rikki, uitându-se hotărât la ea.

— Sebastian?

Sonja rămase neclintită preţ de o secundă, holbându-se uluită la Rikki.

— Sebastian te-a trimis?

— Sebastian îţi trimite salutări, repetă Rikki, aruncând o privire spre Tómas. Iar noi doi o să ne luăm câte o îngheţată, cât timp mama ta merge la o întâlnire.

Tómas chiui de fericire şi deja anunţa tare combinaţia de îngheţată de ciocolată cu vanilie pe care o avea în minte, în timp ce Sonja se aşeza lângă el.

102.

Húni Thór Gunnarson era inscripţionat pe placheta aurită de lângă cutia poştală. Sonja citi de două ori cuvintele ca să fie sigură că nu le citise greşit, apoi se opri pe trepte ca să se mai gândească o dată dacă e cazul să bată sau nu la uşă. Placheta lucioasă, glastrele de flori cu modele de pe trepte şi perdelele groase de la ferestre îi dădeau impresia că aici locuia, de fapt, o bătrânică, nu omul pe care presei de scandal îi plăcea să-l numească o stea a politicii. Habar n-avea ce treabă o fi având Húni Thór cu ea sau ce legătură ar fi putut avea el cu Sebastian. Húni mersese la şcoală cu Adam şi se mai întâlniseră de câteva ori la petreceri şi reuniuni, însă ea se lămurise că nu se făcuse remarcată cu nimic în faţa lui, întrucât bărbatul nu o recunoscuse când se întâlniseră o dată în faţa biroului lui Thorgeir.

Inima Sonjei parcă uită să mai bată. Thorgeir. El trebuia să fie legătura. Îl întrebase o dată cum de îl ştie pe Húni Thór, iar răspunsul lui fusese că el se ocupase de fondurile lui electorale. Însă poate că legătura lor era mult mai profundă de atât. Să fi fost oare Húni Thór cel care îi lega pe toţi unul de altul?

Sonja ciocăni uşor, apoi văzu soneria şi apăsă şi pe butonul acesteia. Auzi răsunând o serie de note melodioase în casă, ce aduceau cu sunetul îndepărtat al unor clopote de biserică. Notele încă se auzeau când Húni Thór îşi făcu apariţia în prag.

— Bună! o întâmpină el. Hai înăuntru!

Era o întâmpinare calmă, dar informală, ca şi cum ar fi fost cunoştinţe vechi, fără să fie prieteni apropiaţi.

Îl urmă pe hol şi se întrebă dacă nu cumva ar trebui să îşi scoată pantofii, însă se hotărî să nu o facă, dat fiind că erau curaţi şi uscaţi, iar ea voia să se poată retrage cu iuţeală în caz că ar fi fost nevoie. Trupul îi era vânăt tot şi plin de dureri, dar şi aşa era pregătită să reacţioneze rapid dacă situaţia ar fi cerut-o.

— Sebastian a zis că eşti pregătită, începu Húni Thór de

îndată ce ajunseră în sufragerie.

Sonja scană repede încăperea cu privirea şi rămase de-a dreptul uimită de colecţia pestriţă de mobilier de-acolo. Canapeaua de piele cu tapiţerie groasă, care părea să fie veche de câţiva ani, nu se potrivea deloc cu măsuţa de cafea alb cu auriu cu aspect clasic, iar frigiderul Westinghouse retro de un roşu-aprins aflat într-un capăt al sufrageriei părea complet nelalocul lui în mijlocul tuturor obiectelor. Húni Thór părea genul care-şi doreşte ca tot ce-l înconjoară să fie alb şi minimalist. Era un bărbat slăbuţ, cu o tunsoare plăcută şi cu o barbă scurtă şi îngrijită, îmbrăcat cu un costum ce părea destul de scump.

— Ce naiba ai tu de-a face cu Sebastian? întrebă Sonja, sincer surprinsă.

Húni Thór o studie în tăcere câteva secunde, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă ştie mai multe decât era dispusă să recunoască. Se îndreptă apoi spre frigider, deschise uşa şi scoase două beri. Sonja luă berea de la el şi cugetă că era cazul să se obişnuiască să bea bere ceva mai des. În ultima vreme, toţi apropiaţii ei păreau să vrea să o silească să bea bere.

— Cel mai bine ar fi să ştii cât mai puţin posibil, răspunse el pe un ton coborât, însă imprimând o asemenea greutate cuvintelor, încât Sonja simţi imediat un gol în stomac. Tot ce trebuie să ştii e că, dacă faci asta, atunci noi îţi vom asigura spatele.

— Şi cine sunteţi aceşti „voi”? întrebă ea aproape şoptit.

Spaima care-i fusese tovarăş aproape permanent se întoarse cu o asemenea forţă, încât glasul îi fusese redus, practic, la o simplă şoaptă. Un suflet îngrozit într-un trup maltratat era imaginea pe care şi-o formă despre ea în acest moment. Nu mai conta cât se străduise, plasa în care era prinsă se închidea mereu în jurul ei.

— Sebastian în America şi eu în Europa, răspunse Húni Thór şi-şi ridică sticla în semn de noroc.

Sonja şi-o ridică şi ea, ducând sticla la gură, însă fără să bea din ea.

— Sebastian a zis că, dacă o fac, voi fi liberă. Complet.

Chiar şi ea îşi simţea suspiciunea din cuvinte.

— Jocurile tale ne-au cauzat atâtea probleme, încât aş fi extrem de încântat să scap de tot de tine. Adam zicea că omul tău de la vamă i-a prins pe oamenii lui la Keflavík. Şi, pe deasupra, ţi-ai pus iubita să aranjeze ca Adam să ajungă după gratii. Chiar au fost nişte mişcări geniale din partea ta, trebuie să recunosc!

Sonja se întrebă cu ce parte să înceapă. Care era adevăratul rol al lui Húni Thór în toate astea? Ce voise să spună cu faptul că Agla aranjase ca Adam să fie arestat? Şi cum de ştiau ei despre Bragi?

— Îmi poţi garanta că Adam mă lasă în pace după asta? zise ea, căci asta era chestiunea cea mai presantă: siguranţa lui Tómas – şi a ei. Şi poţi aranja ca el să-mi dea custodia lui Tómas?

— Nicio problemă, răspunse Húni Thór, terminându-şi berea. Numai să ne anunţi dacă mai ai nevoie şi de altceva.

Sonja se simţea tot mai slăbită şi genunchii îi deveneau tot mai moi. Se lăsă greoi pe canapeaua de piele. Asta ar fi putut fi soluţia. Dacă individul acela chiar avea puterea pe care lăsa să se înţeleagă că o are şi îşi putea respecta promisiunile, atunci însemna că are în mâini soluţia tuturor problemelor ei. Câştigarea libertăţii depindea doar de ea, numai de ea. Ideea parcă o îngrozea.

— De ce crezi că sunt capabilă să fac asta? întrebă Sonja, adresând întrebarea atât pentru ea, cât şi pentru Húni Thór.

— Eşti dură ca fierul, răspunse el. Ştiu că tu eşti cea care l-a omorât pe domnul José. Am văzut filmarea. Nimic nu pare să te sperie.

„Dacă ai şti tu!”, îşi zise Sonja în sinea ei, încercând să nu tremure când îşi aduse aminte de scena aceea: domnul José, într-o baltă de sânge, în timp ce bestia flămândă răgea în pivniţă.

— Eu nu apar pe filmare omorându-l, ci doar ajutând-o pe Nati să facă curat acolo după ce altcineva îl omorâse.

— Aşa zici tu, spuse Húni Thór cu un surâs maliţios şi făcându-i cu ochiul.

103.

Tómas simţi cum se înroşeşte în obraji când vecina lor îl ciupi de unul şi îi spuse ce băieţel drăguţ e. El şi mama lui bătuseră la uşa ei ca să i-l arate pe Teddy şi ca s-o întrebe dacă e în regulă să-l ţină cu ei. Mama zisese că regula spunea că trebuie să îţi întrebi vecinii dacă îi deranjează să ţii un animal în clădire.

— Mie-mi spui, îi zisese vecina mamei. Lighioanele astea au devenit parte din familie.

Tómas voia să se bage şi el în vorbă. Voia să îi explice că Teddy era practic fratele lui, astfel încât ea să fie incapabilă să-i refuze, însă nu mai era nevoie să zică nimic.

— E mai mult decât bine-venit din punctul meu de vedere, adăugă bătrâna, deci trebuie că era o persoană cumsecade.

Ea mereu avusese ceva frumos de spus pentru Tómas ori de câte ori se întâlneau pe scări, iar uneori, când el venea în vizită, ea le bătea la uşă pentru a-i aduce ceva gătit în casă. Tómas îi zâmbi femeii, mama îi mulţumi şi ea, şi parcă şi Teddy zâmbea la rândul lui, cu limba atârnându-i într-o parte. Era un câine atât de bine-crescut, încât stătea cuminte ca un animal împăiat ori de câte ori i se cerea să şadă.

— Rămâne permanent cu tine de-acum încolo? şopti vecina către mamă, iar Tómas ştia că n-ar fi trebuit să audă, pentru că vorbeau despre el, nu despre câine.

— Spre asta se pare că se îndreaptă lucrurile, răspunse mama pe un ton la fel de coborât. Fostul meu e momentan în arest, aşteaptă judecata.

Nu mai era nevoie să şoptească, dat fiind că Tómas cunoştea deja situaţia. Mama îi explicase că tata crease nişte probleme la bancă, aşa că lucrurile aveau să fie grele o bucată de timp de aici înainte.

— Fără îndoială că da, adăugă vecina. Oamenii ca el o iau mereu razna. Mie-mi spui?

Tómas habar n-avea ce ar fi trebuit să mai adauge, însă era pe deplin conştient că tatăl lui dăduse cu adevărat de

bucluc. Nu era bine ca o persoană să ajungă la închisoare. Simţi o compasiune profundă la gândul că tatăl său stătea închis într-o mică celulă cu gratii la fereastră, însă făcu ce îi spusese mama să facă ori de câte ori se simţea trist: se gândi repede la altceva. Mai bine să nu se gândească prea mult la asta. Mult mai amuzant era să se gândească la Teddy, care acum tropăia în sus pe scări, către celălalt vecin. Tómas era extrem de bucuros să se afle aici, cu câinele şi cu mama lui.

104.

María urca furioasă treptele spre uşa casei lui Finnur. Încercase să-l sune de vreo două ori, după ce se întorsese, tare nedumerită, la tribunalul districtual pentru a anula cererea de mandat pentru interceptarea apelurilor lui Ingimar, însă acesta nu-i răspunsese. Se ridicase de mai multe ori în seara precedentă de pe locul ei din faţa televizorului ca să încerce să-l sune, însă fără niciun rezultat. Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut fusese să se cuibărească lipită de Maggi şi să încerce să uite de ce zi de tot rahatul avusese parte.

Ba chiar fusese cea mai de rahat zi dintre toate zilele de tot rahatul, iar cea de azi nu începuse nici ea prea bine. Finnur nu-şi făcuse apariţia la muncă şi Procurorul Special se uitase cam ciudat la ea când se întorsese de dimineaţă la el în birou şi-l întrebase de nenumărate ori dacă e sigur că nu-şi aminteşte să fi discutat în prealabil cu Finnur despre anchetă.

— María, eşti sigură că te simţi bine? o întrebase bărbatul, dar ea nu-i răspunsese, din moment ce era tare departe de-a fi sigură că se simte într-adevăr bine.

Nu mai aşteptă să-i răspundă Finnur, ci apăsă direct clanţa şi întredeschise uşa holului de la intrare.

— Alo? strigă ea, iar în clipa următoare Finnur îşi făcu apariţia în hol.

Era îmbrăcat cu un palton, avea un fular la gât şi era încălţat cu nişte adidaşi albi, pe care şi-i potrivise la

costum, ceea ce-l transforma într-o apariţie tare ciudată. Lângă uşă aştepta o valiză.

— Ai fost plecat din ţară? întrebă María, uşurată că putea exista o explicaţie foarte simplă pentru faptul că nu-i răspunsese la telefon.

— Nu, *acum* plec din ţară, replică scurt Finnur. Într-o binemeritată vacanţă. O foarte binemeritată vacanţă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise María.

— Nu, gemu Finnur. Ceea ce nu trebuie noi să facem este să stăm de vorbă, o corectă el. De fapt, mă deranjează tare mult faptul că eşti aici.

María îl privi de sus până jos. Bărbatul nu trăda semne de enervare sau că încerca în vreun fel să se joace cu ea, în schimb avea impresia că e pur şi simplu îngrozit.

— Ce se petrece? îl întrebă.

— Nimic, răspunse el şi desprinse un set de chei de maşină dintr-un cui.

María păşi înăuntru şi închise uşa în urma ei.

— Simt că am tot dreptul să aflu şi eu ce se petrece, adăugă ea.

Finnur oftă adânc, slăbindu-şi niţel fularul din jurul gâtului.

— Credeam că m-am exprimat foarte clar când am zis că asta rămâne doar între tine şi mine şi că tu n-ai să discuţi cu nimeni altcineva în afară de mine, spuse el. Iar tu îl amesteci şi pe Procurorul Special în asta, apoi mergi la tribunalul districtual ca să obţii un mandat de interceptare?

— Eu am înţeles că mi-ai încredinţat această sarcină pentru ca, mai apoi, să o pot transforma într-o anchetă oficială. Şi exact pasul ăsta îl făceam, insistă María.

— Noi, cei care lucrăm la anchete criminalistice, pornim de la suspiciuni sau indicii, zise Finnur. Iar ţelul nostru e mereu acela de a ne confirma sau infirma bănuielile. Toţi recunoaştem că aproape de fiecare dată ne dorim ca ancheta să dovedească ce-am bănuit. Asta face lucrurile interesante, ne entuziasmează şi pe noi; e energia care ne propulsează să facem ceea ce facem. Dar uneori, dragă

María, doar uneori, e un lucru foarte, foarte rău când ceea ce ai bănuit iniţial se dovedeşte adevărat. Iar asta e una dintre acele ocazii.

— Finnur, chiar nu înţeleg despre ce este vorba aici.

María încerca să-şi menţină vocea sub control, să o împiedice să se ascută sau să cedeze din pricina stresului pe care-l simţea.

— De ce mi-ai încredinţat această sarcină, dacă era ceva ce n-ar fi trebuit investigat?

— Pentru că întotdeauna speri să dai peste ceva solid, peste ceva în privinţa căruia să nu ai absolut nicio îndoială. Însă trebuie să o faci în secret, fără să afle şi altcineva. De aceea singurii de care te poţi atinge în ţara asta sunt peştii mici – escrocii de rând. Adevăraţii infractori, peştii cei mari, sunt protejaţi. Iar lucrul ăsta ar trebui să începi să-l înţelegi şi tu.

Finnur îşi ridică valiza, îşi făcu loc pe lângă María şi deschise uşa. María păşi afară şi Finnur o urmă imediat. Bărbatul închise uşa, făcând să se audă un clic, după care porni iute în jos pe scări.

— Cine este acest Ingimar Magnússon şi ce pune la cale? strigă ea în urma lui.

Finnur se răsuci spre ea şi o aţinti cu arătătorul, exact ca un profesor sever.

— Trebuie să uiţi de toată treaba asta şi să-ţi îndrepţi atenţia spre altceva. Uită tot! Imediat!

105.

Agla se afla deja în restaurantul de lângă baia termală Nauthólsvík şi comandase o salată de pui pe care o începuse, când María sosi şi ea, un pic un mai târziu decât spusese că o va face.

— Nu, rosti brusc când Agla se pregătea să-i întindă meniul, aşezându-se în schimb pe scaun. Nu sunt aici ca să mănânc cu tine.

— Chiar aşa?

Agla se şterse la gură cu un şerveţel şi o măsură din

priviri pe María.

Nu mai era la fel de elegantă şi de stăpână pe sine ca de obicei. Bluza îi era şifonată, arăta ca şi cum îşi legase părul fără să-i acorde o prea mare importanţă şi uitase cu totul de machiaj.

— Eşti cel mai groaznic soi de gangster bancar, şuieră María, atât de furioasă, încât abia mai putea să respire cum trebuie.

Agla îşi lăsă jos furculiţa şi sorbi din paharul cu apă.

— Şi asta e ceva nou? rosti ea calm. Mi se pare că te-am mai auzit spunând-o, în timp ce mă chestionai.

— Am răspunsul la întrebarea pe care mi-o tot pun de foarte mult timp, zise María. Întrebarea de unde au venit banii de la bun început.

Agla ridică furculiţa, o înfipse în salată şi luă o gură zdravănă. Era mai bine să mănânce în vreme ce vorbea María. În felul ăsta nu mai avea cum să spună nimic.

— Şi am o teorie în această privinţă, continuă María. Teoria mea e că tu, directorul-executiv, Jóhann, şi Adam aţi uneltit să găsiţi o cale de-a trimite bani afară din ţară pentru o anumită fabrică de aluminiu, aşa încât aceasta să poată trimite profitul peste hotare şi să scape astfel de plata taxelor în Islanda.

„Şi pentru a obţine costuri mai scăzute pentru energie”, adăugă Agla în gând, mai luând o gură de salată. Scăderea tarifelor la energie era o parte a contractului făcut cu guvernul, atât timp cât fabrica mergea în pierdere. Însă normal că María nu ştia aşa ceva, întrucât contractele erau secrete.

— Deci bănuiesc că voi trei, mahării de la bancă, aţi uneltit să luaţi grămada secretă de bani a fabricii şi să o trimiteţi într-un tur în jurul lumii, lăsând-o să reapară apoi sub formă de investiţie străină în bancă, pentru a putea creşte preţul acţiunilor acesteia.

„Destul de corect, numai că nu am luat noi banii. I-am împrumutat, cu permisiunea lui Ingimar”, cugetă Agla în timp ce mesteca, însă nu zise nimic cu glas tare.

— Apoi s-a dus dracului totul şi banii au dispărut,

concluzionă María şi schiţă un rânjet ca o strâmbătură, care probabil voia să treacă drept zâmbet. Iar asta l-a transformat pe Ingimar, regele aluminiului, într-un individ tare nefericit.

„Eşti mai isteaţă decât mi te-am închipuit”, chibzui Agla, în vreme ce mai lua o gură şi mesteca răbdătoare, aşteptând-o pe María să continue.

— Însă acum, după criza financiară şi fără nicio posibilitate de-a mai spăla bani trimiţându-i afară din ţară prin metodele voastre obişnuite de dinainte, i-aţi făcut lui Ingimar o favoare inventând o datorie pentru un împrumut care n-a fost niciodată contractat.

Agla tresări. Tuşi şi luă o înghiţitură de apă. Chiar nu bănuise că María avea colţii atât de aproape de călcâiele ei.

— Piper, mi-a rămas în gât, se scuză ea.

Însă María pufni ironic.

— Iar acum, toate profiturile fabricii se duc în străinătate, direct în cuferele firmei-mamă, iar firma asta gigantică nu plăteşte nicio taxă în Islanda, pentru că micuţa noastră fabrică de aluminiu, care înghite aproape toată cota de emisii a ţării, merge într-o pierdere creată artificial. De bună seamă că eşti tare mândră de tine, Agla. Chiar eşti o adevărată comoară naţională!

María se ridică şi se pregăti să plece, dar agăţă piciorul scaunului, care se prăbuşi zgomotos pe podea. Urmară câteva clipe de tăcere, când toţi clienţii din restaurant se opriră din vorbă ca să se uite la ele două. María se aplecă, ridică scaunul şi se îndepărtă. Aglăi îi părea rău pentru ea. Îşi pusese toate cărţile pe masă, însă nu aruncase şi un atu la final. Nu avea nicio dovadă, niciun martor, niciun caz de anchetat.

Agla adună resturile de salată din castron şi le termină şi pe acestea. Obrajii îi ardeau, iar ruşinea care existase întotdeauna înlăuntrul ei îşi făcu simţită prezenţa ca o iritaţie usturătoare în obraji, ca şi cum tocmai fusese pălmuită. Însă alungă degrabă senzaţia. Nu avea niciun motiv să-i fie ruşine – aşa se făceau afacerile în prezent, iar

o mulţime de teoreticieni se străduiseră să le înţeleagă. Ţara stătea larg deschisă – toate resursele îi erau scoase la vânzare la preţuri derizorii, iar dacă n-ar fi profitat ea de situaţie, ar fi făcut-o altcineva. Aşa era viaţa. Nu avea niciun motiv de regret şi nici nu făcea ceva pe care altcineva nu l-ar fi făcut.

Dacă María ar fi ştiut că ei trei mai datoraseră, chiar imediat după criza financiară, alte câteva sute de milioane unui sindicat al crimei plin de indivizi duri şi că abia ieri plătise datoria prin contul lui Adam din Tortola, atunci, probabil, Agla chiar ar fi avut un motiv întemeiat să îi fie ruşine.

106.

La rugămintea Sonjei, se întâlniră la biblioteca orăşenească, întrucât nu voise ca el să vină acasă la ea cât timp Tómas se afla acolo. Acum, că îl vedea, ştiu din prima că făcuse alegerea corectă. Sosise direct de la închisoare. Purta pe el nişte pantaloni de trening boţiţi, era nepieptănat şi barba începea deja să-i crească. Nu i se mai părea bărbatul pe care îl ştia. Ba chiar stătea şi un pic cocoşat în vreme ce se apropia de locul ocupat de ea în sala de lectură, lângă uşa principală.

— Ai adus hârtiile? întrebă el, aşezându-se vizavi de ea.

Sonja încuviinţă din cap, întinzându-i actele, iar el le aruncă o privire, luă pixul de la ea şi le semnă.

— Vor fi şi weekenduri cu tata? întrebă el.

Sonja încuviinţă din nou din cap.

— Normal că vor fi şi weekenduri cu tata. Eu nu sunt la fel de ticăloasă ca tine.

Regretă că vorbise cu o asemenea cruzime încă din clipa în care cuvintele îi ieşiră de pe buze şi, în mod atipic, nici din partea lui Adam nu veni vreo replică plină de venin. El doar gemu neauzit, ca şi cum era de acord cu ea.

— Poate că am putea începe după o lună sau ceva de genul, după ce se termină cu declaraţiile şi toate celelalte, şi când poate o să fie mai puţin probabil să fiu închis din

nou.

— Bine, zise Sonja. O să-i spun şi lui Tómas.

— Ce explicaţie i-ai dat? întrebă Adam, ridicând pentru prima oară privirea pentru a o întâlni pe-a ei.

— I-am spus că ai făcut o greşeală la bancă.

— O greşeală?

Adam părea uşurat.

Poate că se aşteptase ca ea să-i fi spus lui Tómas vreo poveste de groază despre el, însă ei nici prin cap nu-i trecuse o asemenea idee. Pentru că, deşi Tómas încă mai era furios pe tatăl său, ea nu simţea deloc imboldul să pună paie pe focul acelei furii, ştiind prea bine că n-ar fi făcut decât să-l rănească şi mai rău pe băiat.

— Exact. O greşeală, zise Sonja, sperând în sinea ei ca el să-i mulţumească.

Însă el renunţă la autocompătimire şi arboră un surâs ironic.

— Cum merge cu câinele? o întrebă.

Sonja nu se putu abţine să-i imite surâsul.

— Nu strică deloc să avem prin preajmă un câine care poate adulmeca droguri, răspunse ea, deşi, dacă totul avea să funcţioneze cum trebuie, era puţin probabil să aibă cu adevărat nevoie de talentele câinelui.

Rolul lui Teddy era doar acela de simplu animal de companie. Dacă planurile aveau să decurgă întocmai, iar ea avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui Sebastian şi ale lui Húni Thór, atunci în casa ei nu avea să se mai întâmple nimic care să aibă vreo treabă cu drogurile sau altceva asemănător.

Sonja luă hârtiile şi se ridică.

— Adio, Adam!

— Pa! răspunse Adam şi, pentru prima dată, ea chiar avu senzaţia că-şi ia cu adevărat adio de la el şi că, după ce avea să iasă din bibliotecă, Adam chiar urma să devină doar o parte a trecutului ei.

Ajunsă pe stradă, formă numărul lui Thorgeir şi îi ascultă răspunsul somnoros. Deja şi-l închipuia purtând acelaşi halat ponosit de data trecută.

— Îmi poţi face rost de nişte Rohypnol? îl întrebă ea, apoi repetă întrebarea auzindu-l atât de uimit. Îmi poţi face rost de o doză suficient de mare de Rohypnol ca să scoată din joc până şi-un elefant şi pe care să mi-o laşi în cutia poştală?

— Da, nicio problemă, replică Thorgeir. Cât de repede îţi trebuie?

— Cât mai curând posibil, răspunse ea în schimb.

— Nu ştiam că voi, lesbienele, recurgeţi şi la chestii de genul ăsta, adăugă el, după care încheie apelul.

107.

Nici urmă de Vocea Adevărului. În schimb, doi indivizi laţi în umeri şi îmbrăcaţi în salopete albastre şi având la gură măşti contra prafului cărau afară tot ce se aflase în apartamentul lui de pe Grettisgata.

María se apropie de intrare, însă păstră o distanţă rezonabilă, întrucât duhoarea de data trecută părea să se fi amplificat acum din cauza chestiilor care umpleau aproape complet cel mai mare container pentru gunoaie de care putuseră face rost.

— Marteinn e pe aici, pe undeva? îl întrebă ea pe unul dintre bărbaţii în albastru.

Acesta lăsă sacul negru jos din mână şi-şi ridică masca de pe faţă.

— Nu. E iar la nebuni. Aşa că profităm de ocazie ca să scăpăm de toate căcaturile astea.

María tresări. El îi spusese că, dacă va ajunge închis la nebuni, va fi din vina ei. Însă ea nu avea de ce să fie considerată responsabilă. Judecând după gunoiul cărat afară, individul chiar era complet dus cu pluta.

— Există cumva rude sau prieteni de-ai lui?

— Noi suntem doar prestatori de servicii. Însă aş putea încerca să sun la autorităţile oraşului şi să încerc să-ţi fac rost de un contact, dacă e important.

— Nu, refuză María. Voiam doar să-i înapoiez ceva ce mi-a împrumutat.

Ridică dosarul cu informaţiile lui despre fabrica de aluminiu.

— Bănuiesc că l-ai putea arunca şi pe ăsta la gunoi. Oricum aruncăm tot ce-a adunat în casă, zise bărbatul în albastru.

— Tot?

— Da. S-a împrăştiat mucegaiul peste tot sau aşa mi s-a spus, şi pretutindeni sunt lepisme. Trebuie să afumăm toată casa, aşa că ni s-a spus să aruncăm tot. Pentru sănătatea mediului înconjurător.

— Înţeleg, zise María şi zâmbi, în timp ce bărbatul dădea aprobator din cap şi-şi punea masca la loc pentru a se reapuca de treabă.

Femeia rămase tulburată pe trotuar, fără să fie în stare să decidă dacă să ia sau nu dosarul înapoi cu ea, când îi sună telefonul.

— Bună!

— Bună! replică Procurorul Special şi apoi începu să tuşească. Se pare că s-a ajuns în punctul în care trebuie să facem ceva, o anunţă el într-un final.

Părea stingherit, iar María aproape că-l vedea cu ochii minţii cum patrulează în sus şi-n jos prin birou, aşa cum făcea ori de câte ori trebuia să se concentreze.

— Ce a ajuns?

— Termină cu prostiile, María! Ştii prea bine la ce mă refer. Toate eforturile astea individuale ale tale.

— N-a fost vorba de niciun efort individual, îl contrazise María. Pur şi simplu duceam cu bună-credinţă la îndeplinire o sarcină, ceva de care Finnur mi-a cerut să mă ocup, şi, din ceea ce ştiam eu, era cu ştiinţa ta.

Nu mai adăugă că avusese tot timpul îndoieli în această privinţă. Avusese o senzaţie ciudată încă de la bun început, însă şi-o ţinuse în frâu, pentru că îşi dorea ancheta. Cedase în faţa acelei părţi rebele a ei pe care încercase din răsputeri să o ţină sub control. Îşi lăsase fostul eu să preia conducerea.

— E ridicol ce spui şi insist să nu mai amintim niciodată de acest aspect. Te sun acum ca să te anunţ că eşti în

concediu.

— În concediu?

— Da. Cu plată, bineînţeles.

— Cât timp?

— Păi, să spunem că pe termen nedefinit. Vor prelua alţii cazul de evaziune fiscală la care lucrai tu, pe lângă cazul de manipulare a pieţei ivit între timp, cel legat de Adam. Vom vedea dacă acesta se va mai limpezi niţel în săptămânile şi lunile care urmează, însă voi înţelege, desigur, dacă vei începe să îţi cauţi alt job între timp.

— Deci până la urmă să înţeleg că mă concediezi? Asta vrei să spui de fapt?

— Nu merită să o iei în nume personal. Celor care se ocupă de astfel de lucruri li se poate întâmpla adesea… să-şi piardă direcţia.

María încheie apelul. Era de la sine înţeles că el nu ar concedia-o niciodată. Ar fi fost mult prea teatral şi ar fi atras atenţia. Concedierea cuiva trebuia să fie justificată. Însă trimiterea cuiva în concediu pe termen nedefinit în timpul unei anchete în aşteptare era mai dubioasă şi crea o problemă mult mai mare pentru ea.

„Să-şi piardă direcţia” spusese el, şi poate că asta era de fapt problema. Poate că într-adevăr îşi pierduse controlul şi ajunsese să comită o greşeală; o greşeală din care nu mai exista nicio cale de scăpare.

Merse la containerul de gunoi şi azvârli în el dosarul Vocii Adevărului. Unul dintre bărbaţii în albastru se ivi imediat în urma ei, ţinând un coş de plastic plin cu hârtii pe care îl goli în container, îngropând astfel dosarul sub ele. Acest gest lipsit de importanţă i se păru, brusc, simbolic. Dosarul dispăru înghiţit de restul gunoaielor, amestecându-se şi făcându-se una cu el, aşa încât devenise imposibil să-l mai distingi în grămadă.

María se simţi brusc epuizată, ca şi cum abia ar fi coborât de pe o bicicletă la capătul unei călătorii extrem de lungi. Se lăsă jos pe trotuar. Lângă locul în care asfaltul se întâlnea cu bordura se afla o crăpătură, în care unul dintre vestitorii primăverii – o mică păpădie – îşi făcuse loc

cu forţa. Avea două frunze şi femeia vedea că se pregătea deja să se desfacă: o mică floare galbenă, plăpândă, se iţea în capătul de sus al plantei. Întinse mâna şi se pregăti să o smulgă, însă se răzgândi. Buruienile cresc mereu la loc. Au rădăcini foarte adânci.

108.

Bragi mai rămase o vreme în maşină în faţa casei, urmărind ambulanţa şi maşina de poliţie parcate pe alee. Niciun motiv să fie pornite girofarurile sau să se grăbească cineva, întrucât chiar nu e nevoie să te grăbeşti atunci când o bătrână bolnavă îşi ia adio de la viaţă.

Conducea pe Reykjanesbraut, întorcându-se spre casă, când Amy îl sunase plângând ca să îi spună că nu o mai putuse trezi pe Valdís după somnul de după-amiază. El rămăsese calm, sunase la ambulanţă şi abia apoi îşi dăduse seama că se pregătise din timp pentru acest moment.

Acum, că stătea în maşină în faţa casei, era o adevărată uşurare că se întâmplase aşa cum trebuia să se întâmple, în casa lor, în care locuiseră mai bine de un sfert de veac, şi în cel mai bun mod cu putinţă. Era dorinţa fiecărui vârstnic ca moartea să vină rapid şi în somn. Dar nu se aşteptase să se întâmple chiar atât de repede. Îşi închipuise că se va întâmpla abia peste câteva luni, chiar un an, şi îşi închipuise tot timpul că avea să fie alături de ea.

Genunchii aproape că-l lăsară în vreme ce parcurgea scurta distanţă până la uşa din faţă. Durerea parcă se amplificase cumva, ca şi cum însăşi existenţa lui Valdís fusese panaceul, iar acesta dispăruse acum.

— Ţi-ar plăcea să mai stai o vreme cu ea înainte să o preia cei de la pompe funebre? îl întrebă un poliţist amabil pe Bragi, după ce acesta o îmbrăţişase pe Amy, care continua să plângă în linişte, şi acceptă o ceaşcă de cafea de la ofiţerul care avusese prezenţa de spirit să o pregătească.

— Da, răspunse el. Ar trebui să-mi iau la revedere.

Merse în sufragerie şi coborî patul de spital al lui Valdís la nivelul cel mai de jos, astfel încât să se poată aşeza în pat lângă ea. Nu exista niciun indiciu care să-i dea de înţeles că ea nu dormea de fapt foarte adânc, în afară de nuanţa albăstruie a buzelor şi faptul că silueta ei plăpândă părea să se fi împuţinat şi mai mult. Întinse mâna după peria de păr de pe noptieră, îi desfăcu buclele împletite şi începu să-i perie părul cu blândeţe. Acest păr argintiu fusese odată de un auriu luminos în soarele din timpul lunii de miere petrecute în Italia, iar el îşi umplea încântat mâinile cu el în vreme ce se zbenguiau în patul de hotel, atunci făcându-l pe primul lor copil. Inima îi tresăltă în piept. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să îi sune şi pe copii. Îi aştepta drum lung tocmai din Australia.

Preţ de o clipă, parcă îi păru un pic rău pentru timpul îndelungat care se scursese de când îşi văzuseră mama ultima oară, însă alungă degrabă gândul. Oricum trecuse foarte mult timp de când ea mai recunoscuse pe cineva, iar ei oricum erau ocupaţi să-şi vadă de vieţile lor. Aveau şi ei copii la rândul lor, într-o altă ţară.

Bragi îi pieptănă părul până ce valuri argintii acoperiră cu totul perna. După care se ridică şi o sărută; mai întâi pe frunte, apoi pe fiecare obraz, iar în final, pe buzele albăstrui.

— Adio, Valdís a mea! şopti şi-şi şterse o lacrimă de la ochi. Îţi mulţumesc pentru tot! Ne vedem în partea cealaltă!

Aşa spera, măcar. Dacă viaţa de apoi, în care Valdís credea cu o asemenea tărie, exista de-adevăratelea, atunci faptul că izbutise toată viaţa să fie un om cinstit poate că era suficient ca să compenseze pentru târzia şi scurta lui carieră de delincvent. Măcar era sigur că Valdís a lui avea să pună o vorbă bună pentru el în faţa Atotputernicului.

109.

— Vreau pizza! ceru Tómas şi arătă spre un rând de pe meniul pentru copii. Pizza margarina.

Sonja zâmbi. Nu-l corectă deloc, dat fiind că i se părea cel mai dulce băiat din lume atunci când spunea „margarina” în loc de „margherita”. După ce băiatul anunţă ce doreşte, se ridică şi plecă la toaletă. Băuse deja un pahar mare cu suc acidulat, aşa că aveau să mai urmeze câteva vizite în următoarea oră. Agla se uita la Sonja cu o expresie visătoare, aşa cum făcea de fiecare dată în ultimele zile, de când o găsise prăbuşită pe jos, bătută măr şi neajutorată. Părea că în sfârşit se hotărâse ce doreşte de fapt de la ea, care era rolul ei în viaţa Sonjei: acela de protector. Având în vedere starea în care o găsise, nu putea strica s-o şi răsfeţe puţin.

— Să iau ceva şi pentru tine? întrebă Agla, arătând spre salata din care Sonja se servise deja mai mult decât generos.

— Nu, mersi! O să aştept friptura, răspunse ea şi îi zâmbi Aglăi, care îi răspunse la fel.

Abia de curând începuse şi ea să zâmbească: era ceva cu care Sonja trebuia să se obişnuiască. Se priviră o vreme ochi în ochi, iar Agla o ciupi de picior pe sub masă.

— Care dintre noi e tipul? chicoti ea.

Era limpede că asta urma să devină o glumă obişnuită a lor. Agla o pomenea mereu ori de câte ori era bine-dispusă, adică suficient de bine-dispusă ca să se lase tachinată.

— Tu eşti tipul, răspunse Sonja sigură pe ea.

— Chiar?

Nu era nicio diferenţă în privinţa răspunsului dat de Sonja, Agla tot nu era niciodată mulţumită.

— Da, replică Sonja şi se aplecă mai aproape de ea ca să-i şoptească: De obicei stai deasupra, ştii, când terminăm. Deci tu eşti tipul.

— Dar, dacă mă gândesc mai bine, am senzaţia că nu eu sunt tipul, zise Agla.

— Tu îţi dai seama că asta e ca şi cum ai întreba două beţişoare chinezeşti care dintre ele e furculiţa?

— Poftim? făcu Agla, holbându-se la ea nedumerită, dar nu mai avu ocazia să insiste, întrucât Tómas se întoarse de la toaletă şi îşi reluă locul.

Data viitoare când Agla avea să pună întrebarea, Sonja avea să-i răspundă că ea e tipul, iar după aceea se va răzgândi iar, şi vor continua tot aşa până ce pe Agla o va cuprinde exasperarea şi poate chiar îşi va da seama că întrebările stupide merită răspunsuri stupide.

— Am decis să renunţ la serviciul meu.

— Afacerea cu calculatoarele?

— Exact. M-am săturat de calculatoare. Nu mai pot face drumurile astea nesfârşite în străinătate, acum, că Tómas locuieşte cu mine.

În mintea ei, Sonja îşi pregătise deja un discurs despre reţele de servere şi sisteme de organizare a datelor şi servicii de software. Mereu făcea asta când Agla încerca să afle cu ce se ocupă ea mai exact, făcând-o astfel să renunţe la întrebări; aşa cum şi ea renunţa de fiecare dată când Agla începea să vorbească despre chestii legate de bancă. Însă de data asta nu mai avu nevoie de discurs, din moment ce pe figura Aglăi apăru o expresie de nerăbdare.

— Cred… începu Agla. Cred că e o chestie de bun-simţ. Aşa cum ţi-am mai spus de-atâtea ori, e ridicol că trebuie să munceşti atât de mult când eu sunt… da, păi, cum să mă exprim? În poziţia în care sunt.

Sonja ştia prea bine că Agla numai la asta visase, să o întreţină, să o deţină.

— S-ar putea să fie nevoie să accept un ajutor din partea ta, adăugă Sonja, dacă voi renunţa la serviciu.

— Ştii bine că te-aş ajuta cu mare drag, Sonja. Aşa cum ţi-am mai spus de-atâtea ori.

Era evident că Agla abia reuşea să-şi ascundă entuziasmul, în vreme ce gândurile i-o luaseră deja razna.

— Ţi-ar plăcea să cumpăr o casă? Şovăi, apoi completă: Pentru… noi?

— Poate, răspunse Sonja. Să ne mai gândim puţin.

Un surâs se întinse de la o ureche la alta pe faţa Aglăi.

— Dar asta nu înseamnă că sunt proprietatea ta, adăugă Sonja, iar Agla clătină din cap şi îşi ridică şi mâinile în faţă.

— Ştiu, ştiu.

— Mai pot lua nişte Sprite? întrebă Tómas, iar înainte ca

Sonja să apuce să răspundă, Agla deja chemase un chelner şi dăduse comanda.

Sonja zâmbi văzând atât bucuria lui Tómas când îşi primi băutura acidulată, cât şi, în aceeaşi măsură, expresia de mulţumire a Aglăi. Încercă să şi-l ascundă, însă parcă simţi cum inima i se înmoaie preţ de o clipă, nu datorită intensităţii iubirii pe care o simţea sau a vreunui soi de anticipare, ci mai degrabă datorită faptului că o fericire ceva mai domoală, mai dulce, începea să i se strecoare treptat prin vene, asemenea gheţii care se topeşte primăvara, căutând să-şi sape un canal prin pământ.

Îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Fericirea cea blândă îi cedă locul unui junghi de teamă şi de încordare ce-i prinse inima strâns ca un pumn rece ca gheaţa atunci când se uită la ecran şi văzu că mesajul era de la Nati.

Londra. Sâmbătă. Nava-melc gata.

— Poţi avea tu grijă de Tómas în weekend? întrebă Sonja.

— Poftim?

Era limpede că întrebarea o surprinsese pe Agla mai mult decât răspunsul la întrebarea „cine e tipul?”

— Trebuie să plec câteva zile. E ultima mea călătorie în străinătate acum, că am hotărât să închid firma.

— Dar eu nu ştiu cum să am grijă de copii, protestă Agla.

— O să-ţi arăt eu cum să ai grijă de mine, zise Tómas, cu o expresie de nerăbdare pe faţă, dat fiind că el anticipa deja weekendul de huzur care îl aştepta, cu dulciuri şi jocuri non-stop.

— Bun, atunci, rosti Agla. O să fim în regulă.

110.

Prima oară când Sonja stătuse în faţa acestei uşi din lemn masiv închis la culoare, casa o făcuse să se înfioare toată. După ce făcuse cunoştinţă cu persoanele care locuiau înăuntru şi cu bestia pe care o ţineau închisă în pivniţă, îi fusese teamă să se aventureze înăuntru, însă acum groaza aceea o încremenea practic în loc, fiindu-i

imposibil să se mişte. Chestiile pe care le făcuse în această casă – curăţarea a ceea ce i se păruse un ocean de sânge, îndesarea unui cadavru într-o ladă frigorifică, pregătirea ca acesta să fie tăiat cu fierăstrăul în bucăţi şi servit pe post de mese pentru tigru –, toate i se păreau acum o simplă joacă de copil prin comparaţie cu motivul pentru care venise aici. Indiferent ce se întâmpla astăzi, avea să fie ultima dată când mai intra pe această uşă. Ziua de azi îi hotăra soarta.

Amadou deschise uşa şi balamalele scârţâiră atât de puternic, încât Sonja se întrebă încă o dată când anume domnul José şi Nati se hotărâseră să neglijeze dinadins să le ungă pentru a transforma acest loc într-o experienţă şi mai înfiorătoare. Nu-i zise nimic lui Amadou, însă privirile li se întâlniră o clipă atunci când îşi scuturară mâinile şi ea îi dădu apoi drumul. Pachetul cu Rohypnol rămase în palma lui Amadou.

— Sonja! *Mi amor!* Bun venit! chiui Nati când intră în hol.

Veni şi o îmbrăţişă pe Sonja, sărutând-o pe gură cu nişte buze umede. Sonja surâse stingherită şi îşi întoarse faţa într-o parte, însă Nati refuză să accepte un răspuns negativ din partea ei şi îi strânse faţa în mâini, ţinând-o bine până ce o mai sărută de câteva ori. Data trecută, când nu avusese încotro şi se văzuse nevoită să accepte să rămână peste noapte, Sonja constatase că lui Nati nu-i displăcea absolut deloc să întâmpine o oarecare rezistenţă. Ba, dimpotrivă, chiar îi făcea plăcere.

Camera părea să fi fost iarăşi decorată: acum, pe jos se afla un covor alb foarte gros, iar peste tot erau împrăştiate piese de mobilier masive, cu un aspect retro de ani şaptezeci.

— Foarte elegant! aprecie Sonja, privind în jur.

Lauda fu în mod evident pe placul lui Nati.

— Mereu mi-am dorit să devin designer de interior, i se destăinui ea. Poate că ar trebui să fac nişte cursuri. Niciodată nu e prea târziu să te educi.

Se lăsă să cadă înapoi pe canapeaua adâncă şi Sonja se

aşează pe un scaun în faţa ei. Era mai înalt decât canapeaua şi încordarea pe care o simţea în corp era atât de puternică, încât pur şi simplu nu se simţea în stare să se aşeze pe ceva atât de moale şi de confortabil.

— Niciodată nu e prea târziu, se arătă de acord Sonja, izbutind să afişeze un zâmbet.

Dacă planul lui Sebastian, care acum era şi planul ei, avea să funcţioneze, atunci categoric era prea târziu. Ecoul stârnit de mârâiturile tigrului de jos, din pivniţă, păru să adauge şi mai multă putere gândurilor din mintea ei.

Amadou aduse cafea şi o aşează pe măsuţa dintre ele. Nati turnă şi Sonja îşi luă ceaşca, ridicând-o la gură fără să bea din ea.

Nati luă o înghiţitură prelungă din a ei şi îşi drese glasul.

— Nava-melc e aici, însă garniturile de cauciuc nu sunt etanşe, aşa că va mai dura două zile pentru a fi reparate, spuse ea şi începu să râdă în hohote. Aş vrea să-i văd picioarele tipului care se ocupă acum de ea.

Râsul ei dădea senzaţia că poate tăia prin carne şi prin oase.

Trupul Sonjei reacţionă încălzindu-se brusc şi simţi cum pe buza de sus îi apar broboane de sudoare, ca şi cum intuia deja că acest râs anticipa ceva cu mult mai rău. Nati râsese o grămadă în noaptea petrecută de Sonja alături de ea.

— Şi mai am şi un instructor de scufundări pentru tine. O să faci mâine cunoştinţă cu el, la centrul acvatic.

Sonja privi de jur-împrejurul încăperii, ca şi cum voia să admire noile decoraţiuni, aruncând când şi când câte un ochi spre Nati. Aceasta părea să fi băut deja jumătate din ceaşca de cafea.

Amadou îşi iţi discret capul pe uşă pentru a doua oară, iar Sonja speră că Nati nu băgase de seamă. Aşa cum spusese şi Sebastian, bărbatul era mult prea tulburat ca să poată face totul singur, şi-n plus mai avea şi doar o singură mână.

Nati îşi termină ceaşca şi o lăsă jos. Sonja o văzu cum se uită la ceaşca sa şi cum observă că nu se atinsese de ea, iar preţ de o clipă, pe chipul ei apăru o expresie întrebătoare. Sonja se hotărî să-i abată atenţia de la acest aspect.

— Cunoşti un tip pe nume Húni Thór? întrebă ea şi văzu că mersese drept la ţintă.

Fără îndoială că Nati îl cunoştea pe Húni Thór şi că nu-i plăcea deloc subiectul.

— De ce întrebi? rosti ea pe un ton aspru.

Sonja ridică din umeri.

— Mă întrebam doar ce legătură ar putea avea el cu toate astea, răspunse ea. A mers la şcoală cu Adam.

— Húni Thór e unul dintre acei oameni cărora le e greu să accepte o femeie pe post de şef, zise Nati, strâmbându-şi buzele dezgustată.

— Chiar aşa?

— Da. Nu a avut niciodată vreo problemă să facă ce-i spunea José, însă, de când am preluat eu controlul, se pare că şi-a luat mult prea multe libertăţi.

Sonja surâse. Îi confirma exact ce bănuise: era o luptă pentru putere.

— Scuză-mă o clipă, zise Sonja, ridicându-se în picioare şi ieşind pe hol, unde se încuie apoi în baia rezervată oaspeţilor.

Inima îi bubuia năvalnic în piept, aşa încât se aşeză pe vasul de toaletă şi trase de câteva ori aer adânc în piept, ca să zorească fluxul de oxigen către creier. Acum mai trebuia să aştepte un sfert de oră. În mintea ei, enumeră avantajele pe care le avea de obţinut, toate lucrurile cu care avea să se aleagă după această misiune: *siguranţă, libertate, linişte pentru minte, Tómas. Siguranţă, libertate, linişte pentru minte, Tómas.*

După ce trase apa şi dădu drumul apoi la robinetul chiuvetei, lăsându-l deschis aşa o vreme, mai inspiră adânc de câteva ori, după care ţopăi în sus, cu picioarele lipite unul de altul, în vreme ce număra până la o sută, ca să se încălzească pentru eforturile ce aveau să urmeze. La final,

deschise uşa şi ieşi pe hol.

Amadou nu se vedea pe nicăieri şi din sufragerie nu răzbătea niciun sunet. Merse tiptil până la uşă şi aruncă o privire înăuntru, gata de acţiune, aproape ca şi cum se aştepta ca tigrul să umble furios pe-acolo. Însă un alt mârâit de dedesubt îi confirmă că bestia rămăsese la locul ei, închisă bine în cuşca aia din pivniţă. Nu avea alt motiv de nelinişte decât propriile ei temeri.

— Depinde dacă eşti iepure sau lup, îi spusese Sebastian atunci când schiţase planul pentru ea. Iar iepurii nu rezistă mult în această afacere.

Sonja intră hotărât în sufragerie, cu toţii nervii întinşi la maximum şi simţurile mai în alertă decât fuseseră vreodată. Ea nu era un iepure. Era un animal mai mare, gata să-şi rupă în bucăţi duşmanii ca să-şi protejeze odrasla. Era mai puternică decât un lup şi mai înfricoşătoare decât un tigru.

Era un urs al gheţurilor.

111.

Nati era tot pe canapea, însă alunecase pe o parte şi un firicel de salivă transparentă îi cursese din colţul gurii şi i se oprise în părul negru şi lucios.

Sonja se apropie de ea cu precauţie, fiind urmărită de privirea lui Nati. Sonja rămase surprinsă să vadă cât de limpede era privirea femeii, care era în mod evident complet trează, pe deplin conştientă, chiar dacă tot corpul îi era paralizat.

Sonja scoase coarda de nailon din buzunar, formă o buclă cu ea şi o înfăşură în jurul gâtului lui Nati. Aceasta căscă ochii larg şi Sonja simţi nevoia să spună ceva, să-i explice lui Nati de ce se pregăteşte să îi ia viaţa, însă niciun cuvânt pe lumea asta nu putea explica aşa ceva. Era ce era: o crimă.

Se aşeză pe canapea, lângă Nati, şi-i strânse coarda în jurul gâtului. Nati murmură ceva neinteligibil, dar nu făcu nicio mişcare până ce Sonja nu smuci de coardă cu toată

forţa. O serie de tremurături străbătură trupul lui Nati. Sonja îşi pironi privirea în tavan şi strânse cât putu de coardă.

Siguranţă, libertate, linişte pentru minte, Tómas, rosti ea în gând, evitând să privească în ochii lui Nati sau la mâinile ei paralizate care se mai încleştau când şi când, în încercarea zadarnică de a se agăţa de vreun colac de salvare, de o fărâmă de speranţă.

La acele mâini care-i făcuseră Sonjei, în felul lor viclean şi liniştit, mai mult rău decât îi făcuseră vreodată nişte pumni duri ca piatra.

Un val de ură îi învălui inima, care fu urmat apoi de unul de oboseală. Puterea ursului polar pe care o avusese mai devreme se evaporă subit, forţa o părăsi cu totul şi ochii i se umplură de lacrimi. Dădu drumul corzii şi, când o făcu, Nati tuşi şi plămânii i se luptară pentru aer. Sonja nu putea omorî pe cineva. Viaţa din acest corp paralizat era mai puternică decât toată teama ei acumulată până acum; mai puternică decât ura.

— Nu pot s-o fac. Nu îmi pot aduna curajul să fac aşa ceva, se smiorcăi ea, în vreme ce Amadou veni în sufragerie şi rămase uitându-se cum Nati trăgea guri lacome de aer, iar chipul lui închis la culoare se umplu de disperare.

112.

Nu-şi ziseră nimic. Era ca şi cum privirile lor puteau vorbi în locul lor. Sonja se făcu ghem pe jos, nesimţindu-se în stare să rămână aproape de Nati, care rămăsese, paralizată şi tuşind, pe jumătate atârnând pe canapea, pe jumătate pe jos. Cumva, izbuti să se împingă cu picioarele departe, tot mai departe, cât mai departe de Nati şi de ochii aceia care-o urmăreau întruna, nici acuzatori, nici înspăimântaţi, ci imploratori. Cu spatele lipit de peretele din celălalt colţ al camerei, reuşi într-un final să-şi recapete pe deplin controlul şi urlă cu toată forţa pe care i-o dădea bruma de energie rămasă în ea. Nu mai avea

control asupra vocii, iar teama şi durerea ţâşniră deodată afară din ea. Simţi şi o eliberare în acest urlet, o uşurare fizică, iar ţipetele ei continuară până ce Amadou se ghemui peste Nati pe canapea, apucând apoi de coardă cu o mână şi strângând cu toată puterea.

Mult după ce Nati încetase să se mai zbată şi ochii îi rămaseră fixând, goi, tavanul, stătură amândoi tăcuţi în sufragerie – Sonja tot pe podea, în timp ce Amadou se chinuia cu cadavrul lui Nati, rămas cu coarda strânsă în jurul gâtului. Sudoarea se uscase pe faţa bărbatului, făcându-i mat tenul întunecat, în vreme ce luminile galbene de afară se trezeau la viaţă şi strălucirea lor îl ilumina şi pe el.

— Sunt liber, şopti el cu prudenţă, ca şi cum nici măcar nu îndrăznea să o creadă. Şi la fel sunt şi copiii mei.

— Nati îşi înfipsese ghearele şi în copiii tăi?

— Ghearele ei sunt înfipte în copiii tuturor. Am încercat şi eu să-i găsesc *pe-ai ei* pentru Sebastian, însă îi ţine doar la şcoli cu internat şi îi mută în mod regulat, ca să fie în siguranţă. Însă ea ştie întotdeauna unde se află copiii celorlalţi şi îmi spunea tot timpul că ar putea pune oricând mâna pe copiii mei.

Sonja închise ochii. Acum era şi ea liberă. Scăpase, în sfârşit. În clipa în care ieşea afară din această casă, lăsa în urma ei şi ultimii doi ani şi se putea întoarce să devină o persoană complet banală, ducând o viaţă complet banală, cu Tómas şi, poate, şi cu Agla. Iar acum îi putea acorda chiar şi Aglăi o şansă adevărată.

— Lada frigorifică şi tigrul? întrebă Amadou.

— Da, răspunse Sonja. Şi să nu te tenteze să păstrezi capul!

Amadou chicoti şi îi aruncă Sonjei o privire, iar râsul lor dădu năvală afară. Rămaseră privindu-se în ochi unul pe altul şi zguduindu-se de-atâta râs. Era şi-un pic de nebunie în veselia lor, iar Sonja tot mai avea senzaţia că deasupra ei atârna un nor negru care o împiedica să-şi pună toate gândurile în ordine. Se tot uita de la Amadou la cadavrul lui Nati şi înapoi, râzând în vreme ce lacrimile îi curgeau în

jos pe obraji. Nu pentru Nati sau pentru soarta ei plângea, ci din regret pentru acea părticică din persoana ei care se pierduse pentru totdeauna.

113.

— Parmezan sau caşcaval obişnuit? întrebă Agla.

— Obişnuit. Copiilor le place caşcavalul obişnuit, replică Tómas pe tonul matur, profesoral aproape, pe care-l folosise tot weekendul ori de câte ori ea nu ştia ceva şi trebuia îndrumată.

Agla nu o făcuse niciodată pe dădaca în adolescenţă, la fel ca prietenele ei, însă îşi petrecuse majoritatea orelor de după şcoală în preajma xeroxului unei mari firme de contabilitate. Acolo învăţase o mulţime de lucruri citind rapoarte anuale ale multor firme mari. Însă nu deprinsese niciodată detaliile îngrijirii copiilor mici, despre care mulţi îşi închipuiau că e un lucru pe care femeile se nasc ştiindu-l deja.

Presără parmezan pe propria ei felie de pâine şi caşcaval obişnuit pe a lui Tómas.

Weekendul decursese foarte bine. Ea ştia destule despre băieţi şi îşi dăduse cu uşurinţă seama ce-i plăcea lui să facă, astfel încât urmăriseră amândoi fotbal la televizor, scoseseră câinele la plimbare de vreo două ori şi jucaseră mai întâi snap, după care gin rummy şi apoi se întorseseră la jocul de snap. El petrecuse ore întregi pe podea cu piesele de Lego, aşa încât ea avusese parte de linişte şi pace ca să se ocupe de conturile din străinătate şi să verifice site-uri imobiliare. Descoperise câteva case la care îşi închipuia că ar merita să se uite şi Sonja.

Stăteau faţă în faţă la mica masă de sub geamul din bucătărie când sună soneria şi câinele începu să latre ca să răspundă cineva la uşă.

Tómas se opri din mestecat şi o expresie de teamă îi apăru pe chip.

— Cine e? întrebă el, uitându-se la Agla, cu gura deschisă şi încă plină cu mâncare.

— Nu ştiu, răspunse Agla, ridicându-se ca să răspundă la uşă.

În hol stătea o femeie mai în vârstă, având pe ea un pardesiu bej şi o eşarfă care-i acoperea părul cu totul, de zici că fusese propulsată aici direct din anii şaptezeci. Teddy îi tot dădea roată şi îi adulmeca interesat pantofii.

— Sunt mama Sonjei, zise femeia. Am venit să-l iau pe Tómas.

Agla rămase nemişcată câteva clipe, uitându-se la femeia care-i arunca o privire urâtă. Se vedea limpede că seamănă cu Sonja: o femeie foarte frumoasă, dar ale cărei buze rămâneau strâns lipite şi adânc crăpate, lucru pe care rujul nu făcea decât să-l scoată şi mai abitir în evidenţă.

— Vă pot servi cu o ceaşcă de cafea? întrebă Agla. Doar ce am făcut.

Femeia şovăi, în mod evident nesigură ce să facă în continuare, dar în cele din urmă clătină din cap.

— Nu. Am venit doar să-l iau pe băiat.

Agla o măsură de sus până jos. Sub nicio formă nu avea de gând să i-l dea pe copil acestei femei. Sonja nu i-ar fi iertat-o niciodată. Dar nici nu-i putea trânti uşa în nas, întrucât chiar nu simţea nevoia să înrăutăţească şi mai mult relaţiile dintre mamă şi fiică. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să amplifice şi mai mult umbra care se ivea pe chipul Sonjei ori de câte ori era adusă în discuţie mama ei. Aşa că Agla se hotărî să apeleze la tacticile cunoscute de negociere care o ajutaseră atât de mult la bancă: un amestec de fermitate şi flexibilitate care-i aducea într-un final victoria mult căutată, fără ca partea cealaltă să-şi dea vreodată seama ce se întâmplase.

— Sonja nu mi-a zis nimic că va veni cineva să îl ia, aşa că va trebui să o sun. Dar intraţi şi salutaţi-l pe Tómas.

— Bună, bunico! zise Tómas din spatele Aglăi, iar expresia femeii se înmuie şi buzele ei strâns lipite se desfăcură într-un zâmbet. Avem cafea aici, adăugă el, luându-şi bunica de mână şi trăgând-o după el înăuntru.

Agla îi turnă o ceaşcă de cafea şi o aşeză pe masa din

bucătărie, alături de o cutie de lapte.

— Serviţi-vă, vă rog! o îndemnă ea, făcându-i semn femeii să ia loc.

Aceasta părea să ezite, privind suspicios în jur. Agla se aşeză pe scaun cu un calm mimat, apoi îşi luă telefonul şi selectă numărul Sonjei, ştiind prea bine că va intra direct căsuţa vocală.

— Sonja nu răspunde, anunţă ea apoi. E în avion spre casă. Eu şi Tómas vom merge mai târziu la aeroport ca să o luăm.

— Mai bine nu vă stau în drum, zise femeia, fără să se aşeze. Tómas, va trebui să vii cu bunica ta.

Tómas se uita nedumerit de la o femeie la cealaltă şi, fără să o facă în mod conştient, se apropie de Agla, iar ea simţi cum o apucă zdravăn de bluză şi o ţine strâns. Preţ de o secundă, inima ei crescu peste măsură. Gestul acela mărunt de apropiere era extrem de important – faptul că el căuta siguranţă în spatele ei îi aprinse un foc călduţ în inimă.

— Tómas, ce-ar fi să mergi la tine în cameră şi să aduci de-acolo monstrul pe care l-ai făcut din Lego ca să i-l arăţi bunicii tale? îi propuse Agla, iar el se repezi imediat într-acolo, bucuros să scape din această situaţie tensionată.

Agla se ridică în picioare şi făcu un pas spre femeie, care făcu, instinctiv, unul în spate.

— Tómas nu o să plece nicăieri fără permisiunea Sonjei, rosti ea cu un glas coborât. Acum, că a obţinut custodia, va trebui să negociezi cu ea dacă vrei să-l vezi pe Tómas.

— Nu poţi negocia cu cineva care îşi lasă copilul cu o persoană de teapa ta, mârâi femeia.

Era util să accepte punctul de vedere al persoanei din faţa ei, cel puţin pentru moment.

— Înţeleg că ţi-ai putea face griji, adăugă Agla. Normal, faţa mea a apărut în toate ziarele, iar descrierile de acolo au fost mai mult decât neplăcute. De fapt, acelaşi lucru e valabil şi pentru ginerele tău, tatăl lui Tómas. Să înţeleg că ai auzit şi despre el?

— De asta mă şi aflu aici! scuipă bătrâna. Tómas are

nevoie ca o persoană capabilă să aibă grijă de el, dat fiind că tatăl lui a renunţat la el din cauza problemelor pe care le are pe cap.

Acum era momentul unei abordări mai blânde, pentru a sfărâma cu totul opinia adversarului.

— Sonja îşi iubeşte fiul mai mult decât orice pe lume, iar acest lucru e valabil şi din partea lui. Tómas îşi iubeşte mama, aşa cum fac toţi copiii, iar copiii ar trebui să rămână alături de părinţii lor.

— Da, alături de părinţii lor! Şi ce face în schimb aşa-zisul părinte? Îl lasă în urmă cu o infractoare şi o hoaţă fără scrupule!

— Am izbutit să am destul de bine grijă de el, zise Agla. Merge devreme la culcare şi i-am pus caşcaval obişnuit peste feliile de pâine.

Acum Tómas stătea în prag, ţinând construcţia lui din Lego de care se arătase tare mândru de dimineaţă, când anunţase că e un monstru.

— Ia loc, te rog, şi lasă-l pe Tómas să-ţi arate ce a construit el de dimineaţă din Lego!

Tómas se apropie de bunica lui şi îi întinse construcţia, în vreme ce femeia se aşeza pe scaun.

— Bea-ţi cafeaua cât e fierbinte! adăugă Agla.

Nu mai avea nimic de făcut. Câştigase. Înfrângerea era vizibilă în atitudinea femeii. Acum avea să plece liniştită, poate chiar simţind că reuşise şi ea ceva. Ba poate că ceaşca aceea de cafea, pe care o bea la masa din bucătărie, reprezenta un pas către împăcarea dintre mamă şi fiică.

— Cum trăiţi aici… murmură femeia, aruncându-i Aglei o privire piezişă, nu pe deplin dispusă să se recunoască înfrântă, însă Agla se hotărî să-i interpreteze comentariul ca pe o observaţie asupra proastei utilări a apartamentului Sonjei.

— Încerc să cumpăr o casă, zise Agla, zâmbindu-i cu căldură.

114.

Reykjanes era colorat mai mult în cenuşiu şi galben, chiar dacă primăvara sosise deja, astfel încât se vedeau totuşi petice de iarbă verde-deschis cum coborai spre mare. Câmpurile de lavă care umpleau peninsula, acoperite de un strat fin de muşchi, nu păreau să se schimbe prea mult de la un anotimp la altul.

Sonja stătea la geam în vreme ce avionul se apropia de sol, cu capul rezemat de sticlă şi bucurându-se de priveliştea oferită de peisaj din avion. Iar pentru prima oară – nici nu mai ştia de când – nu mai avea nimic de livrat. Era liberă.

Însă libertatea îi oferea o senzaţie un pic altfel decât s-ar fi aşteptat. Simţea o ciudată letargie în corp, dar şi încântare, totodată, ca şi cum aceste două emoţii erau ca uleiul şi oţetul într-o sticlă, două lichide diferite pe care foarte greu le puteai amesteca – şi chiar şi atunci, tot nu aveai garanţia care gust avea să fie mai puternic. Asta îi spusese Sebastian în acea micuţă anticameră a mausoleului din Mexic:

— Nu o să mai fii niciodată aceeaşi persoană. Se schimbă totul atunci când omori pe cineva. Iar ăsta-i preţul libertăţii.

La momentul respectiv, ea nu dăduse mare atenţie spuselor lui, întrucât era mult prea preocupată de aspectele tehnice ale propunerii.

— Eşti singura pe care o lasă să stea atât de aproape de ea fără un bodyguard, continuase el.

— Cu excepţia lui Amadou. Îl poţi pune pe Amadou să o facă, spusese ea.

— Amadou e inutil. O să fie atât de stresat după aia, încât o să se îmbete şi o să dea toată povestea pe goarnă. Şi nu are decât o singură mână.

Fără îndoială că Sebastian îl subestimase pe Amadou. În mod clar existase o incredibilă putere în acel unic braţ al lui atunci când strânsese şireangul în jurul gâtului lui Nati. Sonja alungă iute imaginea din minte. Chipul lui Nati în

spasmele morţii venise iar s-o bântuie, aşa că se strădui din răsputeri să se gândească la ceva mai vesel, înainte ca întunericul acelei amintiri să pună cu totul stăpânire pe ea. Acum era în siguranţă şi liberă, şi trebuia să-şi reamintească permanent aceste lucruri. Nădăjduia că timpul avea să lucreze în favoarea ei. Avea să gândească lucrurile astfel încât să-şi spună că atunci când Agla avea să meargă la închisoare avea să ispăşească o condamnare pentru amândouă. Ea însăşi ispăşise deja o condamnare mult prea lungă, chiar dacă a ei nu fusese una oficială, delimitată de zidurile unei închisori.

De acum înainte avea să îşi plătească taxele la timp, să nu parcheze niciodată în faţa unui hidrant şi să nu cedeze niciodată tentaţiei să treacă printr-o intersecţie pe roşu. Şi apoi, treptat, spera că viaţa avea s-o ierte până la urmă.

— Totul e în interesul afacerilor, continuase Sebastian. Există o înţelegere între mine şi islandez de-a împărţi lucrurile între noi după ce Nati e scoasă din joc. El are grijă de afaceri în Europa şi eu mă ocup de America. Domnul José îmi promisese mie America şi eu am propriile mele rute, dar apoi Nati l-a convins să înceapă legătura cu Islanda, aşa că s-a ales praful de afacerea mea. După care ea l-a omorât pe barosan şi şi-a pus în gând să înceapă să folosească nave-melc pentru tot soiul de lucruri!

— L-a omorât pe barosan? Nati l-a omorât pe domnul José?

Asta o luase pe Sonja complet prin surprindere, aşa încât nici nu mai apucase să întrebe cine era acest islandez pomenit de el, presupunând pur şi simplu că era vorba despre Adam, nu despre Húni Thór. Ba nici măcar la ce se referise el prin nave-melc nu se mai gândise decât câteva ore mai târziu.

Roţile avionului atinseră pista şi Sonja îşi deschise telefonul. Acesta scoase un ţiuit de alertă, anunţând-o că are un mesaj. Cu toate că îşi dădu imediat seama că nu putea fi de la Bragi, dat fiind că el era în concediu după moartea soţiei, tot se simţi alarmată, însă inima i se topi de mândrie când citi mesajul. Agla şi Tómas veneau să o ia de

la aeroport. Peste câteva minute avea să treacă prin terminal fără să mai simtă nici cea mai mică reţinere faţă de vameşi şi fără să se mai gândească măcar vreun pic la transportul de cocaină care încă aştepta undeva sub falsul tavan din toaleta de pe coridorul aeroportului. O simplă asigurare, în caz că va avea vreodată nevoie de ea.

În faţa aeroportului, Agla şi Tómas aveau să pună un CD cu ABBA în maşină. Iar ea avea să le dea câte un pupic fiecăruia – ba poate chiar şi unele sărutări mai zdravene –, după care aveau să cânte tot drumul pe Reykjanesbraut.

Sonja avea să aleagă primul cântec, dat fiind că ea era cea care sosise din străinătate.

Nici nu era nevoie să se gândească foarte mult. Avea să aleagă, ca de fiecare dată:

„What's the Name of the Game?”[10]

[10] În traducere, „Care e numele jocului?” *(n. red.).*

Lilja Sigurðardóttir

CAPCANA

„– Spune-mi, Duncan! Unde s-au dus?

Duncan arătă în direcția pădurii care se întindea între parcul de rulote și plajă.

– Care-i treaba? strigă mama lui Duncan din scaunul ei pliant, însă Sonja nu mai zăbovi ca să-i răspundă.

Sprintă spre plajă, gândurile alergându-i nebunește prin cap. Imaginea gheții pe plajă, geamătul sloiurilor pe care valurile le împingeau pe nisip și frigul pe care stratul alb îl aducea odată cu el îi încețoșaseră mintea, ca și cum visul devenea deja realitate. Se blestemă în gând pentru că nu cumpărase pistolul pe care îl văzuse în talciocul din weekend.

Nu e niciodată de bine când un islandez visează o mare de gheață, cugetă ea. Asta înseamnă că vine o iarnă grea, iar gheața aduce cu sine urșii."

Lilja Sigurðardóttir – *Capcana*

„O carte dură, tulburătoare, care nu face compromisuri."

Val McDermid

„Tensionat și alert, amestecul interesant de crime birocratic și prafuri albe poate fi savurat de sine stătător, dar vă recomand să citiți mai întâi excelentul volum anterior, *Lațul*."

The Guardian

„Cu personaje pe care, deși nu vrei, e imposibil să nu le simpatizezi, Sigurðardóttir îl poartă pe cititor într-o călătorie care-ți taie răsuflarea... Un roman stilat, compact și captivant."

Jon Coates, *Daily Express*

virtual project

CRIME SCENE PRESS

Foto: © spinel | shutterstock.com